

၀၅၅ ၇ ဆန်း ကြယ် လုံး ချင်း ဝတ္ထု

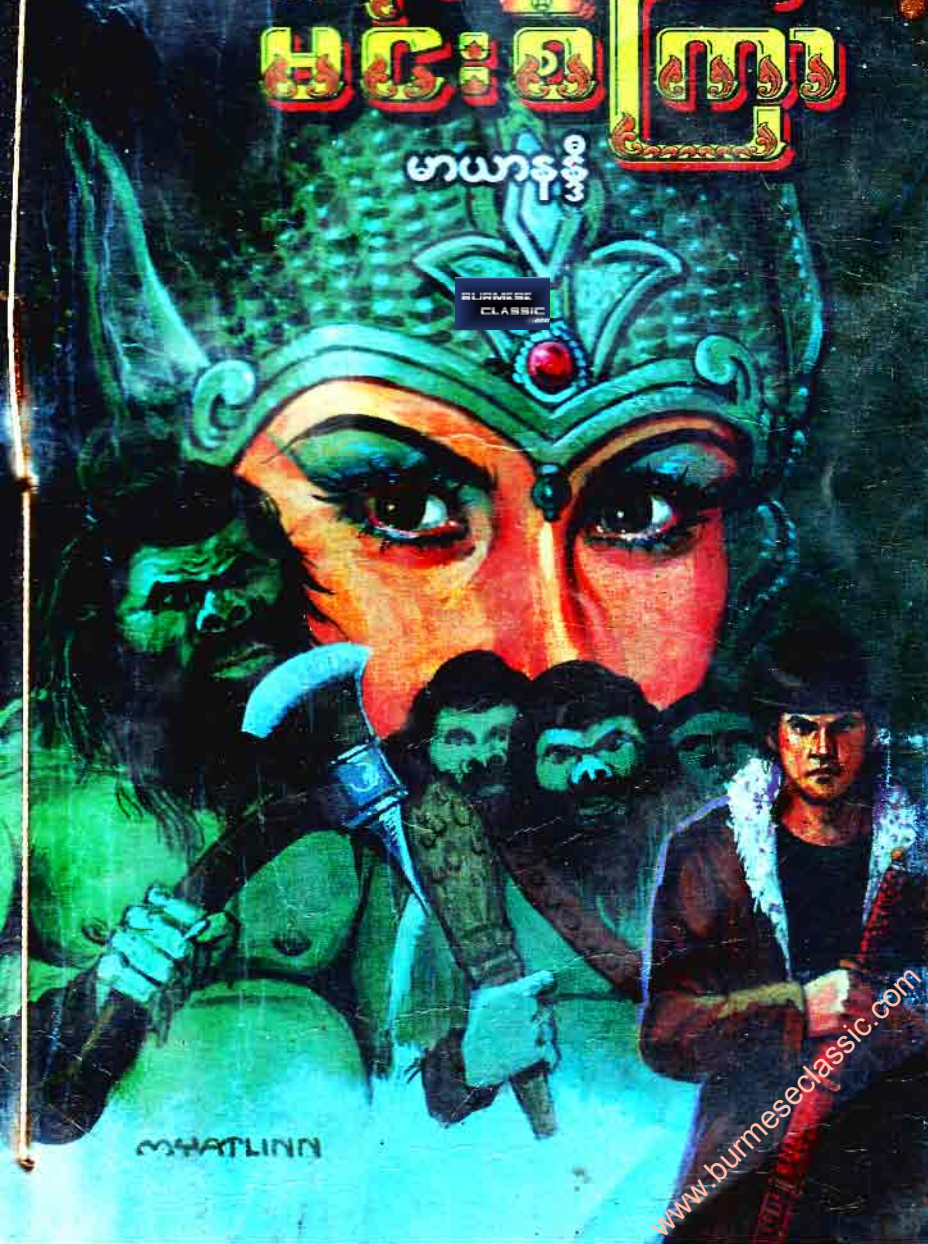
မင်းစန္ဒာ

၏ကလောင်ခွဲ

မင်းစန္ဒာ

မာယာနန္ဒီ

BURMESE CLASSIC

MATLINN

ပဉ္စ ဂုဏ် အဟံ ဝန္ဒာမိ

- ဆင်းခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၇၃၀၀၀၉
- စာအုပ်အမှတ် - ၅၀၁၁၆၀၀၀၀၉
- ထုတ်ဝေခြင်း - မထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ
- ဆိုင်ခရ - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်
- အမည်အတွက်ပုံနှိပ်သူ - ဖြူစင်ပုံနှိပ်တိုက် (ဦးဋ္ဌေးအောင်) ၀၈၃၂၅
အမှတ် (၂၀၄) ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှနိုင် (မြိတ်စာပေ)
အမှတ် ၆၆၊ ဗိုလ်ဥက္ကမလမ်း၊
ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်။
- မြန်မာ့စာ - မြိတ်စာပေ (ဖုန်း-၇၀၄၄၉၀)
၂၂၁၊ ၃၁လမ်း(အထက်)၊ ရန်ကုန်။
- စီစဉ်သူ - ကိုလှနိုင် (မြိတ်)
- အထက်မြန်မာပြည် - နဂါးစာပေ (မန္တလေး)
- မြန်မာ့စာ - ထွန်းဦးစာပေ (မန္တလေး)

မင်းစကြာ

မာယာနန္ဒီ

BURMESE CLASSIC

၈၉၅-၈၃

မင်းစကြာ
မာယာနန္ဒီ / မင်းစကြာ ။ - ရန်ကုန်၊
မြိတ်စာပေ ၊ ၂၀၀၉။
၂၅၆ - စာ။ ၁၃ x ၂၀.၅ စင်တီ။
(၁) မာယာနန္ဒီ

ယုဂုဏ် အဟံ ဝန္ဒာမိ

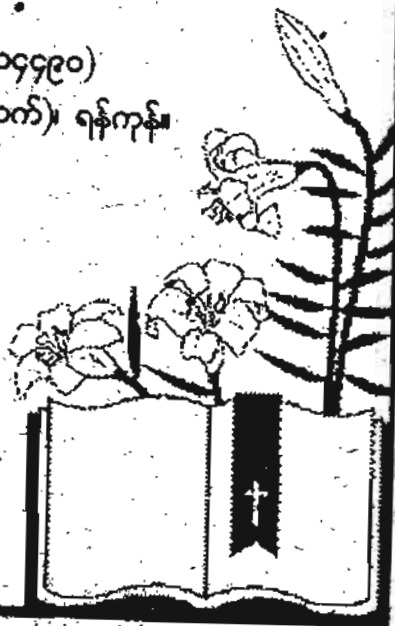
မြတ်

(စာပေ)

မြတ်စာပေ (ပုန်း-၇၀၄၄၉၀)

၂၂၁ ဥပစာပေ (အထက်) ရန်ကုန်။

BURMESE CLASSIC

(၁)

တောင်ကြောပတ်လမ်းပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားချိန်တွင် အထိတ်တလန့် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံသည် နန်းစော၏ အသံပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ခြေလှမ်းများကို အရှိန်အဟုန်ဖြင့်၍ တက်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော နူးလေးတွင် မြားတံ အသင့်တပ်လျက် အချိန်မရွေး ပစ်နိုင်ရန် လေးညှို့ကို ထင်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်သည် ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်

မြတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

မင်းစကြာ

နေသည်။

“အစ်ကိုကောင် ... အစ်ကိုအောင်ရှေ့ ... လာပါဦး။ ဟောဒီမှာ အစောကို လာကယ်...”

နန်းစော၏ စကားမဆုံးမီ သူမ၏အော်သံသည် တိခန့်ပြတ်သွားပြီး ဝူးဝူးဝါးဝါးအသံမျိုးဖြစ်သွားသည်။ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသူက နန်းစော၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။

“ဝေလု... ကြားတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က ဝေလုကို လှမ်းကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ ဝေလုက ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညီတံ့ပြုသည်။ သူသည် အဲမောင်းလှံတံကို လက်ထဲတွင် ထည့်ကျပ်ပါအောင် ဆုပ်တိုက်ထားသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဝေလု နှစ်ယောက်စလုံး အမျိုးအစားမခွဲခြားနိုင်သေးသော ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရန် ပြတ်သားနိုင်မှာစွာ သန့်ဋ္ဌာန်ချထားကြသည်။

“ရှေ့နားမှာ လိုက်ခေါင်းတွေရှိတယ်ခင်ဗျ။ အစ်မတော်ကို အဲဒီလိုက်ခေါင်းတစ်ခုခုထဲ ဖမ်းခေါ်သွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဝေလုက ကျွန်ုပ် ကြားသာရုံမျှ ပြောလိုက်သည်။

တောင်ကြောပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းရွေ့လျားနေကြသော မိုးတိမ်

မာယာနန္ဒီ

များသည် ညှို့ဖိုင်းလျက် ဖြည်းဖြည်းချင်း နိမ့်ဆင်းနေကြသည်။ ဆည်းခတ်ချိန်က တစ်စတစ်စ ရင့်ရော်ပြေလာချေပြီ။ အနီရောင်မိုးကောင်းကင်ဖြစ်သည်။ နီညိုရောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ဝေလုသည် သွက်လက်စွာလျှောက်နေရာမှ ရုတ်တရက် မုဆိုးအေးထောက်အနေအထား ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေပြင်ကို ဝှံ့ကြည့်ရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

“အစ်မတော်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ထမ်းခေါ်သွားတာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် အစ်မတော်ရဲ့ခြေရာကို လုံးဝ မတွေ့ရဘူး။ အဲဟိုရှေ့က လိုက်ခေါင်းပေါက်ကို ဦးတည်ပြီး လျှောက်ဝင်သွားပါတယ်”

ဝေလုက တောင်ကြောမြေမှပေါ်တွင် ထင်နေသော ခြေရာလမ်းကြောင်းကို လေ့လာ၍ တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုခြေရာသည် သာမန်လူတစ်ယောက်၏ ခြေရာထက် နှစ်ဆမျှကြီးမားသည်။ လိုက်ခေါင်းပေါက်ဝမှ ဝင်ရောက်သွားသည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

“ကောင်းမို့... တို့ မကြာခင် တိုက်ခိုက်ကြရတော့မယ်။ သတိထားပေတော့ ဝေလု။ လိုက်ခေါင်းထဲမှာ နောက်ထပ် ဘယ်နှယောက်ရှိလဲဆိုတာ သေချာ မပြောနိုင်ဘူး”

မင်းကြာ

ဝေလုက ထွန်ပိတ်စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးခေါင်း
တစ်ချက် ညိတ်ပြသည်။ လိုက်ခေါင်းရှိရာသို့ ရှဉ့်ကပ်သွားသည်။ လိုက်
ခေါင်း၏အပြင်ဘက်တွင် ရှားဖြူပင်ကြီးတစ်ပင် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပေါက်
နေသည်။

ဝေလုသည် ရှေ့သို့ အာရုံစိုက်လျက် ခြေကို ဖွဖွလှမ်းကာ ရှားဖြူ
တစ်အောက်သို့ တိုးကပ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်တို့လာရာလမ်း၏ နောက်ဘက်သို့ သမင်လည်
ပြန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့် အကဲခတ်ပြီးမှ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်
သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဝေလုထံမှ ...

“အား” ခနဲ အာမေဇိုတ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိရှေ့တွင် ဝေလုသည် အထက်သို့ သုတ်တင်
လိုက်ခြင်းခံရသည့်ပမာ ဓာယ်ပေခန့် တစ်ဟုန်ထိုးမြောက်ကြွသွားသည်။
ထို့နောက် ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် ဇောက်ထိုးတွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ
ခြေကျင်းဝတ်တစ်ဖက်တွင် ကွင်းလျော့ကြိုးတင်းကြပ်စွာဖြင့် ထောင်
ချောက်မိသွားသော သားကောင်တစ်ကောင်ပမာ ဖြစ်နေသည်။

ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲဖြစ်သွားသောကြောင့် သူ့လက်ထဲမှ

မာယာနု

အဲမောင်းလိုတံသည် တောင်ကြောပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားသည်။ ထိုလိုတံ
သည် လိုက်ခေါင်းအပေါက်ဝနှင့် လက်တစ်ကမ်းသာသာမျှ တွာလှမ်း
သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က လိုတံကျနေသော-နေရာသို့ အပြေး
အလွှား သွားတောက်ယူရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏
လက်ချောင်းများက လိုရိုးကို မဆုပ်ကိုင်နိုင်မီ လိုက်ခေါင်းထဲမှ ဖျတ်ခနဲ
ထွက်လာသော လက်တစ်ဖက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

လှုပ်ရှားမှု မြန်ဆန်လွန်းသောကြောင့် ခိုဝှက်ခနဲသာ တွေ့လိုက်ရ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလက်ဖျံသည် လုံးပတ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ လက်ဖျံထက်
သုံးဆမျှ တုတ်ခိုင်သည်။ ထို့ပြင် အဖြူရောင် အမွှေးအမှင်များက လက်
တစ်ချောင်းလုံး ထူထပ်စွာပေါက်နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထိုလက်ကြီးသည် လိုက်ခေါင်းထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ
ပြီးနောက် အဲမောင်းကို ဆွဲယူ၍ လိုက်ခေါင်းအတွင်းဘက် အမှောင်ထဲသို့
ဖြိုဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်ထဲတွင် မြားတံအဆင်းပင့်တစ်
ဆင်းထားသော ဒူးလေးဖြင့် လိုက်ခေါင်းတွင်း အမှောင်ထဲသို့ လျှင်တစ်

မင်းဝကြာ

ပြတ်ပစ်လွတ်လိုက်သည်။

ခြားတံသည် ဝှပ်ခနဲ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင် သွားသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း...

"အီး" ဟူသော နာနာကြည်းကြည်း ညည်းတွားသံကြီးကို လိုက် သံဖြင့် မြည်ဟည်းထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လောလောဆယ် ဝေလုအတွက် ကျွန်ုပ်၏ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားမြှောင်အိတ်တွင်းမှ အမဲလိုက် ဓားမြှောင်ကို ဆွဲ ထုတ်၍ ဝေလုလက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ သူ့ခြေကျင်းဝတ်မှ ကြိုးကွင်တို့ သူ့ဟာသူ ပြတ်တောက်နိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် ညီမတော် နန်းစောကို သတ္တဝါကြီး၏ လက်ထဲမှ ကယ်တင်နိုင်ရန် အရေးကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် လိုက်ခေါင်းထဲ သို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

လောလောဆယ် ပြင်ပသဘာဝ အလင်းရောင်ထဲမှ နက်ရှိုင်း သော အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လိုက်မိသောကြောင့် ကျွန်ုပ် ၏ အမြင်အာရုံ ဝေဝါးသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ...

ဟယာနို့

ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက်တစ်ခုက ကျွန်ုပ်၏ လည်ကုပ်ပေါ်သို့ တူရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အမြင်အာရုံထဲတွင် ထုထည်ကြီးမားသော အမှောင်တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခု တိုးဝင်လာသည်ပမာ ထင်မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဒူးနှစ်ဖက်သည် ဒူးထောက်လျက်သား ပျော့စွေတူ သွားပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ဘာမှမကြား၊ ဘာမှမမြင်၊ ဘာမှမသိ၊ ခံစားမှုဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့။

(၂)

“အင်မတန် အရေးကြီးတယ် သူငယ်ချင်း
ငါ့ကို အသက်ရှင်လျက် တွေ့ရှင်ရင်
ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါ”

ထွဋ်ခေါင်ထက်

ကြေးနန်းစာက သည်အတိုင်းဖြစ်သည်။

ထွဋ်ခေါင်ထက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။

မြတ်စာပေ

အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းဟူ၍ သက်မှတ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အရွယ်
ရောက်ကတည်းက ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျောင်း၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်
ခဲ့သောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်မြို့စီနေ တစ်မြေစီခြား
ခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ထွဋ်ခေါင်ထက်သည် မည်မျှပင် မအား
လပ်သည်ဖြစ်စေ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်၊ အပြန်အလှန်
စာရေးသားလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မာ
ကြောင်း၊ သာကြောင်းဖြစ်စေ၊ အဆက်မပြတ် အဆက်အသွယ်ရှိနေကြ
ခြင်း၊ ထွဋ်ခေါင်ထက်ရောကျွန်တော်ပါတစ်ကိုယ်တည်းသမားချင်းအတူ
တူ သူတွင် ကြင်နာယုယစရာ နှမအရင်းအခြာတစ်ယောက် ရှိနေသေး
သည်။

ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ နှမအရင်း နန်းစောသည် ငယ်စဉ်ကတည်း
တပင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ယောက်ျားလေးတစ်
ယောက်၏ ကိုယ်လုံးအချိုးအစားမျိုး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဆံပင်ကိုပါ အတို
ညှပ်ထားလေ့ရှိသောကြောင့် နန်းစော၏ အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ အမှတ်တမဲ့
တွေ့လိုက်လျှင် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဟု ထင်မြင်စရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။

ကျွန်ုပ် ထွဋ်ခေါင်ထက်နှင့် နန်းစောတို့ သုံးယောက်သည်
စာလေးသူငယ် လူမမယ်အရွယ်ကတည်းက အတူတကွ ကြီးပြင်းလာကြ
သူများဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ မိဘများ
သည် မျိုးရိုးစဉ်ဆက် မြန်မာဘုရင်များ၏လက်ထက်တော်ကတည်းက
ချင်းသာကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အမေသည် ထွဋ်ခေါင်ထက်
တို့အိမ်တွင် ထမင်းဟင်းချက် စသော ဝေယျာဝစ္စလုပ်သူဖြစ်သည်။

ထွဋ်ခေါင်ထက်၏အဖေ ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်သည် ဗြိတိသျှအစိုးရ
လက်ထက်တွင် ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျော့ဘုရင်၏ သူကောင်းပြုခံရသော အေး
တီ၊ အမ်ဘွဲ့ရ ဝန်ထောက်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ မိခင် ဒေါ်
နန်းထက်သည် သမီးငယ် နန်းစောကို မွေးဖွားပြီးပြီးချင်း ကွယ်လွန်သွား
ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထွဋ်ခေါင်ထက်၊ နန်းစောတို့နှင့်အတူ
ဣန္ဒဝင်စံအိမ်ကြီးတွင် ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်ကတည်းက မူလတန်းမှအစပြု၍ အလယ်တန်း
အထက်တန်းကျောင်းအထိ သူတို့မောင်နှမနှင့်အတူ ကျောင်းသွားစေ

မင်းဝကြ

စာကျက်စော် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မက်ယရစ်စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုပြီးချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ဝိခင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထွင်ခေါင်ထက်၊ နန်းစောတို့သည် လူပျိုပေါက် အပျိုအော်ဝင်စအရွယ်ဖြစ်လာကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဝိခင်ကွယ်လွန်ပြီးချိန်မှစ၍ ဂန္ထဝင်စံအိမ်ကြီးတွင် နေလိုစိတ် မရှိတော့ပါချေ။

ဝင်စစ်အားဖြင့် မောင်နမအရင်းအချာများသဖွယ် အတူသွားအတူစား၊ အတူနေခဲ့ကြသော နန်းစောတို့မောင်နမကို ဦးမိုးထွင်ခေါင်က ကျွန်ုပ်နှင့် တရင်တန်း မဆက်ဆံရန် တားမြစ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ တားမြစ်ခြင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော အခိုင်းအစေ၏သားနှင့် သူ၏သမီးဖြစ်သူ နန်းစောတို့ ငြိစွန်းသွားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်ဖြစ်တန်ရာသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် ဝိခင်ကွယ်လွန်ပြီး တစ်လအကြာတွင် ဦးမိုးထွင်ခေါင်အား ကန်တော့၍ ထန်းခေါက်ဖာနှင့် အိပ်ရာလိပ်ဆွဲကာ ဂန္ထဝင်စံအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ထွင်ခေါင်ထက်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသော်လည်း သူ့အဖေ၏ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကို ဖယ်ရှားနိုင်ခြင်း မရှိပါ

မာယာနန္ဒီ

ချေ။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ခြံအထိ လိုက်ဖို့ခဲ့သည်။ ခြံပသို့ရောက်သောအခါ...

“မင်းနွေငါ မခွဲချင်ပေမယ့် တို့အဖေရဲ့စကားကို မပယ်ရှားနိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း။ မင်း အခုလို ထွက်ခွာသွားရတာကို ညီမလေးအစောလည်း အရမ်း စိတ်ထိခိုက်နေတယ်။ ဟောဒီမှာ အစော ရေးပေးလိုက်တဲ့စာ”

ထွင်ခေါင်ထက်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးသည်။

“ညီမလေး အစောဟာ အခုဆိုရင် စံအိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်လေသာဆောင်က မင်းကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ရပ်စောင့်နေတယ်ကွ”

ထွင်ခေါင်ထက်၏ အသံကြီးမှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေရာသည်။ ကျွန်ုပ်က စံအိမ်ကြီး၏ လေသာဆောင်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်

ကြည့်လိုက်မိသည်။ လေသာဆောင်တွင် ရပ်လျက် လက်ကိုင်ပဝါအဖြူလေးကို ဝှေ့ယမ်းလျက် နှုတ်ဆက်နေသော နန်းစောကို မြင်နေရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ညာလက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်လည်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ နန်းစောသည် သူမ၏လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် မျက်လုံး

အိမ်ထောင့်ကို တို့သုတ်လိုက်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသောအခါ

ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်း၌ ကြောက်ရွံ့ရသော ဝေဒနာကို တနှင့်တပိုးကြီး ခံစားလိုက်
ရသည်။

ဤစံအိမ်ကြီးတွင် နန်းစော၊ တွင်ချင်ထက်နှင့် ကျွန်ုပ် စသည်
သုံးယောက်စလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မွေးဖွားခဲ့ကြသည်။ လူမှန်းသိသည်
အချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်ထိ တတွဲတွဲ မခွဲမခွာ နေလာကြသူများဖြစ်ကြ
သည်။

ထို့ကြောင့် ခိုင်မြဲသော သံယောဇဉ်နှောင်ကြီး၏ တင်းကြပ် ရစ်
ထိတ်မှုကို မချိမဆန့် ခံစားခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်ုပ်ထံတွင် မိခင်ငယ်စဉ်က ရေးမှတ်ထားသော မှတ်စု
စာအုပ်ငယ်လေးတစ်ခု ပါခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်ငယ်လေး၏ ပထမ စာမျက်
နှာတွင် လိပ်စာရေးထားသည်။ ထိုလိပ်စာတွင် နေထိုင်သူသည် ယ
ထတ်တိုင် ရှိ မရှိ သေချာပေါက် မပြောနိုင်ပါချေ။

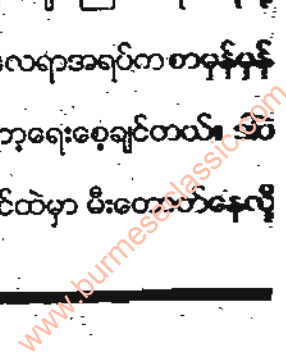
လပေါင်းများစွာ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေခဲ့သော ကျွန်ုပ်မိခင်
၏ ညီမလိပ်စာဖြစ်သည်။ တောမြို့ငယ်လေးတစ်ခု၏ အထက်တန်း
ကျောင်းတစ်ကျောင်းနှင့် ဆရာမတစ်ဦး၏ အမည်ကို ရေးထားသည်
ဆရာမဒေါ်မြတ်မွန်ဟူ၍ဖြစ်သည်။ အမေပြောလေ့ရှိသော စကားထဲတွင်

အမေညီမအမည်မှ မိမိမိုးဖြစ်သည်။ ဆရာမ ဒေါ်မြတ်မွန်နှင့် မိမိမိုးတစ်ဦး
တည်း ဟုတ် မဟုတ် ကျွန်ုပ် မသိပါချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာမ ဒေါ်မြတ်မွန်၏ကျောင်းလိပ်စာကို အာဆိုး
အားထားပြု၍ ဂန္ထဝင်စံအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရထား
ဘူတာတွင် ထိုင်၍ ရထားစောင့်နေချိန်တွင် နန်းစော၏ စာအိတ်ကို ဖတ်
ရှုရန် ဖောက်ဖွင့်လိုက်သည်။

စာအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်လိုက်စဉ် စာရွက်ခေါက်ထဲ
တွင် ထည့်ပေးလိုက်သော ငွေစက္ကူတစ်ဆယ်တန် ၁၀ ရွက်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။ အသစ်စက်စက်များပင်ဖြစ်သည်။ စာထဲတွင် ...

“အစောနဲ့ကိုကိုတွင်တို့ စုဘူးလေးတွေကို ဖောက်ပြီး ရှိရှိသမျှ
အားလုံးထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အစောတို့အတွက် ငွေမလိုပါဘူး။ ခဏ
သွားမယ့် အစ်ကိုအတွက်က လိုအပ်နေမှာပါ။ ဒီနေ့မနက်ကျမှ အစ်ကို
ထစ်နယ်တစ်ကျေးကို သွားတော့မယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းကြီး သိလိုက်ရလို့
အရမ်းကြောက်ရွံ့တယ်။ အစ်ကိုအောင် ရောက်လေရာအရပ်က စာမှန်မှန်
မရေးပါနော်။ အနည်းဆုံး တစ်လတစ်စောင်တော့ရေးစေချင်တယ်။ ဒီ
နော် ... အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး။ အစောရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေလို့

မင်းစကြာ

ဘာတွေလေးရပြန်လဲ မသိတော့ဘူး”

ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်။ ကယျာကယာ ရေးရခြင်းဖြစ်သော
ကြောင့် နန်းစော၏လက်ရေးမှာ ကြောင်ခြစ်ထားသည့်ပမာ မနည်း ကြီး
စား၍ ဖတ်ခဲ့ရသည်။

လိပ်စာအရ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသွားသော ကျောင်းတွင် ဆရာမ
ဒေါ်မြတ်မွန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်က အမေကွယ်လွန်သွား
ကြောင်းနှင့် ဂန္ထဝင်စံအိမ်ကြီး၏ပိုင်ရှင် ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်က အကြောင်းမဲ့
သက်သက် နှင်လွှတ်လိုက်သောကြောင့် နေစရာမရှိတော့သော အခြေ
အနေကိုပါ ဒေါ်မြတ်မွန်အား ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဆရာမ ဒေါ်မြတ်မွန်သည် ကျွန်ုပ်မိခင်၏ ညီမ မိမိမိုးပင် ဖြစ်
သည်။ သူမသည် ထိုအထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့်...

“လူလေး ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့တော့။ ဒေါ်လေးဆီကို လူလေး ရောက်
လာပြီဆိုတော့ ဒေါ်လေးအစ်မရဲ့သားဟာ ဒေါ်လေးရဲ့သွေးသားအရင်း

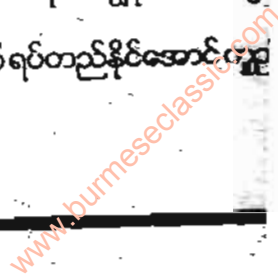
ဟယာနုဇိ

ခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် လူလေးရဲ့ဘဝကို ဒေါ်လေး လုံးလုံးလျား
လျား တာဝန်ယူလိုက်ပါပြီ။ အရေးကြီးတာတစ်ချက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒါက
ဒေါ်လေးရဲ့စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပြီး လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့တ
လူလေးရဲ့တာဝန်ပဲ”

ဟူ၍ ပဏာမပျိုးသည်။ အထက်တန်းပြ ကျောင်းအုပ်ဆရာမ
အပျိုကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောတူအဖြစ် သားအဖြစ်မှ လူလေးမြောက်
သည်အထိ ဆက်လက်၍ ပြုစုပျိုးထောင်ပုံသွင်းခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည်
ဒေါ်လေး၏စိတ်ကြိုက် ပညာတတ်တစ်ယောက်အဖြစ် လူလေးမြောက်ခဲ့
ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်ကို စီးပွားရေးသမားလူပျိုကြီး ဦးစိုး
အောင်၏လက်သို့ လွှဲအပ်လိုက်တော့သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဦးစိုးအောင်
သည် ကျွန်ုပ်၏ဒေါ်လေးအား တစ်ဖက်သတ် ကျိတ်၍ နှစ်သက်စွဲလင်းအ
သျှဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေးမြတ်မွန်၏ ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်ုပ်အား စီးပွာ
ရေးနယ်ပယ်တွင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်အောင် ပျူ
ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။

မင်းဝကြာ

ထိုအခါကမှ ဒေါ်လေးမြတ်မွန်သည် လူပျိုကြီး ဦးဖိုးအောင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို လက်သင့်ခံ၍ တရားဝင် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခွင့်ပြု လိုက်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် စီးပွားရေးလောကတွင် အရှိန်ရလာသော ထည် ထည်ဝါဝါ လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြင့် ရပ်တည်နိုင်သောကာလတွင် ထွင်ခေါင် ထက်၏ အရေးတကြီးပို့လိုက်သော ကြေးနန်းစာကို ရရှိခဲ့သည်။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဒေါ်လေးမြတ်မွန်နှင့် ဆွေးနွေးပြီး နောက် ကျွန်ုပ်၏ ဦးလေးအဖြစ် တော်စပ်နေပြီဖြစ်သော ဦးဖိုးအောင်ထံ တွင် လွှဲပြောင်းတာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည်။

မာမာနု

(၃)

ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုမျှ ကြာမြင့်ခဲ့သော အချိန်ကာလ အထော အတွင်း ဂန္ထဝင်စံအိမ်ကြီးသည် ဤမျှအိုမင်းယိုယွင်းသွားလိမ့်မည် တူ လုံးမထင်မှတ်ခဲ့ပါချေ။

စံအိမ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ချွေး အလိုလိုနေရင်း အကြောင်းမဲ့သက်သက် စိတ်လေးလာသည်။

မင်းစကြာ

ပြုပြင်ပြောင်းလဲပွားမြင်စေမည့်အခါ အောက်ထပ်အုတ်နံရံတွင် နွယ်ပင်များနှင့် ညောင်ပင်ပေါက်များ တွယ်ကပ်ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ နေရာအတော်များများ၌ အင်္ဂုတေများ ကွာကျ၍ အောက်ခံအုတ်ရိုးများပေါ်နေသည်။ အချို့နေရာတွင် ရေညှိများပင် တက်နေလေပြီ။

ခြံဝင်းထဲတွင် တစ်ချိန်က အခက်အလက် အရွက်များဖြင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေခဲ့သော သစ်ပင်အချို့ပင်လျှင် ကျဲ့တီကျဲ့တောက်နှင့် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းဖြစ်နေကြသည်။ စံအိမ်ကြီး၏ မှန်ပြတင်းပေါက်များသည် လည်း မျက်လုံးဟောက်ပက်နှင့် ကြည့်နေကြသည့်ပမာ မှန်ချပ်များ နေရာတွင် ကွက်လပ်ဖြစ်နေသည်။

လွန်ခဲ့သော ကလေးဘဝ၊ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမြူးတူးဆော့ကစားခဲ့ကြသော စံအိမ်ဝန်းကျင်ရှိ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး သစ်ရွက်ခြောက်နှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်များသာ ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံနေကြသည်။ ခြံစည်းရိုးများသည်ပင်လျှင် သစ်သားတန်းများနှင့် တိုင်ခြေများတွင် ခြစားလျက် ကျိုးပဲ့ပြတ်သပ်နေလေပြီ။

မြို့ရွက်တစ်နေရာတွင် တစ်ချိန်က ထည်ထည်ဝါဝါနှင့် သားသား

မာယာနန္ဒီ

နားနား တည်ဆောက်ခဲ့သော စံအိမ်ကြီးသည် လေးပြင်းတသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေချိန်တွင် အိမ်အိုကြီး၏နေရာအနံ့အပြားမှ တကျိကျိ တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံများ ထွက်ပေါ်နေကြသည်။

ထိုကဲ့သို့သော အိုမင်းယိုယွင်းနေသော စံအိမ်ကြီးတွင် မိဘဆွေမျိုးသားချင်းဖြစ်စေ အိမ်ဖော်အခြွေအရံများဖြစ်စေ ရှိဟန်မတူပါချေ။ ထို့ကြောင့် စံအိမ်ကြီး၏အတွင်းအပြင် တစ်ခုလုံး လူသံ သူသံ၊ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံ ဟူ၍ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပါချေ။

အထူးသဖြင့် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည့် ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ခြီးမှ ရှိပုံမရသောကြောင့် ခွေးဟောင်သံဖြင့် ဆီးကြိုမှုမျိုးကို မတွေ့ရ။

ကျွန်ုပ်သည် စံအိမ်ကြီးရှေ့ တံခါးပေါက်ကြီးနှင့် တည့်တည့်သို့ နောက်ရှိခဲ့သည်။ သံခေါက်တံခါးကို စေ့၍ သော့ခလောက်ဖြင့် အတွင်းမှ ခတ်ထားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် အိမ်တွင်း၌ လူသား တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေနိုင်ကြောင်း ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ်က သံခေါက်တံခါးကို လှုပ်ယမ်း၍ အသံပေးသည်။
“ကိုထွဋ်... ကိုထွဋ်... သူငယ်ချင်း”

မင်းစကြာ

မာယာနန္ဒီ

အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် တွင်ခေါင်ထက် အမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

စံအိမ်၏အတွင်းနောက်ဘက် မီးဖိုခန်းဆီမှ "ဘယ်သူလဲ" ဟူသော အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ယောက်ျားသံလား၊ မိန်းမအသံလား မရေရာ မကွဲပြားပါချေ။

"တို့ပါ... စိမ်းနွယ်အောင်ပါ"

ကျွန်ုပ်က အသံကို မြှင့်၍ ဖြေလိုက်မိသည်။ မီးဖိုခန်းမှတစ်ဆင့် ထမင်းစားခန်းကို ဖြတ်သန်း၍ အိမ်ရှေ့ညွှန်ခန်းသို့ ဦးတည်လျှောက်လာသော လွှာချင်းဖိနပ်သံသဲ့သဲ့ကို တဖျပ်ဖျပ် ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းစားခန်းထွက်ပေါက်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ နောက်ကျောဘက်မှ ...

"ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲဗျာ"

ဟူသော မွန်မွန်ရည်ရည်အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်က နောက်ကျောဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်၍ကြည့်သည်။ ဤစံအိမ်ဝန်းကျင်တွင် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ခဲ့သော ကာလတစ်လျှောက်လုံး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသော လူငယ်တစ်ယောက်။

အသက် ၂၀ ခန့် ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိသည့် ညှိမောင်းသော အသားရောင်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြံ့ခိုင်သည်။ ရှမ်းခမောက်ကို သူ၏ နဖူးထက်ဝက် ဖုံးအုပ်သည်အထိ ဆောင်းထားသည်။ ပင်နီတိုက်ပုံရင်စေ့နှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဖိနပ်မပါ။ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်တို့ မြေပြင်တွင် အပြားလိုက် ချထားသည်။

"ငါ့ညီက ဘယ်သူလဲ။ ဒီအိမ်ကလား"

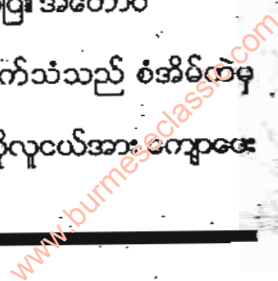
ကျွန်ုပ်က လူငယ်ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်နာမည် ဝေလုပါ။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကြီးရဲ့နောက်

ထက်က တန်းလျားမှာနေပါတယ်။ ခြံဝင်းထဲမှာ အမှုက်သရိုက်တွေ၊ သစ်ချွတ်ခြောက် သစ်တိုင်းခြောက်တွေရှင်းဖို့ လိုအပ်တဲ့အခါမျိုး၊ ထင်းခြောက်တွေ ခုတ်ရဖြတ်ရမယ့်အခါမျိုးတွေမှာ၊ နောက်ပြီး နောင်တော်နဲ့ အစ်မထက်တို့ စေခိုင်းသမျှ ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စတွေကိုပါ ဆောင်ရွက်ပေးရ ဝေလုဆိုသူက ရှင်းပြသည်။ သူ၏ စကားအဆုံးမိ ...

"ဟယ် ... အစ်ကိုအောင် ရောက်လာပြီ။ အတော်ပဲ"

ဟူသော ကျေနပ်အားရစွာ ပြောလိုက်သံသည် စံအိမ်ထဲမှ ဖွတ်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူငယ်အား ကျော့ဖေး

မင်းစကြာ

လိုက်သည်။ သံခေါက်တံခါး သော့ဖွင့်နေသည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

နန်းစောမှ ... နန်းစောအစစ်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်က ရုပ်ရည်ထက် ပိုမိုပြည့်ဝသော အလှပိုင်ရှင်ဖြစ်နေလေပြီ။ ကိုယ်လုံးက ယခင်က အချိုးအစားထက် အနည်းငယ်မျှ ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးလာသော်လည်း ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ပြေပြစ်နေဆဲဖြစ်သည်။ မျက်နှာလေးက ပကတိ လန်းဆန်းနေသည်။

“အစောကို တွေ့ရတာလည်း တို့အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ အစောရဲ့အစ်ကိုရော ကျန်းကျန်းမာမာရှိရဲ့လား”

ကျွန်ုပ်က မေးရိုးမေးစဉ် မေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် နန်းစော၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ကြီးပင် ညှိုးလျှော့သွားသည်။ သူမက ချက်ချင်း ပြန်လည်ကူခြေ့ဆည်လိုက်သည်။

“လာ... အစ်ကိုအောင် အိမ်ထဲဝင်ပါဦး။ အိမ်ထဲကျမှ အေးဆေးပြောပြပါမယ်”

နန်းစောသည် သံခေါက်တံခါးကို ဘေးသို့ ဆွဲကပ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ် ဝင်သာရုံမျှ လမ်းဖယ်ပေးသည်။

မာယာနို့

ကျွန်ုပ်က နန်းစောကို အကဲခတ်လျက် စံအိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ နန်းစောက စံအိမ်ပြင်ပတွင် ရပ်ကြည့်နေသော ဝေလုကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ...

“ဘယ့်နှယ်လဲ အစ်မတော်၊ ခိုင်းလိုက်တာ အဆင်ပြေရဲ့လား... ဝေလု”

ဟူ၍ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ပြေပါတယ် အစ်မတော်။ ဆရာဝန်ကြီးက ခရီးသွားနေရာတစ်နေရာမှ ပြန်ရောက်လာတာ။ သူ့နာပြုဆရာကိုပါ တစ်ခါတည်းခေါ်လာဖို့ လိမ့်မယ်။ လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးနဲ့ စစ်ဆေးစမ်းသပ်ဖို့ ကိရိယာတွေလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံလှလှနဲ့မယ်လို့ မှာလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ဝေလုက ရိုသေလေးစားစွာ ခြေစုံရပ်လျက် ဖြေလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုရင် မင်း ရှိရာမှာ သွားစောင့်နေ။ သူတို့လာရင် တစ်ခါတည်းခေါ်ခို... ဟုတ်လား”

ဟုတ်ကို ... အစ်မတော်”

ကျွန်ုပ်သည် လက်ထဲတွင်ပါလာသော ခရီးဆောင်ဘူးကို အိတ်ကို ဘေးချ၍ ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ နှစ်ယောက်ထိုင်ကုလားထိုင်ထဲတွင်

မင်းကြာ

မာယာနုဇ္ဈိ

ထိုင်လျက် နန်းစောကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

နန်းစောနှင့်ဝေလုလို့ ပြောနေကြသော အကြောင်းအရာကို သဘောမပေါက်သော်လည်း ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုများ ဖြစ်နေမလား ဟူ၍ သံသယဖြစ်နေမိသည်။

ဝေလုပြောသောစကားထဲတွင် “ဆရာဝန်ကြီး သူနာပြုဆရာမနှင့် စစ်ဆေးစမ်းသပ်ဖို့ကိရိယာတွေ” ဟူသောစကားလုံးကြောင့် ရောဂါတစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်နေသည်ဟု ယူဆဖွယ်ရာရှိသည်။

“မအေးမိ... လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်ပြီး လာပို့နော်”

နန်းစောက စံအိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လျက် ကျွန်ုပ်ကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ ကူဖော်ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်ကို ငွေလင်ပန်းထဲထည့်၍ လာချပေးခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ နန်းစော၏မျက်ဝန်းထဲတွင် ရုတ်တရက် မျက်ချင်း မျက်ရည်ခိုးများ ဝေ့တက်လာသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မျက်ရည်များအဖြစ် ပြောင်းလဲကာ မျက်ဝန်းထဲတွင် ပြည့်လျှံ၍ ပါးပြင်ပေသို့ စီးကျလာသည်။

မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားနေရာမှ “ဟင့်” ခနဲ

တစ်ချက်ရှိက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လျက် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လောလောဆယ် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည်မသိ။

နန်းစောကို ဝေးကြည့်နေရာမှ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲနှင့် အားပေးစကားဖြင့် နှစ်သိမ့်လိုက်မိသည်။

“တို့လည်း ရောက်လာပြီပဲ အစောရယ်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း

အကောင်းလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါတော့။ အစောတို့မောင်နှမအတွက် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီမှန်သမျှ တို့ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ တာဝန်ယူပါတယ်”

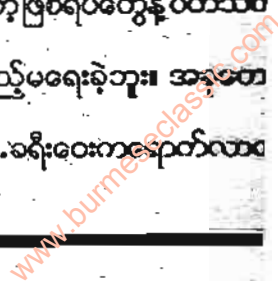
ကျွန်ုပ်၏ စကားအဆုံးတွင် နန်းစောက သူမ၏မျက်ရည်များကို

လက်ဖဝါးဖြင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုအောင် အခုလို ရောက်လာတာ အချိန်ကောင်းဘိ”

အစောတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဘာမှလုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုအောင်ထွတ်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ ပတ်သတ်

လို့ အစ်ကိုအောင်ဆီကို ရေးတဲ့စာထဲမှာ ထည့်မရေးခဲ့ဘူး။ အခုမတူ အစ်ကိုအောင်ကိုယ်တိုင် သိရတော့မှာပါ။ ကဲ... ခရီးဝေးက ရောက်လာ

“ထွက်လိမ္မော်ရည်သောက်လိုက်ပါဦး။ အစောပြောပြပါမယ်”
 နန်းစောတပင်ကမ နိဒါန်းပျိုးလိုက်သည်။
 တွန့်လိမ္မော်ရည်တစ်ပြုစုပ်သောက်လျက် နားထောင်နေမိ
 သည်။

(၄)

“တကယ်တော့ ဖေဖေဘုရား ကွယ်လွန်တာတောင်၊ ရိုးရိုးသား
 သားမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့။ သံသယဖြစ်မိတယ်။ အစောတို့ မောင်နှမ အခွယ်
 ရောက်လာချိန်မှာ ဒိဗ်ဒိဗ်ကြီးကို အစောတို့ ဆက်လက်တာဝန်ယူကြစေ
 တော့ ဆိုပြီး ဖေဖေဘုရားဟာ ရက်ရှည်လများ ခရီးထွက်သွားခဲ့တယ်။
 နှစ်လတစ်ခါ သုံးလတစ်ခါ ဖေဖေဘုရားဆီက စာတွေ မှန်မှန်ရောက်လာ
 မယ့် စာပြန်ဖို့ လိပ်စာရေးမထားဘူး။ စာတိုက်တံဆိပ်ကို ကြည့်ထော့
 လည်း တစ်စောင်နဲ့ တစ်စောင် စာတိုက်ချင်း မတူဘူး။ ဖေဖေဘုရားဟာ

ပြန်တပြည်ပြောက်များဒေသကို ခရီးထွက်သွားတယ်ဆိုတာလောက်က လွဲလို့ သာမှ မသိရဘူး”

• နန်းစောက စကားကို ခေတ္တရပ်နားလိုက်သည်။

“ဖေဖေဘုရား ဆုံးတဲ့အကြောင်းကို မြစ်ကြီးနားစာတိုက်က ပို့ လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းစာရတော့မှ သိရတယ်။ သိသိချင်း ကိုကိုထွဋ် မြစ်ကြီး နားတို လိုက်သွားတယ်။ တကယ်တော့ ဖေဖေဘုရားဟာ အပေါင်း အသင်းတွေနဲ့ တောထဲကို အမဲလိုက်သွားရင်း သားကောင်ဖြစ်သွားရတာ ပါပဲ။ မျက်စိတစ်ဖက်လပ် ကျားဆိုးကြီးတစ်ကောင်က အမဲလိုက်စခန်းထဲ ဝင်ပြီး ဖေဖေကို ချီဆွဲသွားတာတဲ့။ ဖေဖေတို့ အမဲလိုက်အဖွဲ့ထဲမှာ မျက်နှာ ဖြူအရာရှိနှစ်ယောက်လည်း ပါသေးတယ်”

အမဲလိုက် အဖွဲ့သားတွေအားလုံး ညတွင်းချင်း သွေးစက်တွေ ခြေရာခံပြီး အပူတပြင်းလိုက်ရှာကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက် အရက် စက်ချိန်ကျမှ ကျားအောင်းတဲ့လိုက်ခေါင်းထဲမှာ တွေ့ရတာ။ ကိုကိုထွဋ် ရောက်သွားတဲ့နေ့မှာပဲ ဖေဖေရုပ်တလောင်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြတယ်။ အစောတိုဆီကို ပြန်သယ်လာဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဟာ အပြည့်အစုံ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျားစားထားလို့ မျက်နှာတစ်ခြမ်း

ကောင် မရှိတော့ဘူးတဲ့”

စကားအဆုံးတွင် နန်းစောသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်

ဖြင့် အုပ်၍ ကြူကြူပါအောင် ဝိုကြွေးနေရှာသည်။ သူမ၏ကျောပြင်နှင့် ဝန်း နှစ်ဖက်တို့က သိမ့်သိမ့်တုန်လှုပ်ရှားနေသည်။

ကျွန်ုပ်က ရှေ့သို့တိုး၍ နန်းစော၏ဆံပင်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖွတ် အပ်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“လူတွေဟာ ကံစိမ့်ရာအတိုင်းဖြစ်ကြရတာပါပဲ အစောရယ်။ အထင်သမ္ဘာမှ ရှောင်လွှဲလို့မရပါဘူး။ အဲဒီကံကြမ္မာဆိုတာကလည်း အတိတ် သဘဝက ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်းတရားပေါ်မူတည်ပြီး ဖြစ်ကြရတာမျိုး မဟုတ် စတာ။ အစောရဲ့စိတ်ကို ဖြေမှပေါ့ကွယ်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုဟာ စိတ်နဲ့ရှစ် ခန္ဓာ နှစ်ခုစလုံးကို ယိုယွင်းပျက်စီးစေတယ်။ ဒါကြောင့်...”

ကျွန်ုပ်၏စကားမဆုံးမီ အစောက မျက်ရည်လည်၍ဖြင့် ကျွန်ုပ် စတိုမော့ကြည့်သည်။ သူမ၏အမူအရာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ခြင်္သေ့နှာစိတ်များက အတိုင်းထက်အလွန် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူမ၏ ခြေစေ့လေးကို ပင့်၍ မျက်ရည်များကို အသာအယာ တို့သုတ်ဖေးခိုသည်။ နန်းစောသည် ကျွန်ုပ်၏ ယုယမှုကို ငြိမ်သက်စွာ ခံယူနေရ

သည်။

“ဒါထက်... အစောရဲ့အစ်ကို တွင်္ဂါခေါင် ဘယ်မှာလဲ ဟင်”

ကျွန်ုပ်က ရုတ်တရက် သတိရမိလိုက်သောကြောင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုကိုတွင်္ဂါပါတယ်။ သူ... မြစ်ကြီးနားက ပြန်လာတာတည်း။ တကျွန်းမာရေး ရှိတဲ့နေ့တယ်။ အစ်ကိုအောင်ကို တွေ့ရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာ။ မနက်က ဆေးသောက်ပြီး အခုလောလောဆယ် အိပ်မောကျနေတယ်။ အစ်ကိုအောင်ကို သူ သိပ်တွေ့ချင်တယ်လို့ တဖွဖွပြောနေတာ။ ပြောစရာလည်း အများကြီးရှိသတဲ့”

နန်းစောသည် ကျွန်ုပ်အား ရှိုင်းပြနေချိန်တွင် ခြံသို့ ကားတစ်စီး ရောက်လာသည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမက ထိုင်ရာမှ ထ၍ ဖွင့်ထားသော သံခေါက်တံခါးဘေးတွင် ရပ်လျက်...

“ခဏနေဦးနော်၊ ဆရာဝန်နဲ့အတူတူ အစ်ကိုအောင်ပါ လိုက်ခဲ့နော်၊ အဲဒီတော့မှ ကိုကိုတွင်္ဂါကို တွေ့ကြတာပေါ့”

ဟု လှမ်းပြောသည်။ စံအိမ်ရှေ့ပေါ်တံကိုအောက်တွင် ဖို့ဒိကားတစ်စီး ရောက်ရှိ ရပ်တန့်လိုက်၍ စက်သတ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ

ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာကြီးတစ်ဦး ဆင်းလာသည်။ ဝေလှသည် တားနောက်ခန်းထဲတွင် ပါလာသည့် ဆေးကုသမှုဆိုင်ရာ ပစ္စည်းကိရိယာများ ထည့်ထားသော သေတ္တာကို သယ်မ၍ စံအိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကာ အထိထပ်သို့ တက်သွားသည်။

“ကြွပါ... ဒေါက်တာ၊ ဆရာမကြီးလည်း တစ်ခါတည်းပါလာတော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့”

နန်းစောက ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ ထို့နောက် သူမက ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လျက် ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာကြီးတို့ကို အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်ရန် လှေကားကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့၏ နောက်မှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်၍ လိုက်ခဲ့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးသည် တစ်ချိန်တည်းမှီးထွင်ခေါင်ရှိစဉ်ကတည်းက ဤစံအိမ်၏လက်စွဲတော် ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ သူ၏ဖိုဒ်ကားပေါ်တွင် ဆေးကုသမှုဆိုင်ရာ ပစ္စည်းကိရိယာများထည့်ထားသော သေတ္တာကို တင်ဆောင်လျက် စံအိမ်ရှေ့မှ ပြန်လည်မောင်းထွက်သွားလေပြီ။

ထွင်ခေါင်ထက်ကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လေးနာရီတစ်ကြိမ် ဆေးတိုက်ကျွေးခြင်း၊ သွေးပေါင်ချိန်ခြင်းနှင့် အပူရှိန်တိုင်းခြင်း စသောကိစ္စများနှင့် အခြားဆောင်ရွက်ပွယ်မှန်သမျှကို အနီးကပ် အချိန်မလပ် စစ်ဆေးပြုစုရန် သူနာပြုဆရာမကြီးအား စံအိမ်တွင် ထားခဲ့သည်။

သူနာပြုဆရာမကြီးသည် တစ်ချိန်က မြို့ပြဆေးရုံကြီးများတွင် မေထရွန်အဖြစ် သူနာပြုဆရာမလေးများကို အုပ်ချုပ်သင်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို အထူးကျွမ်းကျင်သူ စိတ်ချရသူ၊ ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ယုံကြည်အားထားရသူ ဖြစ်သည်။

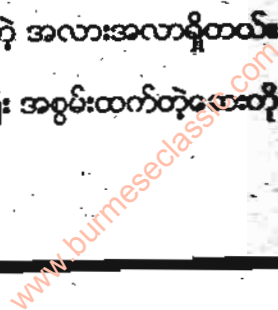
ထို့ကြောင့် ထွင်ခေါင်ထက်၏ ရောဂါဝေဒနာနှင့် ပတ်သက်၍ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံစွာ ဆောင်ရွက်ပြီးလေပြီ။ ဆရာဝန်ကြီးက စံအိမ်မှ မထွက်ခွာမီ နန်းစောအား စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က နန်းစော၏နောက်တွင် ရပ်နေသော ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သဲသဲကွဲကွဲကြားလိုက်

ရသည်။

“အဆုတ်အအေးမိတဲ့ ဝေဒနာကိုတော့ ဆေးမှန်မှန်တိုက်ပြီး လိုအပ်တဲ့ပြုစုကုသမှုကို မေထရွန်ကြီးက ဆောင်ရွက်သွားမှာပါ။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ရှင်းရှင်း ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ စိုးရိမ်စရာ ခေါ်ပါလား”

ဆရာဝန်ကြီးက ခေတ္တမျှ ရပ်နားပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“သူ့ရဲ့စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာတစ်ခု ဖြစ်လာတာကို ကျုပ်တို့ယုံတိုင် စစ်ဆေးတွေ့ရှိရတယ်။ အဲဒီစိတ်ဝေဒနာဟာ အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ ရမ္မက်ဆန္ဒရဲ့စေ့ဆော်မှုကို အခြေခံပြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီစိတ်ဝေဒနာကိုတော့ နှစ်ရှည်လများ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ ကုသရမယ့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရမ္မက်ဆန္ဒဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ထိုက်ဆိုင်ပြီး တစ်နည်းအားဖြင့် အလိုအလျောက် ဖြည့်ဆည်းပြီးသား ဖြစ်သွားရင်တော့ ကျုပ် သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်ကာလထက် စောပြီး နှိပ်နှိပ်ဆန်ဆန် သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ အလားအလာရှိတယ်။ အားဖြစ်ဖြစ် အဲဒီစိတ်ဝေဒနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ဖေဖော်ထည်း မေထရွန်ကြီးနဲ့ ပေးထားခဲ့ပါတယ်”

မင်းစင်ကြ

ဆရာမကြီးက စကားအလုံးတွင် စံအိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာရန် တံခါး
ပေါက်တသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကိုကိုထွင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မတို့က ထူးထူးခြားခြား
ဘာများဆောင်ရွက်ပေးဖို့ လိုမှာလဲ ဒေါက်တာ။ ဥပမာ ကိုကိုထွင်နဲ့
ဆက်ဆံတဲ့အခါမျိုးမှာ ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာအထိ သူ့ဆန္ဒကို
ဖြည့်ဆည်းပေးရမလဲ။ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတွေကို ဆင်ခြင်ရမလဲ ဆို
တာလည်း ညွှန်ကြားခဲ့ပါဦး ဒေါက်တာ”

နန်းစော၏ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ဆရာမကြီးက ရပ်တန့်
နန်းစောဘက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အကောင်းဆုံးက သူ့ဆန္ဒမှန်သမျှကို သမီးတို့ စွမ်းဆောင်နိုင်
သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးကြစေချင်တယ်။ ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီးကိုမိုးထွင်ခေါ်
တာ သူ့သားနဲ့သမီးအတွက် လိုလေးသေးမရှိ တစ်သက်သုံးစွဲလို့ မကုန်
အောင် အမွေအနှစ်တွေ ထားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သမီးရဲ့အစ်ကိုဖြစ်ချင်တဲ့
ဆန္ဒကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖြည့်ဆည်းနိုင်မှာပါ။ ဒါဆိုရင် မောင်ထွင်ခေါင်ထက်
စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာက ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အတွင်း သက်သာ
ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

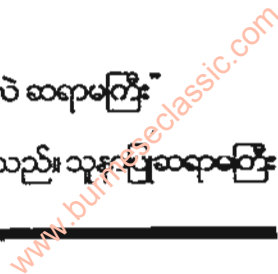
မာယာနန္ဒီ

(၅)

ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းစောတို့ ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ထမင်း
အနီးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် နေရာယူလိုက်ကြ
သည်။ ငယ်စဉ်က ဖြစ်ရပ်အချို့ကို စပ်မိစပ်ရာ ပြောဆိုနေကြစဉ် သူ့နာဖြ
ဆရာမကြီးသည် စံအိမ်အပေါ်ထပ်မှ လှေကားဖြင့် ဆင်းလာသည်ကို မြင်
တိုက်ရသည်။

“ကိုကိုထွင် အခြေအနေ ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာမကြီး”

နန်းစောက ထိုင်ရာမှထ၍ မေးလိုက်သည်။ သူ့နာဖြဆရာမကြီး

မင်းစကြာ

သည် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ တောက်လျှောက်ဝင်လာပြီး နန်းစောအနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“သင်္ခါအစ်ကို အခြေအနေ နည်းနည်းပြန်ကောင်းလာပါပြီ။ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ရေးဝဝ အိပ်လိုက်ရလို့ အားပြည့်နေတယ်။ သူနဲ့ စကားပြောချင်ရင် ပြောလိုရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြာကြီးတော့ မပြောသင့်ဘူး။ သူက အခုမှ နာလန်ထခါစရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဆရာမကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်သည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းစောတို့သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ အိပ်ခန်းသည် အပေါ်ထပ် ကော်ရစ်ဒါ၏ အဆုံးတွင်ရှိသည်။ နန်းစော ဦးဆောင်၍ အမှောင်ရိပ်ကျနေသော လူသွားကြံအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ အခန်းပေါက်ဝရှေ့သို့ ရောက်သွားသောအခါ နန်းစောက ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို ဝေသာအယာခေါက်လိုက်သည်။

တံခါးရွက်ကို ဧခုရုံသာ ဧခုထားသောကြောင့် အခန်းတံခါးသည် အလိုအလျောက် အတွင်းသို့ ပွင့်ဟသွားသည်။

မာယာနီ

အခန်းထဲရှိ ပြတင်းပေါက်များကို လုံးလုံးလျားလျား ပိတ်ထားပြီး ထူထဲသောရေညှိရောင် ခန်းဆီးများဖြင့် လုံခြုံစွာ ကာရံထားသည်။ ထို့ကြောင့် ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ အိပ်ရာပေါ်တွင် ခင်းထားသော အိပ်ရာခင်းအဖြူလေးကိုသာလျှင် စတုဂံအဖြူရောင် အကွက်တစ်ကွက်သာ မြင်လိုက်ရသည်။

အိပ်ခန်းထဲတွင် ထွဋ်ခေါင်ထက်ကို မတွေ့ရပါချေ။
ကျွန်ုပ်သည် ထိုအိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေရခြင်းကြောင့် မွန်းတျော်လျက် စိတ်အိုက်နေသော ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လေကောင်းလေသန့်နဲ့ အလင်းရောင် မရအောင်။ ပိတ်ဆို့ထားတဲ့အခန်းထဲမှာ လှောင်ပိတ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ အဖေ . . . လူနာမပြောနဲ့ တို့တောင် မွန်းတျော်နေတယ်”

ကျွန်ုပ်က တီးတိုးပြောလိုက်သည်။
နန်းစောသည် ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်သောစကားကို သဲသဲတွဲတွဲ ဖြားလိုက်ဟန်မတူ။

“ကိုကိုထွဋ် အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိရမှာ မဟုတ်လား။ အခု သူ ဘယ်

မင်းစကြာ

ရောက်နေသလဲ မသိဘူး”

နန်းစောက ဘဝင်မကျွတ် သူဟာသူ ညည်းတွားနေသည်။

အိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ဘေးဖက်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စာအုပ်အချို့

ပြန်ကျဲနေသည်ကို ဝိုးတဝါးမြင်နေရသည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး အေးစက်

ထိုင်းနှိုင်းနေသည်။ ထွက်မပေါက်မရှိသော လိုက်ဂူတစ်ခုထဲတွင် ပိတ်မိ

နေသူပမာ ထင်မြင်ယူဆ ထင်မြင်ယူဆမိသည်။ ထို့ကြောင့်...

“အိပ်ခန်းနဲ့ မတူဘူး။ လိုက်ခေါင်းထဲရောက်နေသလိုမျိုး ခံစား

ရတယ် အစော”

ဟူ၍ ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် လွတ်ခနဲပြောလိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အစောသည် အိပ်ခန်းတွင်းရှိခုတင်အနီးသို့ တရွေ့ရွေ့

ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဖွင့်ထားသော အခန်းတံခါးက ရုတ်တ

ရက် မြည်ဟည်းလျက် ပိတ်သွားသံ ဂျန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်

နှင့် နန်းစော နှစ်ယောက်စလုံး ပျိုက်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ပိတ်ထားသော တံခါးကို ကျောစိုလျက် ကျွန်ုပ်တို့အား ပြု

ကြောင်ကြောင် ရပ်ကြည့်နေသော အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ရုတ်တရက်

မာယာနန္ဒီ

မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုသူသည် ထွဋ်ခေါင်ထက်မှတစ်ပါး အခြားသူမဖြစ်နိုင်ပါချေ။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို ကျွန်ုပ်၏ ငယ်သူငယ်ချင်း ထွဋ်ခေါင်ထက်

တူ၍ မယုံကြည်ချင်။ သူသည် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို ဆန့်ထားပြီး ကျွန်

လက်ချောင်းများကို ကွေးလျက် ပြောင်းတိုသေနတ်ဖြင့် ပစ်သည့်ပမာ

ဒိုင်းခနဲ အသံထွက်သည်။

ကျွန်ုပ်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်နေမိသည်။

သူရော... ကျွန်ုပ်ပါ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြ။

အံ့သြမှု လွှမ်းခြုံနေကြသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ရပ်တည်နေသော နန်းစော

သည် အမှောင်ရိပ်လွှမ်းခြုံထားသော အခန်းထဲတွင် အမြင်အာရုံ တူး

သားရသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ခန်းဘေးဘက် မှန်ပြတင်းများတို

တာကွယ်ထားသည့် ခန်းဆီးများကို ဘေးသို့ တွန်း၍ဖယ်ရှားသည်။

ပြတင်းမှန်ချပ်များကို ဖြတ်သန်းလာသော အလင်းရောင်တ

အိပ်ခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသည်။

နန်းစောက ပြတင်းတံခါးရွက်များကိုပါ ဖွင့်၍ ချိတ်ဖြင့် ချိတ်ထား

မင်းစကြာ

လိုက်သည်။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ သွက်လက်၍ တိကျမှန်ကန်သည်။

“ဟား... အခုမှပဲ ဂန္ထဝင်စံဒီမိုကရေစီမူလအခြေအနေအတိုင်း
ခမ်းခမ်းနားနား ပြန်ဖြစ်သွားပြီ”

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။

သူ၏အိပ်ရာခုတ်သို့ တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်ကြိုးစားနေသော ထွဋ်
ခေါင်ထက်အနီးသို့ ကျွန်ုပ်က သွက်လက်စွာ လျှောက်သွားသည်။

ထို့နောက် သူ၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်၍ ခုတ်ပေါ်တွင် ထိုင်မိအောင် တွဲ၍
ထိန်းပေးသည်။

နန်းစောက ခုတ်ခေါင်းရင်း၌ ခေါင်းအုံးကို မတ်မတ်ထောင်
ပေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ ကျောနှင့်ကပ်မိ၍ နေရာ
ချလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်သူငယ်ချင်း ထွဋ်ခေါင်ထက်ကို
အနီးကပ်စေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က တရင်းတနီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ
လာခဲ့သော အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုး မဟုတ်တော့ပါချေ။ ဆယ်နှစ်တာမျှသော
ကာလအတောအတွင်း ထွဋ်ခေါင်ထက် ဤမျှ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်

ဟယာနု

ဟူ၍ ကြိုတင်တွေးထင်ထားခြင်း မရှိ။

ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ အသားအရေက တင်းတင်းရင်းရင်းမရှိ
လျော့ပါးလျက် ဖြူဖတ်ဖြူရော်ကြီးဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံက သွေး
ရောင်မရှိတော့ဘဲ ဖျော့တော့နေသည်။ ပါးရိုးများ ဝေါ့ထွက်နေသည်။ ဖေရီ
စရဲ ဇွာလန်ကျဲ ရှည်လျားနေသော ဆံပင်များက မျက်လုံးအစုံကို ဝှံ့အုပ်
နေသည်။

ထို့ကြောင့် နန်းစောက သူ့အစ်ကို၏ဆံပင်များကို ဦးခေါင်းပေါ်
သို့ ပြန်လည်သပ်တင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် ထွဋ်ခေါင်ထက်၏
တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးအစုံကို မြင်လိုက်ရတော့သည်။

သူ၏မျက်လုံးထဲတွင် အထိတ်တလန့် အရိပ်အယောင်များ
ထုတ်သန်းနေသည်။

သူက နန်းစော၏လှုပ်ရှားမှုများကိုသာ တစ်ချိန်လုံး အာရုံစိုက်
ထုတ် ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် သူ၏အကြည့်သည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာ
နှုတ်သို့ ကျရောက်လာသည်။

သူက သုံးစက္ကန့်မျှ ဇဝေဇဝါ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေရာမှ မှတ်မိသွား
တန်တူသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ပြည်ပြည်ဝဝ မျက်နှာမူ၍ သူ၏ လတ်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ကား၍ ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထွင် ခေါင်ထက်ရှေ့သို့ တိုးကပ်သွားသည်။

ရင်ချင်းအပ်လျှက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်မောင်း များဖြင့် အပြန်အလှန် ရစ်ပတ်ဖက်တွယ်ထားလိုက်ကြသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်ထက် ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့လို့သွားသော်လည်း ကျွန်ုပ်အား ဖက်ညှစ်ထား မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် တန်းတူပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ထွင်ခေါင်ထက်၊ နန်း စောနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မူလ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသော အခြေအနေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

(၆)

ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းစောတို့သည် နံနက်စာ စားသောက်ပြီးစီးချိန်များ ထွင် သူနာပြုဆရာမကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထွင်ခေါင်ထက်နှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံရသည်။ သူ မြစ်ကြီးနားနှင့် မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားဒေသသို့ လိုက် ဝင်သွားစဉ်က သိရှိခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို သူက ပြန်လည်ပြော ခြင်းသည်။

ဆရာမကြီးက ထွင်ခေါင်ထက်အား တစ်နေ့လျှင် တစ်နာရီမျှသာ စကားပြောခွင့်ပေးသည်။ ထိုကဲ့သို့ ထွင်ခေါင်ထက်က လေးရက်တိုင်

www.burmeseclassic.com

မင်းစကြာ

ထိုင် အချိန်အားဖြင့် လေးနာရီသာသာ ပြောခဲ့ကြသောအခါ ပြီးပြည့်စုံ သွားသည်။

ထွဋ်ခေါင်ထက်ပြောသော အကြောင်းအရာထဲတွင် လမ်းပြ ဦးအိုက်ကန်နှင့် သား ဝေလုအကြောင်းလည်း ပါသည်။ ဝေလုသည် အသက် ကိုးနှစ်သားအရွယ်ကတည်းက ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးအိုက်ကန်နှင့် အတူ တောထဲသို့ အမဲပစ်လိုက်ပါလေ့ရှိသည်။

ဖခင် ဦးအိုက်ကန်၏ လက်တွေ့ပို့ချမှုများဖြင့် တောကျွမ်းလာ သူဖြစ်သည်။ ဝေလု ၁၆ နှစ်သားအရွယ်တွင် လမ်းပြဖြစ်သော ဖခင် ဦးအိုက်ကန်နှင့်အတူ မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးနှစ်ယောက် အပါအဝင် ဦးမိုး ထွဋ်ခေါင်တို့ အမဲလိုက်အဖွဲ့၏ တွဲဖက်လမ်းပြအဖြစ် မြန်မာပြည် မြောက် ဇူးဒေသသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်တို့ အမဲလိုက်အဖွဲ့က ထိုဒေသသို့ မရောက်မီ ရက်သတ္တငါးပတ်ခန့်စော၍ အိုမင်းနေသော ကိုးတောင်ကျားတစ်ကောင် ကို လူရိုးခြား မုဆိုးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ပစ်ခတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ပစ်ခတ်သူ ၏ ပေါ့ဆမှုကြောင့် ကျားအိုကြီး၏ လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးကိုသာ ရှပ်၍ ထိမှန်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျားကြီး လွတ်မြောက်သွားသည်။

ဟယာနုဇိ

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာဝအရ အသက်အရွယ်အိုမင်း လာသော ကျားအိုကြီးများသည် သူတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမို သွတ် လက်လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သော သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ(ဂျီ)၊ စိုင်း၊ ဆတ် စသည့် ခြေလေးချောင်းသားကောင်တို့ကို မလိုက်နိုင်တော့ပါချေ။

ထိုအခါ ခြေနှစ်ချောင်းသတ္တဝါများထဲတွင် နှေးကွေးသော လူ သားကိုစားသောက်ရန် ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ ချဉ်းကပ်ချောင်းမြောင်းလေ့ရှိကြ သည်။ အထူးသဖြင့် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေသော ကျားအိုကြီးသည် မဆင် ခြင်္သေ့ပစ်ခတ်လိုက်သော မုဆိုး၏လက်ချက်ကြောင့် မျက်စိတစ်ဖက်ကွယ် နေသော ကျားနာကြီးတစ်ကောင်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရသည်။

ကျားအိုကျားနာဖြစ်နေသော ထိုကိုးတောင်ကျားကြီးသည် ငှါ ထင်းပူဆာ မနေသာသောအခါ လူသားကို အလွယ်တကူ ချောင်းမြောင်း တိုက်ချီသယ်ဆောင်သွား၍ စားသောက်လေတော့သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ငရမန်ကန်းဟူ၍ အမည်ပေးထားသော ကျားအိုကြီးသည် ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်အား အလစ်ချောင်း၍ ကိုက်ချီရန် ခုန်ဝင် ထားသည်။ လမ်းပြဖြစ်သူ ဦးအိုက်ကန်က ခုန်ဝင်လာသော ကျားနှင့် အနီး ထပ်ဆုံးဖြစ်နေသည်။ သူ့တွင်လည်း ဓားရှည်တစ်လက်နှင့် နှုတ်ပြောင်း

မင်းကြာ

သာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဓားရှည်ဖြင့် နတ်ပိုင်းသည်။

ဓားရှည်၏ ထက်မြက်သောအသွားသည် ကျားနာကြီး၏ လက်ဖြင့်ရှိ အရေပြားကို ထိရန်မျှသာ ဖြစ်သွားစဉ် ကျား၏ ပြင်းထန်သော လက်ပြန်ပုတ်ထုတ်ချက်က ဦးအိုက်ကပ်၏ ဝမ်းဗိုက်မှ ရင်ညွန့်အထိ လက်သည်းများဖြင့် တောက်လျှောက် ဟတ်တတ်ခွဲလိုက်သည့်ပမာ ရင်အုံတစ်ခုလုံး ဟင်းလင်းပွင့်ထွက်သွားသည်။ ထိုဒဏ်ရာဖြင့် ဦးအိုက်တစ် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ကျားကြီး၏ လက်ချက်ကြောင့် ဦးအိုက်ကပ် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားသည်ကို သားဖြစ်သူ ဝေလုက မျက်စိထင်ထင် မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့အနေနှင့် ထိုဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိတိုင်း ကြောက်စိတ်ဟူ၍ လုံးဝမဖြစ်ပေ။

ကား ငရမန်ကန်းကိုသာ ဇီဝန်ခြေလိုသောစိတ်က ဝေလုရင်ထဲတွင် အစိုင်အခဲဖြစ်လာသည်။ ထိုနည်းတူ ကျားစားဖြစ်ခဲ့ရသော ဖခင် ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်၏ဖြစ်ရပ်ကို ပြည့်စုံစွာ သိရပြီးနောက် ဖခင်အား ကိုက်ချီသယ်ဆောင်သွားကာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို စားသောက်ခဲ့သော ကျားကြီးနေထိုင်ရာ လိုက်ခေါင်းအထိ ထွဋ်ခေါင်ထက်က ရောက်ရှိခဲ့သည်။

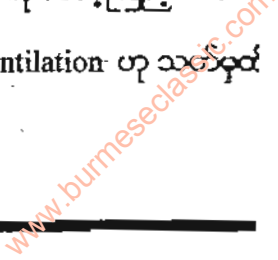
မာယာနို့

ထို့ပြင် သူနှင့်ဘဝတူဖြစ်ခဲ့ရသော လမ်းပြဦးအိုက်ကပ်၏သား ဝေလုကိုလည်း စံအိမ်သို့ ခေါ်လာ၍ နေရာချသည်။

ထိုအတွေ့အကြုံများသည် သူ၏သက်တမ်းတစ်လျှောက်အေးချမ်းသာယာ အပူအပင်အကြောင့်အကျကင်းမဲ့စွာ နေထိုင်လာခဲ့သော ထွဋ်ခေါင်ထက်အတွက် အပြင်းအထန် ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုများဖြင့် ခုံးအုပ်လွှမ်းခြုံခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ထိုသွေးပျက်ခမန်း ကြောက်ရွံ့မှုသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင်မက ဓွပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုပါ ကူးစက်ပျံ့နှံ့သွားကြောင်း ဆရာဝန်ကြီးက ရှင်းပြခဲ့သေးသည်။ ထိုဝေဒနာနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သော သူနာပြုဆရာကြီးအား နေ့ရောညပါ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့် လိုအပ်ချက်များကိုလည်း ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ညွှန်ကြားခဲ့သေးသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် လူနာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေသော ထွဋ်ခေါင်ထက်အား အချိန်ပိုင်းသတ်မှတ်ချက်ဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် အသက်ရှူခြင်း၍ အသက်ရှူမန်ခြင်း စသော လက္ခဏာများကို စောင့်ကြည့် စစ်ဆေးမှတ်တမ်းပြုစုရမည်။ ဆေးပညာအရ Hyperventilation ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

ထိုသို့ဖြစ်လာပါက ဥပမာအားဖြင့် ခြေလက်များတွင် တရွရွ ဖြစ်လာခြင်း၊ ထုံကျင်လာခြင်း၊ အသက်ရှူမဝခြင်း၊ ရင်ဘတ်အောင့်ခြင်း၊ မူးဝေခြင်း၊ သတိလစ်လုနီးပါးဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေရ သည် ဟု သူ့နာပြုဆရာမကြီးက ရှင်းပြသည်။

တွင်ခေါင်ထက်တွင် ထိုသို့သော လက္ခဏာများဖြစ်ပေါ်လာ လျှင် ပြုစုကုသရမည့်နည်းလမ်းမှာ ပထမဆုံး သူ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရန်၊ ထို့နောက် အထောက်အကူပြု စိတ်ကုထုံးဖြင့် ကုပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ကုထုံးအနေနှင့် Supportive Psychotherapy ဟူ၍ခေါ်သည်။

“လူနာက အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်တဲ့အတွက် သွေးထဲမှာ ကာဘွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက် နည်းသွားပြီး အယ်လ်ကာလီဓာတ် များလာ တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အက်ဆစ်ဓာတ်နည်းသွားပြီး ပီအိမ်ရ်များလာ တယ်။ အသက်ရှူအဖွဲ့နဲ့ ဆက်နွယ်တဲ့ သွေးထဲမှာ အယ်လ်ကာလီဓာတ် များပြားတဲ့ အခြေအနေတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါကို Respiratory Alkalosis လို့ ခေါ်တယ်။

အဲဒီတော့ သွေးထဲမှာ ကာဘွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက် ပြန်များလာ အောင် ဆောင်ရွက်ရမယ်”

ဆရာဝန်ကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုအပ်လျှင် တိတ်တူ တူ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည့်အကြောင်း သူ့နာပြုဆရာမကြီးက စိတ် စည် လက်ရှည် ရှင်းပြခဲ့သည်။

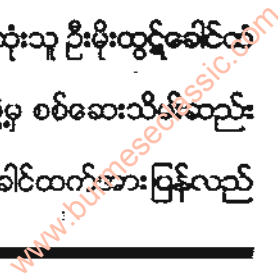

www.burmeseclassic.com

(၇)

ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းစောသည် ထွင်ခေါင်ထက်၏ အလွန်တရာ ပြင်း
ပြေသာစန္ဒကို သိလိုက်ရသည်။ ထိုစန္ဒမှာ သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမိုးထွင်
ခေါင်အား ရက်စက်စွာသတ်ဖြတ်စားသောက်ခဲ့သော ကိုးတောင်ကျား
ဆန်ကန်းအား ဖိဝန်ခြွေရန်အတွက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအချက်မှာ အမဲလိုက်စဉ် သေဆုံးသူ ဦးမိုးထွင်ခေါင်ထံ
ရရှိသော ပစ္စည်းများကို သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့မှ စစ်ဆေးသိမ်းဆည်း
ထားခဲ့သည်။ ထိုပစ္စည်းများကို သားဖြစ်သူ ထွင်ခေါင်ထက်အား ပြန်လည်

ဝေအပ်ခဲ့သည်။

ထိုပစ္စည်းများမှာ ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော သားရေဂျာကင်တစ်ထည်နှင့် ဂါဘဒင်း ဘောင်းဘီရှည်၊ သားရေခါးပတ်တစ်ချောင်း၊ တောစီးဖိနပ်နှင့် ဒဿမ ငှက်ပစ္စတိုတစ်လက်နှင့် ကျည်တစ်ကပ် စသည်တို့ဖြစ်သည်။

သားရေဂျာကင်၏ အိတ်များထဲတွင် ဒိုင်ယာရီမှတ်စုစာအုပ် အငယ်စားတစ်အုပ်၊ ပတ်ကားဘောလုံးပွဲတစ်ချောင်း၊ ပီရေမစ် လက်ကိုင်ပစ်တစ်ထည် စသည်တို့ဖြစ်သည်။

ထိုဒိုင်ယာရီမှတ်စုစာအုပ်၏ အတွင်းဘက် ကျောဖုံး၌ အံ့ဂုက်သဘောမျိုး ပြုလုပ်ထားသော အကန့်ထဲတွင် သေသပ်စွာ ခေါက်ထည့်ထားသော မြေပုံကြမ်းတစ်ခု တွေ့ရသည်။ ထိုမြေပုံကြမ်းမှာ ပတ္တမြားပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ပုံကြမ်းရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။ မြေပုံကြမ်း၏ အရွယ်အစားမှာ ကိုးလက်မ ပတ်လည်ခန့်ရှိသည်။

နေရာဒေသတစ်ခု၏ အသွင်သဏ္ဍာန် အမှတ်အသား လက္ခဏာများနှင့်ဖြစ်ပြီး မြေပုံ၏အလယ်ဗဟိုတွင် “အာယုတိဌာန်” ဟူသော ပါဠိစာလုံးကို အသည်းပုံထဲတွင် ထည့်၍ အထူးပြုသည့်သဘောမျိုး ဖော်

မြတ်စာပေ

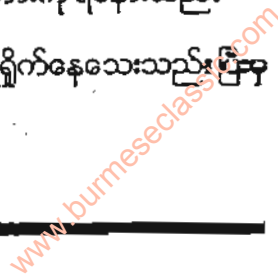
ပြထားသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောပြရာတွင် ထွဋ်ခေါင်ထက်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက်သား လူမမာတစ်ယောက်အဖြစ်မှ လက်ထောက်အားယူကာ ကိုယ်ခန္ဓာ အထက်ပိုင်းကို ကြံ၍ စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“အဲဒီနယ်မြေဒေသကို ငါ့ကိုယ်တိုင် တစ်ခေါက်ပြန်သွားချင်တယ် သူငယ်ချင်း။ ဒါကြောင့် ငါ့ကျန်းမာရေး ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ပြန်ကောင်းဖို့က နောက်ထပ် အနည်းဆုံး ခြောက်လလောက်တော့ ကြာဦးမယ်လို့ သမားတော်ကြီးက ပြောထားတယ်။ နောက်ပြီး ကျန်းမာရေး အပြည့်အဝ မကောင်းသေးဘဲနဲ့ အဲဒီတော့တောင်ခရီးကြမ်းကို သွားရင် ဟိုမရောက်ခင် လမ်းမှာပဲ ခြေလောက်တွေ အကြောဆိုင်းပြီး လေဖြတ်ခံရသူ တစ်ယောက်လို တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ငါ စိတ်လျှော့လိုက်တာ”

ထွဋ်ခေါင်ထက်သည် ပြောလက်စစကားကို ရပ်နားသည်။ ပါးစပ်ကိုဟာလျက် အသက်ပြင်းစွာ ရှူရှိုက်နေသေးသည်။ ပြီးမှ ဆက်လက်၍ အားယူကာ ပြောပြန်သည်။

မြတ်စာပေ

မင်းစကြာ

“အဲဒီ ငရမန်ကန်းက ငါ့ကျန်းမာရေးပြန်ကောင်းလာတဲ့အထိ အသက်ရှင်မှာ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း။ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ လတ်ချက်ကြောင့်ဖြစ်စေ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ဖြစ်စေ သူ့ဘာသာ သေဆုံးသွားမှာကို ငါ မလိုလားဘူး။ ငါနဲ့အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းလို လူစားဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်ယောက်ဖြစ် ရမယ်။ အဲဒီလိုလူတွေကိုယ်တိုင် ကျားကြီးငရမန်ကန်းကို သွေးကြွေးဆပ် မှ ငါ ကျေနပ်မယ်။ ငါ ပြောတာ ရှင်းလား”

သူက ရင်ခေါင်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးဖြင့် ပြော သည်။

“သိပ်ရှင်းတာပေါ့ကွာ။ မင်းကိုယ်စား သွေးကြွေးဆပ်ရမယ့် လူ စားထဲမှာ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း ငါပါတယ်။ နောက်ပြီး မင်းရဲ့ညီမအရင်း အစောလည်း ပါတယ်။ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့လက်ချက်နဲ့ အဲဒီကျားကြီး မုချ ဇီဝိန်ကြွရစေမယ်။ ငါ ကတိပြုတယ်”

ကျွန်ုပ်က လောလောဆယ် စိတ်ဝေဒနာသည်ဖြစ်နေသော ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ အလိုကျ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကတိပေးလိုက်သည်။

ထွဋ်ခေါင်ထက်၏ ဖြူပတ်ဖြူရော် မျက်နှာကြီးက အားတက်

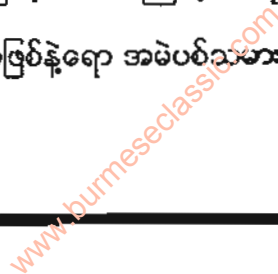
မာယာနန္ဒီ

သရော်ဖြင့် သွေးရောင်လျှမ်းလာသည်။

“အေး . . . ဟုတ်ပြီ။ မင်းကို ငါ ယုံကြည်တယ် အောင်။ မင်း နာမည်ကလည်း အောင်ပါနေတဲ့အတွက် အဲဒီကိစ္စ အောင်မြင်မှာပဲ။ ငါ့ ညီမတော် အစောကိုလည်း ခေါ်သွား။ အစောဟာ အားရင် အမြဲတမ်း ပျိုင့် တူးတူးလေသေနတ်နဲ့ ခြံထဲက သစ်ပင်ပေါ်မှာ လျှောက်ပြေးနေတဲ့ ရှဉ့် တွေ၊ ပုတ်သင်ညိုတွေ၊ ပဒပ်တွေကို လက်တည့်စမ်းပြီး ပစ်ခတ်နေကျ လုံးဝ အထင်မသေးနဲ့။ တစ်ချက်တစ်ကောင်ပဲ”

ထွဋ်ခေါင်ထက်က နန်းစောကို လှမ်းကြည့်၍ ချီးကျူးသည်။
ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်သည့် အမူအရာဖြင့်

“ဟာ . . . ငါပြောစရာတစ်ခု ကျန်သေးတယ်။ ဝေလုကိုလည်း မင်းတို့ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်။ သူဟာ အသက်ကိုးနှစ်သားအရွယ်ကတည်း တ အဲဒီနယ်မြေဒေသကို ခြေရာချင်းထပ်အောင် သွားဖူးပြီးသား။ နောက် ပြီးသူအဖေသီးအိုက်ကစ်ဟာလည်း ကျားကြီး ငရမန်ကန်းရဲ့လက်ချက်နဲ့ အသက်ဆုံးရတာ။ ဒါ ဝေလုရဲ့ မျက်စိရှေ့တင်ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ဝေလု ဟာ မင်းတို့အတွက် လမ်းပြတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ရော အမဲပစ်သမား အဖြစ်နဲ့ပါ အသုံးကျနိုင်တယ်”

မင်းစကြာ

ဟူ၍ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ကာ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းဖြင့် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ဖားဖိုထိုးသည့်ပမာ အတက်အကျ မြန်ဆန်စွာဖြင့် လှုပ်ရှားနေသည်။

“တော်ပြီ . . .တော်လောက်ပြီ။ ဒီနေ့အဖို့ နောက်ထပ် စကား ပြောခွင့်မပြုတော့ဘူး။ ဆေးသောက်ဖို့ အချိန်ကျပြီ။ ဆေးသောက်ပြီးတာ နဲ့ အိပ်ခက်အနားယူရတော့မယ်”

ဟူသော တားမြစ်သံနှင့်အတူ သူ့နာပြုဆရာကြီးက အခန်းတွင်း သို့ဝင်လာသည်။ ဆရာမကြီး၏လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော ငွေလင်ပန်း ပေါ်တွင် ဆေးပုလင်းများနှင့် ဆေးဘူးအချို့ပါလာသည်။

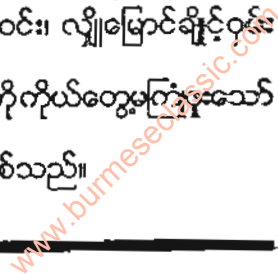
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့်နန်းစောတို့သည် အလိုက်သိစွာဖြင့် ထွင် ခေါင်ထက်၏ အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ဟယာနု

(၈)

နောက်ထပ် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ ကြာခဲ့သည်။
ထိုအချိန်ကာလအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းစောတို့သည် ခြန်မာပြည်မြောက်ဖျားဒေသသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။
လမ်းခရီးခက်ခဲကြမ်းတမ်းခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အထူးမဖော်ပြ လိုတော့ပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြို့ပြတွင်နေထိုင်ကြသူတိုင်း သည် တောလမ်းခရီး၊ တောင်တက်တောင်ဆင်း၊ လျှို့မြောင်ချိုင့်ဝှမ်း စသော နေရာများကို ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်းကို ကိုယ်တွေ့မကြုံဖူးသော် လည်း ခန့်မှန်းနားလည်သဘောပေါက်ကြပြီးဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

ကျွန်ုပ်နှင့်နန်းစောသည် မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားဒေသ၏ အစွန်
ပိုင်းနယ်မြေရှိ ရှုရွန်ခရွာလေးသို့ ရောက်ရှိခဲ့သောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ
သတင်းစကားများကို စတင်၍ ကြားသိလာရသည်။

လမ်းပြအဖြစ် လိုက်ပါလာသော ဝေလုသည် ထိုနယ်မြေဒေသ
တွင် အရွယ်ရောက် ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်သည့် အလျောက် ထိုဒေသခံမျိုး
နွယ်စုတို့၏ ဘာသာစကားကို ရေရေလည်လည် ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင်
ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။

“သူတို့က ပြောတော့ အခုတလော ဒီနယ်မြေဒေသမှာ ကျားဆိုး
ကြီးထက် ပိုပြီး ထူးဆန်းတဲ့ အန္တရာယ်တစ်ခုဖြစ်နေသတဲ့”

ဝေလုက ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းစောအား ရှင်းပြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှုရွန်ခရွာ အကြီးအကဲဖြစ်သော သူကြီးက သူ၏
ဘဝပိုင်းကြီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့အား နေထိုင်ခွင့်ပြုထားသည်။ သူကြီးကိုယ်တိုင်
ညဉ့်ဝက်ကျောပွန်စွာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။ သူသည် တစ်ချိန်က ဦးမိုးထွဋ်
ခေါင်တို့ အမဲလိုက်အဖွဲ့ ဤရွာသို့ရောက်ရှိစဉ်ကတည်းက ရွာ၏အကြီး
အမတ်အဖြစ် ထောင်ရွက်နေသူဖြစ်သည်။ ထိုအခါက သူ၏သားသည်

ဝေလုနှင့် အသက်အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
အကယ်၍ သူ၏သားကို ကျွန်ုပ်တို့ ယခုသွားမည့်ခရီးစဉ်တွင် အဖော်
အဖြစ် ခေါ်သွားလိုပါက ခေါ်သွားနိုင်ကြောင်း ခွင့်ပြုသည်။

“သူကြီးက သူ့သားဟာ မူတ်ပြောင်းမူတ်တာ အရမ်းကျင်လည်
သတဲ့။ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ရွာတွေမှာ သူ့သားလောက်
တော်တာ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အဖော်အဖြစ် ခေါ်သွားချင်ရင် သူကြီးက ခွင့်
ပြုပေးလို့ ပြောပါတယ်”

သူကြီး၏စကားကို ဝေလုက ဘာသာပြန်ပြသည်။

“သူကြီးသားကို စိတ်ချရပါ့မလား။ သူ သတ္တရိရဲ့လား။ ငါတို့
ပြောတာကို နားထောင်ပါ့မလား။ သတ္တရိရဲ့လား”

ကျွန်ုပ်က မေးခွန်းများကို ဆက်တိုက်မေးလိုက်သည်။

ဝေလုက ဦးခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော် ဟိုတစ်ခေါက်ရောက်ကတည်းက သူနဲ့ဆက်ဆံဖူး
တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသလို သူ့ကိုလည်း ယုံကြည်စိတ်ချ
နိုင်ပါတယ်။ ဒီရွာမှာ သတ္တရိအရှိဆုံး လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ အဖူး
အမတ်ကို နားထောင်မှာပါ”

မင်းစကြာ

ဝေလုက သူကြီးသားနှင့်ပတ်သက်၍ လှိုက်လှဲစွာ ထောက်
သည်။ သူ့အနေနှင့် ထိုလူငယ်ကို အဖော်အဖြစ် ခေါ်သွားလိုကြောင်း ဆ
မို့နေသည်မှာ အမှန်း ထို့ကြောင့် ...

“ကောင်းပြီလေ။ မင်းကျေနပ်ရင် ငါတို့ငြင်းပယ်စရာအကြောင်း
မရှိပါဘူး။ သူ့နာမည်ကို ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မာနရှော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်မနက်စောစော အရက်တက်ချိန်မှာ ခရီးထွ
ကြမယ်။ လိုအပ်တာ အဆင်သင့်ပြင်ထားဖို့ မင်းသူငယ်ချင်း မာနရှော့
ပြောပြလိုက်”

ကျွန်ုပ်က လေးနက်စွာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဝေလုက ကျွန်ုပ်၏စကားကို ဘာသာပြန်ပြလိုက်သော
ကြောင့် ရှုရွန်ရွာသူကြီးနှင့် သူ၏သား မာနရှော့တို့က အားရပါးရ ပြန်
လိုက်ကြသည်။

မာယာနန္ဒီ

အချိန်အားဖြင့် အရက်တက်ချိန်ကို ကျော်လွန်ခဲ့လေပြီ။
ရှေ့ခုံးမှူးလေးနှင့်မြားကျည်တောက် လွယ်ထားသော လင်ပြ
ဆလု၊ သူနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လျက် မှတ်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် အဆိပ်လူး
ခြားဆူး အပြည့်အစုံယူဆောင်လာသော မာနဒရော။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ နောက်တွင် နန်းစောသည် ဝင်ချက်စတာ
ဇုတစ်လက်ကို ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းလျက်သား ကျည်ဆန် အလုံ
အလောက်ပါသည်။ သူမသည် မြက်ဦးထုပ်ကိုဆောင်းလျက် သားရေ
ဈာတင်၊ ဘောင်းဘီရှည်၊ တောစီးဖိနပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူမ၏
ကျော်နောက်မှ ကျွန်ုပ်က နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက် လွယ်လျက်၊
ထည်ဆန်ခါးပတ်ကို စလွယ်သိုင်း သိုင်းထား၍ လိုက်ပါလာသည်။

စားနပ်ရိက္ခာခြောက်များနှင့် သောက်ရေဘူးများ၊ တောင်တတ်
ရာတွင် အသုံးပြုရန် သုံးခွရိတ်တပ်ကြိုးခွေမှအစ လိုအပ်သမျှပစ္စည်း စုံစုံ
လင်လင်တို့ကို အတွေ့အကြုံရှိသော ဝေလု၏စီစဉ်မှုဖြင့် သူနှင့် မာနရှော့
တို့က ခွဲဝေသယ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်နန်းစောထံတွင် အမဲလိုက်ဓားမြှောင်တစ်လက်စီ
ခါးတွင် ကင်းပတ်စ်အိတ်ဖြင့် ထည့်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောပိုးအိတ်တိုယ်စီ

မင်းစကြာ

လွယ်လွန်သားဖြစ်သည်။

တောလမ်းခရီးသွားသူတိုင်း၏ အတွေ့အကြုံအရ အစ ပထမတွင် ပတ်ဝန်းကျင်သဘာဝရှုခင်းများ၊ ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ အသံများသည် ကြည်နူးစရာ အတွေ့အကြုံသစ်များအဖြစ် ကြည်နူးစရာ ဖြစ်ပေါ်သေးသည်။

သို့ရာတွင် စုစုပေါင်း နှစ်နာရီသာသာမျှ လေဆာက်လာခဲ့ကြသောအခါ အသက်ရှူသံပြင်းလာကြသည်။ အထူးသဖြင့် တောလမ်းခရီးအတွေ့အကြုံမရှိသော နန်းစောနှင့်ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝေလုနှင့်မာနရှောတို့ထက် ပို၍ ခရီးပန်းလာလေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေးများ စိမ့်ထွက်လာကြသည်။

“တကယ်လို့ တို့ဆက်သွားရမယ့်ခရီးက တော်တော်လေး ဝေလုနေသေးရင် အခြေအနေကောင်းမယ့် တစ်နေရာမှာ ခဏလောက် နားကြရအောင်”

ကျွန်ုပ်က ဝေလုကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ရှေ့နားကျရင် ရေကန်တစ်ကန် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီနေရာရောက်တော့မှ နားတာက ပိုကောင်းမှာပါ။ ရောက်ခါနီးပါပြီ။ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်လောက်ဆိုရင် ရေကန်အနားကို ရောက်ပါပြီ။”

ဟယာနုဇိ

ဝေလုက ခေတ္တရပ်လျက် ကျွန်ုပ်ကို လှည့်၍ပြောသည်။

“ဒါဆို... မင်းတို့နှစ်ယောက် ရှေ့က ကြိုပြီးသွားနှင့်ပေတော့။ ငါနဲ့ အစောတို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်ခဲ့ကြမယ်။ ရေကန်ကို ရောက်တာနဲ့ ဆောင်ရွက်စရာရှိတာကို ဆောင်ရွက်ထားကြ။ ငါတို့ အပန်းဖြေစခန်းချမယ်။ စားသောက်ပြီးကြရင် တစ်နာရီလောက် နားပြီးမှ ခရီးပြန်ထွက်မယ်ရှင်းလား”

ကျွန်ုပ်က ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ဝေလုက ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်ုပ်၏စကားကို မာနရှောအား တိုတိုနှင့်လိုရင်းမျှ ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းစောတို့ကို ချန်ထား၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားကြသည်။

မကြာမီ သစ်ပင်ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကြားတွင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန် ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

“ဒီနားက သစ်ပင်အောက်မှာ ခဏ နားချင်ရင်လည်းရသေးတယ် အနန်း”

ကျွန်ုပ်က သက်သက်ညှာညှာ အကြံပြုလိုက်သည်။

မင်းစကြာ

နန်းစောသည် ဆောင်းထားသော မြက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လျက်
သူ၏မျက်နှာကို ယပ်ခတ်နေသည်။ ပြေစင်သော နဖူးဆံစပ်တွင် ချွေးဥ
လေးများ တွေ့ရသည်။

“ရပါတယ် အစ်ကိုအောင်။ အစောတို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်
လျှောက်သွားကြတာပေါ့။ ဝေလုပြောတဲ့ ရေကန်စပ်ကျမှ နံနက်စာစားပြီး
တစ်ခါတည်း အနားယူကြရအောင်။ တစ်နာရီလောက် အနားယူပြီးမှ ခရီး
ဆက်ထွက်တာက ပိုကောင်းပါတယ်”

နန်းစောက ရှင်းပြသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆို ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်ကြစို့”

ကျွန်ုပ်က လိုက်လိုက်လျှောလျှော ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ဘေးပတ်လည်၌ ပင်စည်ကြီးမား
သော သစ်ပင်ကြီးများအောက်ရှိ လူသွားလမ်းပမာ မြက်ပင်များ ကြီးတိုး
ကြဲတဲဖြစ်နေသည့်အတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

သစ်ကိုင်း သစ်ခက် သစ်ရွက်များကို ဖြတ်သန်း၍ ထိုးဖောက်
လာသော နေရောင်ခြည်သည် မြေပြင်ပေးသို့ အစက်အပြောက်များပမာ
နုရာအနံ့အပြား ကျရောက်နေလေသည်။

မာယာနု

(၉)

ရေကန်လေး၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ပေငါးရာပတ်လည်ခန့်မျှ
မည်။ သို့ရာတွင် ရေကန်တစ်ကန်၏ သဘာဝအနေအထားအတိုင်း ငြိမ်
စုံစွာ တည်ရှိသည်။ ကြည်လင်စိမ့်မြဲနေသောကြောင့် ရေပြင်၏ အောက်
ခြေအထိ ထွင်းဖောက်၍ မြင်နိုင်သည်။

ရေကန်စပ်တွင် ကြာဖြူ၊ ကြာနီများ ပွင့်နေကြသည်။ ရေထဲ
ဝန်းကျင်တွင် ပင်စည်တုတ်ခိုင်မြင့်မားသော ယူကလစ်ပင်များ တစ်ဝ
နှင့် တစ်ပင် နီးနီးကပ်ကပ် စုပြုံပေါက်နေကြသည်။

ပင်းစကြာ

ရေကန်စပ်နှင့် ယူကလစ်ပင်များ၏အောက်ခြေ မြေပြန့်
တွတ်လပ်လေးတွင် သစ်ကိုင်းခွန်ရ ဝိုက်ထူ၍ ကိုင်းတန်းတင်ကာ ရေခွေး
တရားချိတ်ဆွဲထားသည်။ ရေခွေးကရား၏ အောက်ခြေမြေပြင်တွင်
သစ်ကိုင်းခြောက်အချို့နှင့် ယူကလစ်ရွက်ခြောက်ကို စုပုံထားသည်။

ဝေလုက မီးခြစ်ခြစ်၍ ယူကလစ်ရွက်ခြောက်များကို မီးခြစ်မှ
မီးစွယ်ဖြင့် တိုညှိနေသည်။ မီးစွဲလောင်သွားသောအခါ သစ်ကိုင်းခြောက်
အချို့ကို ကန့်လန့်ဖြတ်တင်သည်။ မီးတောက်မီးညွန့်တို့သည် ရေခွေး
တရား၏ အောက်ဘက်ကို ထိကပ်လှုပ်ရှားနေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းစောတို့သည် အရိပ်ရသော မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင်
ထိုင်လိုက်ကြသည်။ လွယ်လာသော ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီကို ဖြုတ်ချ၍
ကျောမှီလျက် ခြေဆန့်လိုက်ကြသည်။

“မာနရှော ဘယ်သွားလဲ”

ကျွန်ုပ်က အမှတ်မထင် မေးလိုက်သည်။

“ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ထင်းခြောက်ကောက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်
သွားတာပဲ ဆရာ။ နောက်ပြီး စားလို့ရတဲ့ သစ်သီးသစ်နံ့ ရှိလိုရှိငြား ရှာဖွေ
ခူးဆွတ်ခဲ့မယ်တဲ့”

မာယာနိ

ဝေလုက ပြန်လည်ဖြေကြားသည်။

“ဒါဆို ငါတို့ ခဏလောက် အနားယူကြတာပေါ့။ ရေခွေးဆူရင်
တော်ဖိတစ်အိုးနပ်ပြီး ဖျော်လိုက်ပေတော့”

ကျွန်ုပ်က မျက်လုံးအစုံကို မှေးစင်းလျက် ပြောလိုက်သည်။
ထိုအချိန်တွင် နန်းစောသည် ထိုင်ရာမှ ရပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ အဖေ”

ကျွန်ုပ်သည် လဲလျောင်းလျက်သား အနေအထားဖြင့် မေး
လိုက်သည်။

“တစ်လမ်းလုံး ထိန်းချုပ်လာခဲ့ရတဲ့ အန္တရာယ်ကို စွန့်ပစ်ဖို့ အချိန်
တပြီလေ”

နန်းစောက မပြောချင်ပြောချင်ဖြင့် ပြော၍ သစ်ပင်အုပ်စုရှိရာသို့
လျှောက်လှမ်းသွားသည်။

“သိပ်ဝေးဝေးမသွားနဲ့နော်။ သတိထား ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ တော
မိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ကျက်မစားဘူးလို့ ဘယ်သူမှ သေချာအာမခံမှာ မဟုတ်
ဘူး”

ကျွန်ုပ်က သတိပေးလိုက်သည်။

မင်းစကြာ

နန်းစောက ကျွန်ုပ်ရှိရာဘက်သို့ ကျောပေးလျက် ရှေ့သို့ဆက်
လျှောက်သွားရင်း သူမ၏လက်ထဲမှ ဝင်ချက်စတာပြောင်းရှည်ကို အထက်
သို့ မြှောက်၍လှုပ်ယမ်းပြသည်။ သူမထံတွင် ကိုယ်ရံတော်လက်နက်ပါ
ကြောင်း အမှအရာဖြင့် ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်၏နားထဲသို့ ကျေးဇူးကသာရကာတို့၏ လွတ်လပ်စွာ
အော်မြည်ဟစ်ကြွေးသံများက တိုးဝင်လာသည်။ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်တို့
တို့ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေသည် သစ်ရွက်များအချင်းချင်း
ပွတ်တိုက်လှုပ်ရှားသံများကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အတော်ဝေးဝေး တစ်နေရာမှ တောကြက်ဖ တစ်
ကောင်၏ တွန်သံကို ကြားရတတ်သည်။

ဝေလု တည်ထားသော ရေခွေးကား၏နှုတ်သီးမှ ထွက်ပေါ်
လာသော လေရွှန်သံသို့သို့ကို ကြားလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မျက်စုံ
များလေးလံလာပြီး အလိုအလျောက် အိပ်ပျော်မှန်းမသိ အိပ်မောကျသွား
တော့သည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားမှန်းမသိ။

မာယာနို့

တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏ပုံးကို အသာအသာ ဆိုင်တိုင်
၍ လှုပ်နှိုးနေခြင်းကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ...

“ဆရာ ... ဆရာ ထပ်ဦး။ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီထင်တယ်။ အစ်မ
တော်ရဲ့အော်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်”

ဝေလု၏ အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်လိုက်သည်။
ထစ်မြိုင်တည်းမှာပင် လျောင်းနေရာမှ ထလိုက်သည်။ ချထားသော
ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်လိုက်ပြီးနောက် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကောတ်
တိုင်လိုက်သည်။

“အော်သံကို ဘယ်တုန်းက ကြားလိုက်ရတာလဲ”

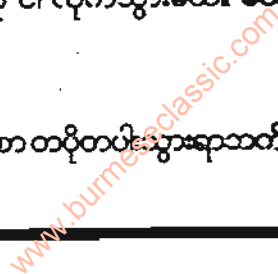
“အခုလေးတင်က ဆရာ”

“မာနုရှော မရောက်သေးဘူးလား”

“မရောက်သေးဘူး ဆရာ”

“ကောင်းပြီလေ။ အစောနောက်ကို ငါ လိုက်သွားမယ်။ ဇင်း
အထုပ်အပိုးယူပြီး လိုက်လာခွဲ”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နန်းစော တပိုတပါးသွားရာဘက်

ပင်းဝကြာ

သို့အပြေးအလွှား သွားခဲ့သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သေနတ်သံ တစ်ချက်ကြားလိုက်ရသည်။ သေနတ်သံသည် တိခန့် အသံပြတ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပစ်မှတ်ကို ထိမှန်သွားကြောင်း သဘောပေါက်မိသည်။

လောလောဆယ် အချိန်ကာလတွင် ဤပတ်ဝန်းကျင်၌ သေနတ်ပါသူဟူ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းစောသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သေနတ်သံသည် နန်းစောထံမှဖြစ်သည်မှာ သေချာသည်။

စောစောတုန်းက နန်းစော၏အော်သံကို ကြားလိုက်ရကြောင်း ဝေလုက ပြောခဲ့သည်။ ယခု နန်းစောထံမှ သေနတ်သံကြားရသည်။ သေနတ်နှင့် ပစ်ရလောက်အောင် မည်သို့သော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်နှင့် ကြုံတွေ့နေပြီလဲ ဟူ၍ စဉ်းစားမိသည်။

နန်းစောသည် သေနတ်ပစ်ရာတွင် လက်ဖြောင့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကြိုတင် သိထားသည်။ အကြောင်းမဲ့ သက်သက်ပစ်လေ့ပစ်ထ မရှိသောကြောင့် နန်းစော၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ချက်ကောင်းကို ထိမှန်ထားသော သားကောင်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ် ကြိုတင်၍ ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ်၏သွတ်လက်သော အပြေးခြေလှမ်းများသည် နန်းစော

ဟယာနုစိ

သွားရာဘက်သို့ ဆက်လက်ဦးတည်ခဲ့သော်လည်း နန်းစော၏ အဆိုပုံ အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရှု။

“အစော... အစော... မင်း ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေလဲ”

ကျွန်ုပ်က စိုးရိမ်မကင်းဖြင့် အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် နန်းစောကို လုံးဝမတွေ့ရှု။ လူကိုယ်တိုင် တွေ့ရှုန် မဆို

ထားနှင့် သူမ၏ တုံ့ပြန်ဖြေကြားသံပင်လျှင် မကြားရ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ နန်းစော တပိုတပါးသွားသည် ဟု ထင်မြင်ယူဆရသောနေရာရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းအကွယ်အကာတစ်နေရာတွင် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။

ချုံနွယ်များက ပုံမှန်အနေအထားအတိုင်း မရှိ။

ထို့ပြင် သွေးစက်အချို့ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်တ

ထိုသွေးစက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲရှိ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တွင် ကျည်ထိုးပြီးသားဖြစ်သည်။ ပစ်ရန် အသင့်အနေအထားမျိုး။

စမ်းရေစီးသံ တသွင်သွင်ကြားလိုက်ရသည်။

မင်းစကြာ

ရှေ့တွင် စမ်းချောင်းတစ်ရရှိသည်။ စမ်းချောင်းစပ်တွင် ရေတစ်
ပိုင်း ကုန်းတစ်ပိုင်းကျနေသော ဝင်ချက်စတာသေနတ်ကို တွေ့သည်။
တန်လန်ဖြတ် စီးမင်းနေသော ချောင်း၏အကျယ်မှာ ခုနစ်ပေခန့်မျှ ရှိ
သည်။ ထိုချောင်းစပ်တွင် သွေးစက်များ လုံးဝပျောက်သွားသည်။

အကယ်၍ ထိုသွေးစက်သည် သေနတ်ဒဏ်ရာမှ ထွက်ကျခြင်း
ဖြစ်ခဲ့ပါက ဒဏ်ရာရသူသည် စမ်းချောင်းအလျားအတိုင်း ရေထဲမှ
လျှောက်သွားခဲ့လျှင် သွေးစက်ကို နောက်ထပ်တွေ့ရန် မလွယ်ကူပါချေ။

ကျွန်ုပ်သည် လောလောဆယ် နန်းစော၏သေနတ်ကို ကောက်
ယူကာ စမ်းချောင်းကမ်းစပ်တွင် ရပ်လျက် ခေတ္တမျှ တွေ့ဝေနေမိသည်။
လက်ရှိ အခြေအနေတွင် နန်းစောအဖို့ မည်သို့သော အန္တရာယ်နှင့် တွေ့
ခဲ့ရလေသနည်း။

ထိုမေးခွန်းကို လောလောဆယ် ကျွန်ုပ် တိတိကျကျမဖြေနိုင်ပါ
ချေ။

ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် * တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖို့ သေချာ
သလောက်ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူသားတစ်ယောက်ဆိုပါ
က နန်းစော၏ သေနတ်ကို လက်ရှိအနေအထားအတိုင်း ချောင်းစပ်တွင်

မာယာနန္ဒီ

ထားပစ်ခဲ့ရန် အကြောင်းမရှိပါချေ။

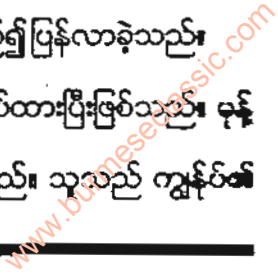
တစ်ချိန်က သူမ၏ဖခင် ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်အား ကိုက်ချီသံသ
ဆောင်၍ စားသောက်ခဲ့သော ငရမန်ကန်း ကျားနာကြီး၏လက်ချက်များ
ဖြစ်လေမလားဟူ၍ တွေးမိသည်။

ထိုသံသယအတွေးသည် ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြော
များကို ပကတိ အေးစက်သွားစေသည်။

(၁၀)

ကျွန်ုပ်သည်လမ်းပြဝေလုမပါဘဲ ဤတောတောင်ထဲတွင် တစ်
 သောက်တည်း ဆက်လက်သွားလျှင် နန်းစောနှင့် တွေ့ဖို့ထက် မျက်စိ
 ဆည် လမ်းမှားဖို့သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ နက်ရှိုင်းသော တောတောင်နယ်မြေ
 ဒေသတွင် ကျွမ်းကျင်သော ဝေလုကို ပြန်ခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 ထို့ကြောင့် ရေကန်ရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။
 ဝေလုသည် ကော်ဖီကျကျတစ်အိုး နှပ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ မုန့်
 ခြစ်ထုပ်ကိုလည်း အဆင်သင့်နေရာချထားသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏

မင်းစကြာ

မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နန်းစောနှင့်ပတ်သက်၍ အခြေအနေ မလှကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးပေါ်တွင် နန်းစော၏ဝင်ချက်စတာ ပြောင်းရှည်ကို ဝါ မြင်လိုက်ရသဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

“တစ်ခုခု စားသောက်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ကြတာထက် ဆရာ”

ဝေလုက မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဖြင့်ဖြေချင်စိတ်မရှိ။ လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေကိုလည်း ရှင်းပြလိုသောဆန္ဒမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဝေလုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍ ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကြွပ်အချိုကို ကောက်ယူ၍ ဝါးနေမိသည်။

“မာနုရှောလည်း ခုထက်ထိ ရောက်မလာသေးဘူး ဆရာ”

ဝေလုက ခပ်ဝါးဝါးပြောသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဝေလု မပြောခင်ကတည်းက သူ့အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မာနုရှောကို မတွေ့ရသဖြင့် မာနုရှော ပြန်မရောက်ကြောင်း ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်သည်။

မာယာနု

“ဆရာဆန္ဒသဘောထားက ဘယ်လိုပါလဲခင်ဗျာ။ ရှုရွန်ခရွာတို့ ပြန်ပြီး မာနုရှောအကြောင်းပြောဖို့ နောက်ထပ်အကူအညီပေးပြီးမလာ။ အိမ်မဟုတ် မူလအစီအစဉ်အတိုင်း ရှေ့ဆက်သွားပြီး ငရမန်ကန်းကျားကြီးတို့ နှိပ်ကွပ်ဖို့...”

ဝေလုက စဉ်းစဉ်းစားစား မေးသည်။

သူ့စကားမဆုံးမီ ကျွန်ုပ်က စကားဖြတ်၍...

“မူလအစီအစဉ်အတိုင်း ရှေ့ဆက်သွားကြမယ်။ တကယ်လို ရွန်ခရွာကို တစ်ခေါက်ပြန်နေရင် သွားချည်လာချည်နဲ့ အချိန်ပိုပြီး ကြာသွားမယ်။ အစောကို ရှာဖွေကိစ္စအတွက် အချိန်နှောင်းမခံနိုင်ဘူး။ အခု မျက်နှာချင်း ခရီးထွက်မယ်။ အဆင်သင့်ပြင်ပြီးတာနဲ့ သွားကြရအောင်”

ကျွန်ုပ်က အလောသုံးဆယ် ပြောလိုက်သည်။

ဝေလုသည် ကျွန်ုပ်အား မည်သို့မျှပြန်လည်၍ မေးခွန်းမထုတ်ဘဲ သိမ်းဆည်းစရာရှိသမျှတို့ကို ဝန်ကျဉ်းအောင် စီစဉ်ထုပ်ပိုးနေလေသည်။

မင်းစကြာ

ရေကန်ဘေးမှ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးထွက်လာချိန်တွင် နေမွန်းတည့် လှပေပြီ။ ကျွန်ုပ်ပထမတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့သော စမ်းချောင်းလေးရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က နန်းစော၏သေနတ် ရရှိခဲ့သောနေရာကို ငေးလှအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာပဲ သွေးစက်လည်း အဆက်ပြတ်သွားတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟောဒီစမ်းချောင်းအတိုင်း စုံဆင်းသွား ကြရင် ကောင်းမယ်ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့ စမ်းချောင်းအထက်ကို ဆန်မတက်တာလဲ”

ကျွန်ုပ်က ဝေလုကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“တကယ်လို့အစ်မတော်ကို စမ်းချောင်းအထက်ဘက် ခေါ်သွား တာဆိုရင် အထက်က စီးဆင်းနေတဲ့ ရေစီးကြောင်းထဲမှာ သွေးမျှင်တွေနဲ့ သွေးစ သွေးနတွေ ခြေရာခံမိနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်ဟာ သွေးစက်ခြေရာမခံနိုင်အောင် စမ်းချောင်း အောက်ခြေကို သယ်ဆောင်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျွန်ုပ်က ဝေလုစကားကို လက်သင့်ခံသည့်သဘောဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မာယာနု

“အဲဒီစမ်းချောင်းက ဘယ်အထိ စီးဆင်းသွားသလဲ မင်း သိလား”

“သိပါတယ် ဆရာ။ တောင်ခြေအထိ စီးဆင်းသွားပြီး တောင် ခြေအရောက်မှာ ငုပ်ပြီး စမ်းချောင်းပျောက်သွားတယ်။ အဲဒီတောင်ခြေ ခွဲအထက်ပိုင်းမှာ သက်ရင့်ပံသုအမျိုးအစား ကျောက်လိုက်ခေါင်းတွေ လည်း ရှိတယ် ဆရာ”

သူက ရေရေလည်လည် ရှင်းပြသည်။

“ဒါဖြင့် စမ်းချောင်းဆုံးတာနဲ့ ငရမန်ကန်းကျားဆိုးကြီးနေတဲ့ ကျောက်လိုက်ခေါင်းတစ်ခုကို ရောက်တော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား ဝေလု” ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်ကို မေးကြည့်လိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ် ဆရာ။ အခုအချိန်ကစပြီး သတိကြီးစွာထားကြည့် အတတ်နိုင်ဆုံး အသံမထွက်အောင် ထိန်းသိမ်းရတော့မယ် ဆရာ တကယ်လို့ ပစ်ဖို့လိုအပ်ရင်လည်း ဆရာသေနတ်က အသံကျယ်တူ ညည်ဟည်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရန်သူကို သတိပေးသလို ဖြစ်သွား နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ မျက်ခြည်ဖြတ်၊ ခြေရာဖျောက်မသွားအောင် သေနတ်ကို သုံးမယ့်အစား ဟော့ဒီဗူးလေးကို ဆရာ ယူထားပါ။ ဒူးငေး

မင်းစကြာ

ပစ်တတ်တယ် မဟုတ်လား ဆရာ”

ဝေလုက ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးထဲသို့ စူးစူးရဲရဲကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ချန်ပီယံတစ်ယောက်လောက် မကျွမ်းကျင်ပေမယ့် ကိုက်တစ်ရာလောက် အကွာအဝေးမှာရှိတဲ့ လူတစ်ကိုယ်စာ ပစ်မှတ်ကိုတော့ ထိအောင် ပစ်နိုင်ပါတယ်ကွာ”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ လှမ်းပေးသော ခူးလေးနှင့် မြားဘူးကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် စမ်းချောင်းဘေးမှ ရရှိခဲ့သော နန်းစော၏ ဝင်ချက်စတာ ပြောင်းရှည်ကို ဝေလုထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ဝေလုက ကျင်လည်စွာ ဖမ်းယူ၍ သိုင်းကြိုးဖြင့် ပခုံးတွင် လွယ်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း လောလောဆယ် သေနတ်ကို မသုံးချင်ဘူး။ ဟောဒီမှာ အဲမောင်းတစ်လက်ပါတယ်။ အသံတိတ်လက်နက်တွေနဲ့ပဲ ပဏာမ အသုံးပြုကြရအောင်”

ထိုအချိန်မှစ၍ စမ်းချောင်းရေစီးအတိုင်း ဝေလုကို ရှေ့မှ လျှောက်စေသည်။

မာယာနန္ဒီ

ကျွန်ုပ်က သူ၏နောက် ခြေတစ်လှမ်းအကွာမှ လျှောက်ခဲ့သည်။ ရေအနက်အားဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ခြေဖမ်းမြုပ်ရုံမျှရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ခြေသလုံးထက်ဝက်အထိသာ နစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခြေကို ရေထဲမှ အကြွအနတ်အသိမ်းတွင် သတိထား၍ လှုပ်ရှားရသည်။ ရေထဲသို့ ခြေကိုနှစ်၍ လှမ်းလိုက်သော အခါမျိုးတွင် စွပ်ခနဲ အသံထွက်ပေါ်မလာစေရန် အထူးသတိပြုခဲ့ရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် တစ်နာရီနီးပါးမျှ လျှောက်ခဲ့ကြသော အချိန်တွင် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကန်လန်ဖြတ် ကာဆီးနေသော တောငတန်းကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုတောင်တန်းကြီးသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပက်လတ်အိပ်နေသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ တောင်ကြောတစ်လျှောက် ကျောက်လွှာအထပ်ထပ် ကာရံထားသည့် ပမာ ဖြစ်နေသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်တို့ လျှောက်လာခဲ့သော ရေစီးကြောင်းသည် တောင်ခြေသို့ ဦးတိုက်စီးဆင်းနေရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ စမ်းချောင်း၏ အဆုံးသည် တမုဟုတ်ချင်း အောက်ခြေမြေလွှာအတွင်းသို့

မင်းစကြာ

ငှာဆင်းဝင်ရောက်သွားသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ဝေလုသည် တောင်ကြောပေါ်သို့ ခက်ခဲစွာ တက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ကြော၏ လမ်းခုလတ်တွင် မြေပြန့်ကလေးတစ်ခု မှီသည်။ မြေပြန့်၏ရေယာမှာ ဧက ၁၀၀၀ ခန့် ကျယ်ဝန်းသည်။

ထိုနေရာ၏မြေသားမှာ ခပ်မွေ့ဖြစ်သည်။ ညရင်ကောက်ပင်များ နှင့် ဘွဲ့ချည်ပင်များကို တွေ့ရသည်။ အထက်သို့မြင့်လာသည်နှင့်အမျှ လေ တိုက်နှုန်းက မြင့်မားလာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မျက်နှာမှ ရေ ကျောက်သားတောင်ကြော၏ မျက်နှာ မြင်တွင် ညိုမည်းသော အကွက်ကြီးများကို ဟိုတစ်နေရာတစ်ကွက်က သည်နေရာတစ်ကွက် စသည်ဖြင့် .

“အဲဒါ မီးနတ်ဘုရားနေတဲ့တောင် ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ။ အထူး သဖြင့် မိုးရာသီရောက်တိုင်း မီးနတ်ဘုရား စိတ်ဆိုးလာတဲ့အခါ လျှပ်စီး တွေလက်ပြီး မိုးကြိုးတွေ ပစ်တော့တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဒေသခံမျိုးနွယ်စု တွေက အဲဒီတောင်ပေါ်ကို လုံးဝ မတက်ကြဘူး။”

ဝေလုက ရှင်းပြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်ချိန်တွင်

မာယာနီ

အထိတ်တလန့် စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို အော်သံသည် နန်းစော၏ အော်သံသာဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုအောင်... အစ်ကိုအောင်ရေ လာပါဦး။ အစောတို ကယ်...”

နန်းစော၏အသံက တိတိရိရိကြီး ပြတ်တောက်သွားသည် ဆက်လက်၍ စူးစူးဝါးဝါး အသံမျိုးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူမဝ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသူတစ်ယောက်ယောက်က သူမ၏ပါးစပ်ကိုပိတ် လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

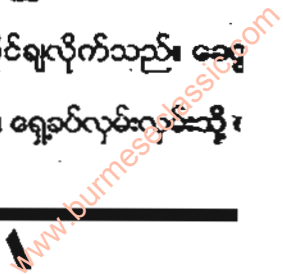
သို့ဖြစ်လျှင် နန်းစောကို ငရမန်ကန်းကျားနက်ကြီး၏ တိုတ် သွားခြင်းခံရသည်ဟူသော ထင်မြင်ချက် ပြောင်းလဲသွားသည်။ အတား ၍ ကျားနက်ကြီး မဟုတ်လျှင် အခြား မည်သူဖြစ်မည်နည်း။

“ရှေ့နှားမှာ လိုက်ခေါင်းတွေရှိတယ်ခင်ဗျ။ အစ်မတော်ကို ဒါ လိုက်ခေါင်းတစ်ခုခုထဲ ထမ်းခေါ်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဝေလုက တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြောသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခေတ္တ

မြေပြင်ကို စူးစူးရဲရဲ ငုံ့ကြည့်စစ်ဆေးနေသည်။ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့

ချက် မျှော်ကြည့်သည်။

“အစ်မတော်ကို ထမ်းခေါ်သွားတဲ့သတ္တဝါကြီးက အဲဟိုရေက
လိုက်ခေါင်းပေါက်ကို ဦးတည် လျှောက်ဝင်သွားပါတယ်”

ဝေလုသည် ဒူးထောက်ရာမှ ထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်စေ
သည်။

(၁၁)

စိတ်လှုပ်ရှားစရာဖြစ်ရပ်များက မိနစ်ပိုင်းအတွင်း တစ်ခုပြီး
တစ်ခု ဆက်တိုက်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဝေလု ကွင်းလျှောက်ထောင်ချောက်မိသွားခြင်း၊ ဝေလု၏လတ်မှ
လွတ်ကျသွားသော အဲမောင်းလုံတံကို လိုက်ခေါင်းထဲမှ လက်ကြီးထစ်
စက်က လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူသွားခြင်း၊ ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲရှိ ဒူးလေးမှ ငြားထံ
ခြင့် လိုက်ဂူတွင်း အမှောင်ထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်း
စသော အကြောင်းအရာများ။

ပင်းစကြာ

ထို့နောက် လိုက်ခေါင်းထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သော ကျွန်ုပ်သည် အမှောင်ထဲမှ ရိုက်ချက်တစ်ခုကို ပြင်းထန်စွာ ခံလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် အမြင်အာရုံတွင်းသို့ ထုထည်ကြီးမားသော အမှောင်တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခု တိုးဝင်လာသည်ပမာ ခံစားလိုက်ရသည်။

ဒူးညွတ်ပျော့ရွေသွားသော ကျွန်ုပ်သည် လိုက်ခေါင်းတွင်းရှိ မြေပြင်ပေါ်သို့ အရိန်အဟုန်ဖြင့် မျက်နှာအပ်မိလျက်သား ကျသွားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်၏ခံစားမှု မှန်သမျှ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေ တော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏နားထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ကြည်လင်ပြတ် သားသော ဂကားသံတစ်သံကို ကြားနေရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဂကားသံ သည် လိုက်သံပါနေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကျောဘက်တွင် ရည်နှောင်ထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျောက်သားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင် လျက်သား အနေအထားဖြင့် ကျောက်နံရံ၌ ကျောမှီလျက်သား ဖြစ်နေ သည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

မဟာနန္ဒီ

ကျွန်ုပ်က မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ လိုက်ခေါင်းထဲတွင် ကညင်ဆီမီးတုတ်ကြီးများ ထွန်းညှိထားသည်။ မျက်နှာမူရာရှေ့တည့်တည့်ထဲတွင် ရွှေစင်ရွှေသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မှီအုံးဖြင့် မှီထိုင် နေသည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏ ဆံပင်များက ရွှေရောင်တောက်လျက် ပြေစင် သော မဟာနဖူးထက်သို့ ရွေ့ရွေ့ရစ်ရစ် ကျနေသည်။ မျက်ခုံးနက်နက်၊ မျက်လုံးလက်လက်၊ ပါးရိုးမြင့်မြင့်၊ နှာတံသွယ်သွယ်၊ ပိရိ၍ ပုံပန်းကျနေ သော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက နီစွေးနေသည်။

လည်တိုင်က ဝင်းမွတ်ညက်စင်နေသည်။ ခါးဆန့်လျက် ထိုင် လျက်သား အနေအထားမှာ မဟာဆန်သည်။ သူမ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု မှာ ဟကတိ ရိုးစင်းသော သစ်ခေါက်ဆိုး သင်တိုင်းရှည်ကြီးတစ်ထည်သာ လျှင် ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီး၏ညာလက်ထဲတွင် တစ်တောင်ခန့်ချည်သော နှင်တံတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။ သူမ၏ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဘင် တိုယ်လုံး အမွေးဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင် ရှိသည်။

မင်းစကြာ

ထိုသတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်သည် လူနှင့်တူသလောက်ယောင် ဖြစ်
သော်လည်း အရပ်ခြောက်ပေကျော် မြင့်မားထွားကျင်းသောကြောင့်
ချောက်ငုံကြီးများနှင့် ပို၍တူသည်။ အဝတ်အစားဟူ၍ သူတို့၏ ခါးတွင်
နံ့ငယ်ပိုင်းတစ်ခုကို တင်းတင်းရင်းရင်း ရပ်ပတ်ချည်နှောင်ထားခြင်းကိုသာ
တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ် သတိလစ်နေစဉ်က ကျွန်ုပ်၏ လက်နက်များကို သူတို့
ယူဆောင်သိမ်းဆည်းထားသည်ဟု ယူဆမိသည်။ မည်သည့်လက်နက်
မျှ မရှိတော့။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ သခင်မတို့ နယ်မြေထဲကို ရောက်လာ
ခဲ့တာလဲ။”

အမျိုးသမီး၏စကားလုံးနှင့် လေယူလေသိမ်းက အထက်စီးနင်း
ခြင်သော်လည်း အမူအရာအားဖြင့် ခက်ထန်မှုမရှိပါချေ။

“ကျွန်ုပ်တို့ ကျားဆိုးတစ်ကောင်ကို သွေးကြွေးဆပ်ဖို့ လာခဲ့ပါ
ဘယ်။ အဲဒီကျားဆိုးဟာ ကျွန်ုပ်နဲ့အတူပါလာတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့အဖေကို
ပွန်ခဲတဲ့ အချိန်တစ်ချိန်တုန်းက ကိုက်ချီသွားပြီး စားသောက်ခဲ့တဲ့အတွက်
မပြင်ရှိပါတယ်”

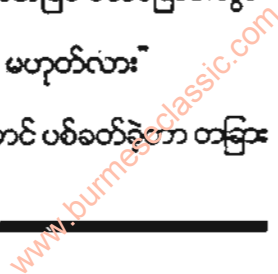
“တကယ်လို့ အဲဒီကျားဟာ သခင်မရဲ့အစေအပါးတစ်ယောက်
ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် သခင်မရဲ့အစေအပါးကို သင်တို့ သတ်ခွင့်မရှိဘူးဆို
တာ နားလည်လား။”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်လိုဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို
အဲဒီကျားက အကြောင်းမဲ့သက်သက် အသက်အန္တရာယ်ပေးခဲ့တာနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမှ ပြစ်ဒဏ်မစီရင်ရဘူးပေါ့... ဟုတ်လား။ အဲဒါ
တရားမျှတရဲ့လား။”

ကျွန်ုပ်က မာကြောပြတ်သွားစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုရင် သူ့ဟာသူ တိရစ္ဆာန်သဘာဝ ဟောဒီ
နယ်မြေဒေသရဲ့ ထောထဲတောင်ထဲမှာ လွတ်လပ်စွာ အစာရှာဖွေစား
သောက်နေတဲ့ ကျားအိုကြီးတစ်ကောင်ကို သင်တို့လို တခြားတစ်နေရာ
မှာ နေထိုင်ကြတဲ့လူသတ္တဝါတွေက ကျူးကျော်ရောက်ရှိလာပြီး ရက်ရက်
ဇက်ဇက် ပစ်ခတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျားအိုကြီး မျက်လုံးတစ်ဖက် ပျက်စီးခဲ့
ရတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီကျားအိုကြီးဟာ ကျားနာအဖြစ် စိတ်ပြောင်းသွား
လို့ သင်တို့ရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ရန်မူခဲ့တာ မဟုတ်လား။”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီကျားကို မျက်စိပျက်အောင် ပစ်ခတ်ခဲ့တာ တခြား

မင်းဝကြာ

တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကိုက်ချီသွားပြီး စားခဲ့တာက နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ဟာ တိရစ္ဆာန်အချင်းချင်းဖြစ်စေ လူသားတစ်ယောက်ယောက်ကို ဖြစ်စေ အသက်အန္တရာယ် ဖေးနီင်တဲ့အတွက် အများစု အသက်ရှင်သန်ရေးအတွက် သူ့ကို သတ်မှတ်မယ်။ ဒါမှ တရားနည်းလမ်းကျမယ်”

ကျွန်ုပ်က စကားကို အဆုံးသတ်၍ ထိုင်လျက်သား အနေအထားမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်အား လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားဆဲဖြစ်သောကြောင့် လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်စလုံး တင်းရင်းနာကျင်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီနယ်မြေဒေသဟာ သခင်ရဲပိုင်နက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သခင်မမှာ အာဏာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သခင်မရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်သာလျှင် အတည်ဖြစ်တယ်”

အမျိုးသမီးက ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် အမှန်၊ အမှား မခွဲခြားတော့ဘဲ ကိုယ်ထင်ရာ တစ်ယူသန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာမျိုး ဖြစ်နေမှာပေါ့။ သခင်မရဲ့အာဏာကို အသုံးပြုပြီး စီရင်ဆုံးဖြတ်တာဟာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်လောကနဲ့အတူတူဖြစ်သွား

မာယာနု

ပြီး အစွယ်ရှိသူက အစွယ်မရှိသူကို၊ ဦးချိုရှိသူက ဦးချိုမရှိသူကို၊ အဆိပ်ရှိသူက အဆိပ်မရှိသူကို အနိုင်ယူလေ့ရှိတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ထရပ်မျှတသည်ဖြစ်စေ၊ မတရား မမျှတသည်ဖြစ်စေ အင်အားသာသူတို့ အင်အားနည်းသူကို အနိုင်ယူတတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်လောကကြီးနဲ့ တူနေမှာပေါ့”

ကျွန်ုပ်က တင်းမာစွာပြောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ဆင်း၍ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် ...

“အမျက်တော်ရှုရင် သေဒဏ်စီရင်တတ်တာကို မကြောက်ဘဲ နှုတ်လှန်ထိုးရဲတဲ့လူဆိုတာ တွေ့ရဖို့ အင်မတန်ရှားတယ်။ မသတ်စင်မှတ်မှတ်ရရဖြစ်အောင် ကြည့်ရဦးမယ်”

အမျိုးသမီးက ခပ်တေ့တေ့ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ဘေးဘက် အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် ရှိနေကြသော ခြင်္သေ့လျော်လျော် အမွှေးစုတ်ဖွားဖွားနှင့် သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်က ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းရင်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ဆုပ်ကိုင်ဆွဲမလျက် အမျိုးသမီး၏ ရှေ့မှောက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် ကျောက်သားကြမ်းပြင်နှင့်
ထိသံ မြောက်ကြွလျက်ပါသွားသည်။ အမျိုးသမီးနှင့် ခြေတစ်လှမ်းစာ
အတွာတွင် သတ္တဝါကြီးများက ကျောက်သားပြင်သို့ ပြန်ချပေးလိုက်ကြ
သည်။

အမျိုးသမီးနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်တည်လျက်
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံလိုက်မိကြသည်။ အမျိုး
သမီးက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်သောအခါ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက်၏ မျက်နှာချင်း အကွာအဝေးမှာ တစ်ပေခွဲထက် မပိုပါချေ။

ထိုမျှသော အကွာအဝေးတွင် ကညင်ဆီမီးတုတ်ကြီးများ၏
အလင်းရောင်ကြောင့် အမျိုးသမီး၏ပြစ်မျိုးမှည့်မထင်သော မက်မောဖွယ်
ရာ မျက်နှာအလှကို အမြင်အာရုံဖြင့် တွေ့မြင်နေရသည်။ သူမ၏မျက်နှာ
ပြင်မှပြန်ပွေးနေသော ရှိန်သင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အနံ့အာရုံဖြင့် ခံစားလိုက်
ရသည်။

“ဥပမိရုပ်ကတော့ ယောက်ျားပီသပြီး ခန့်ညားတဲ့အသွင်
သဏ္ဍာန်ပဲ။ သင်လိုလူစားကို သတ်မိန့်စီရင်ရတာ နှမြောမိပါရဲ့”

သူမက ဆွဲဆောင်သောညှို့ဓာတ်ပါသည့် အသံမျိုးဖြင့် ခပ်ထေ့

ထေ့ပြောလိုက်သည်။

လောလောဆယ်အခြေအနေတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဤအမျိုးသမီး
နှင့် ပတ်သက်သော အမြင်အာရုံ၊ အနံ့အာရုံ၊ အကြားအာရုံ စသဖြင့် အာရုံ
ငါးပါးစလုံး၏ ဖမ်းစားမှုကို ရေရေလည်လည် ခံစားနေရသည်။

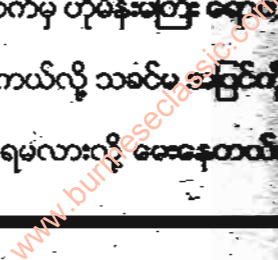
အကယ်၍သာ ဤအမျိုးသမီးက အာရုံငါးပါးစလုံးကို အစွမ်း
ကုန်အသုံးပြု၍ စေခိုင်းခဲ့ပါက အမျိုးသားအတော်များများသည် သေလင်း
ခရီးကိုပင် စွန့်စားသွားနိုင်လောက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် သူမ၏
ရမ္မက်ပင့်ကူအိမ်မှ လွတ်မြောက်ရန် အသည်းအသန် ရုန်းထွက်နေရသော
အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေလေသည်။

(၁၂)

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သင်တိုင်းရှည်ဝတ် မိန်းမငယ်ထင်ခဲ့
 သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိနေသော လိုက်ခေါင်းတွင်းသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်လာ
 သည်။ ကိုးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်လျက် အမျိုးသမီး
 ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သော အခါ ခူးတုပ်လျက် သားထိုင်ချလိုက်သည်။

“သခင်မ . . . သခင်မ . . . အပြင်ဘက်မှ ဟိုမိန်းမကြီး ရောက်
 လာပြန်ပြီ။ သခင်မကို တွေ့ဖို့ လာတာတဲ့။ တကယ်လို့ သခင်မ အပြင်ကို
 ထွတ်မလာရင် သူ့ကိုယ်တိုင် အထဲကို ဝင်ခွဲရမလားလို့ ဝေးနေတယ်။”

လိုက်ခေါင်းပေါက်ဝမှာ စောင့်နေတဲ့ ဘဘတာလီနဲ့ အစ်ကိုဘီဘာတို့က မိန်းမကြီး မဝင်နိုင်အောင် တားထားကြတယ်။ အဲဒါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ လို့ သခင်မ အမိန့်ကို စောင့်နေကြတယ်။

မိန်းမငယ်၏ အသားအရေမှာ ပကတိညိုမောင်းနေသည်။ အသက်အားဖြင့် ဖျံဖော်ဝင်စဖြစ်သော်လည်း အရိုးပေါ်အရေတင် ပိန်လို လျှော် ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အရာခပ်သိမ်းကို အထိတ် တလန့်ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ကောင်းပြီ... သခင်မကိုယ်တိုင်ထွက်လာခဲ့မယ်လို့ ပြော လိုက်။ အဲဒီမိန်းမကြီးကို မြင့်မြတ်တော်ဝင်တဲ့ သစ်ပင်ကြီးအရှေ့မှာ ရပ် စောင့်ခိုင်းထား။ သခင်မ ခွင့်မပြုဘဲ မထိုင်စေနဲ့။ ဘယ်ကိုမှလဲ လျှောက် မသွားစေနဲ့ လို့ ဘဘတာလီကို ပြောလိုက်။ အဲဒါ သခင်မရဲ့အမိန့်ပဲ။ မှတ် မိလား”

အမျိုးသမီးက မိန်းမငယ်ကို စူးစူးရှဲကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။
“ဟုတ်တဲ့... မှတ်မိပါတယ် သခင်မ။ အဲဒီမိန်းမကြီးကို မြင့်မြတ် တော်ဝင်သစ်ပင်ကြီးအရှေ့မှာ ရပ်စောင့်ခိုင်းထားရမယ်။ သခင်မ ခွင့်မပြု ဘဲ သူ မထိုင်စေနဲ့။ ဘယ်မှာ လျှောက်မသွားစေနဲ့လို့ ဘဘတာလီကို

သခင်မအမိန့်ဆိုပြီး ပြောပြလိုက်ရမယ်”
“ဟုတ်ပြီ... မိန်းကလေး ဉာဏ်ရည်အဆင့်တက်လာပြီ... သွားတော့”

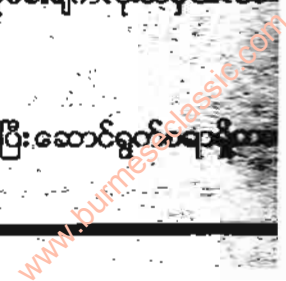
အမျိုးသမီး၏စကားအဆုံးတွင် မိန်းမငယ်သည် လာစဉ်တ အတိုင်း သုတ်သီးသုတ်ပျာဖြင့် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါကျမှ အမျိုးသမီးက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက် သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးနှင့် အကြည့်ချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှက်ဝန်းထဲမှ တဖျပ်ဖျပ် အရောင်တန်းတစ်ခု စူးစူးရှဲ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီး၏အကြည့်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်တွင်းသို့ ထိုး ဖောက်ဝင်ရောက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားသည် ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးက ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ တော့နှစ် အားရနေသည့်အသွင်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူမ၏မျက်လုံးထဲမှ အလင်း ရောင်ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းသွားသည်။

“သင်ဟာ... သခင်မတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆောင်ရွက်ဖူးရင်တော့

တွက်တူညီဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိမယ့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့
 လောကီအရာတွေအားလုံးမှာ အဆိုးဆုံးအရာတွေမှာ သာသနာတော်မှာ သံသယဖြစ်
 နှစ်ထပ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သင့်ဆန္ဒပြည့်ဝစေရအောင် သခင်မ ဖန်တီး
 ပေးမှာပါ။ ကဲ... သူ့ကို ကြိုးဖြေလိုက်ကြစမ်း။ သူ့စိတ်က သိမ်းဆည်းထား
 ခဲ့လက်နက်နဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြန်ပေးလိုက်ကြ”
 အမျိုးသမီး၏ ညွှန်ကြားချက်ကို ကျောက်လိုက်ခေါင်းထဲတွင်
 နေကြသော သတ္တဝါကြီးများက သွက်လကစွာ ဆောင်ရွက်လိုက်ကြ
 သည်။

“သင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“အောင်စည်ဟိန်း”

အမျိုးသမီး၏ အမေးကို ကျွန်ုပ်က ချက်ချင်းဖြေဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဆိုရင် ဘာဘုရားရဲ့ဆန္ဒတော်အတိုင်း ရောက်

လာတာပဲဖြစ်ရမယ်”

အမျိုးသမီးက လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို မော့

လျက် လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဘာဘုရားရယ်။ သမီးတော်ရဲ့အခက်

အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းပေးတဲ့ ဘာဘုရားရူးကို သမီး ဘယ်ဘေ့အခါမှာ
 မမေ့ပါဘူးရှင်”

ဟူ၍ လိုက်လံစွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“သင်ဟာ တစ်ချိန်က သခင်မတို့နဲ့ ဗဟိုနားဆက်ရှိခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်
 တာ သေချာသွားပြီ။ သင်နဲ့အတူပါလာတဲ့ သင့်အဖော်တွေအတွက်
 သခင်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကြောင်းအရာကို
 သင် ကြိုတင်သိမထားတဲ့ အခြေအနေမျိုးဖြစ်ပါစေ။ ကဲ... လာ... အပြင်
 ထွက်ဖို့”

အမျိုးသမီးသည် သူမ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော

ရွှေရောင်နှင်တံလေးကို တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှား၍ ဝှေ့ပေါက်သလို လျှောက်သွား
 သည်။ ဝှေ့ပေါက်တွင် ထွန်းညှိထားသော မီးတုတ်များ၏ အလင်းရောင်ထဲတွင်
 ရွှေရောင်နှင်တံလေးက လင်းလက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

မင်းဝကြာ

လိုက်ခေါင်းအဖေမှ တွက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တောင်ကြားကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသောလေ၏ အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် စောစောက ညှိုးနွမ်းသယောင်ဖြစ်ခဲ့ရသော စိတ်ကဝင်သည် ပြန်လည်ကြည်လင်လန်းဆန်းလာရသည်။

အချိန်အားဖြင့် နေဝင်ရီတရောအချိန် ဖြစ်သည်။

အနောက်မိုးကောင်းကင်တွင် တောက်ပနေသော အနီရောင်သည် တစ်တစ်စ ညှိမိုင်းစ ပြုလာချေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ရှေ့ဘက် ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းစာအကွာမှ ခန့်ညားထည်ဝါစွာ လျှောက်လှမ်းသွားသော အမျိုးသမီးသည် လိုက်ခေါင်းအပြင်ဘက်ကို တင်ငါးဆယ်အကွာတွင်ရှိသော အင်ကြင်းပင်အောက်သို့ ဦးတည်ခဲ့သည်။

စောစောက ပြိုင်မြတ်တော်ဝင်သစ်ပင် ဟူ၍ သုံးနှုန်းလိုက်သော အမည်မှာ ထိုအင်ကြင်းပင်ကို အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရားကို မွေးဖွားခါနီးအချိန်ကာလတွင် မယ်တော်မာယာဒေဝီမိဖုရားကြီးသည် အင်ကြင်းအကိုင်းအခက်ကို ကိုင်တွယ်အုံ့ပြုခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုပ် အမှတ်ရလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အင်ကြင်းပင်၏

ဟယာနု

ပြိုင်မြတ်တော်ဝင်ဟူ၍ အမည်မှည့်ခေါ်လိုက်ခြင်းမှာ လျော်တန်သင့်မြတ်လှပါပေသည်။

အမျိုးသမီးသည် အင်ကြင်းပင်၏ အဝါသအောက်တွင်

ကြိုတင်နေရာချထားသော သားမွေးထိုင်ခုံပေါ်တွင် တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်လိုက်သည်။ သူမ၏ရှေ့လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရပ်နေသော အကျည်းတန်သော မိန်းမကြီးကို ကျွန်ုပ် သေချာစွာ မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုမိန်းမကြီးသည် အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဝင်လှဆဲ နေဝန်း၏နီရဲသော ရောင်ခြည်များသည် ထိုမိန်းမကြီး၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို အနီရောင်ခြယ်ထားသည့်ပမာ ပကတိ သွေးရောင်လျှမ်းနေသည်။

လောကတွင် ရှိရှိသမျှ အကျည်းတန်ဆုံးအရာများသည် ထို

မိန်းမကြီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် စုပေါင်းရောက်ရှိနေကြသည်။

မိန်းမကြီး၏ ပြောင်းဖူးမွေးရောင် ကြိုးတိုးကြဲတဲ ဆံပင်များသည်

ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ရေတွက်၍ရနံင်ကောင်းသည်။ မျက်ခုံးမွေးနှစ်ဖက်မှာ စုတ်တိုတိုဖြစ်သည်။ မျက်စိတစ်ဖက်ကျည်း တစ်ဖက်ကျယ်နှင့် နှုတ်တစ်ဖက်ကျယ်ဝန်းလွန်းသည်။ ထိုမိန်းမကြီး၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်နှစ်ဖက်မှာ အစဉ်

မင်းစကြာ

သဖြင့် မိုးနေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် အောက်သို့ တုပ်ကျနေသည်။
တော့တုန်းတွင် ကြီးမားသော ဘုကြီးတစ်လုံးမှိုဖောက်နေသောကြောင့်
တိုက်ခန္ဓာရှေ့သို့ ကိုင်းညွှန်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

သူ့ကိုယ်သူ သခင်မ ဟူ၍ ရည်ညွှန်းပြောဆိုတတ်သော အမျိုး
သမီးနှင့် ယှဉ်၍ ဖျတ်နာရမ်းဆိုင်ရင်နေသောကြောင့် မိန်းမကြီး၏ အသွင်
အဏှာန်မှာ အကြီးအကျယ် ဝိုမိုအကျည်းတန်သွားသည်။ ထိုနည်းတူ
သခင်မ ဟူသော အမျိုးသမီးသည် မိန်းမကြီးနှင့် ယှဉ်လိုက်သောအခါ
အလှအပသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ထိုမိန်းမကြီးသည် မည်သူမနှင့် ယှဉ်ယှဉ်
အကျည်းတန်ဆုံး ဟူသော သရဖူကို ဖြိုင်ဘက်မရှိ ပြည့်စုံလောက်သည်။
ထိုမိန်းမကြီး၏ လက်ထဲတွင် ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ အပြုံးကို ကိုင်ဆောင်
ထားသေးသည်။ ထို့ကြောင့် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ယောက်ဟု ကျွန်ုပ်၏
စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်ယူဆ ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ဘာကိုစွန့် သခင်မကို လာတွေ့တာလဲ ရှိမာ”
အမျိုးသမီးက ဩဇာခံဖြင့် မေးလိုက်သည်။
“အကြောင်းမဲ့ ရှိမာ ဘယ်တော့မှ မလာဘူး။ မင်း နယ်မြေမှာ

မာမာနုစို့

မင်းက သခင်မဖြစ်တယ်။ ကျုပ်နယ်မြေမှာလည်း ရှိမာက သခင်မပဲ။ မင်း
နယ်မြေထဲကို အခုရောက်နေကြတဲ့ လူသားသုံးယောက်ဟာ ကျုပ် ခွင့်ပြု
ချက်မရဘဲ ကျုပ်ပိုင်နက်ထဲက ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ကြတယ်လို့ သတင်းကြား
တယ်။ တစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းမိထားတယ်။ ကျန်တဲ့ သုံးယောက်ကို
ကျုပ်လက်ထဲကို အပ်ပါ။ ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့ကျုပ် ဘာပြဿနာမှ မရှိတူး။
တိုက်ပိုင်နက်မှာ ကိုယ် အေးဆေးနေကြရုံပဲ။ ကျုပ်ပြောတဲ့ အတိုင်း မလိုက်
နာရင် နောက်တော့ ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့။ ဒါပဲ”

မိန်းမကြီးက တင်းမာစွာပြောသည်။ ထို့ကြောင့် မာနုရှေ့တို့
မိန်းမကြီး၏ လက်ပါးစေ့များက ဖမ်းဆီးထားကြောင်း ကျွန်ုပ် သဘော
မခက်လိုက်မိသည်။

“ရှိမာ အခု ဘယ်သူပိုင်နက်ထဲကို ရောက်နေသလဲ။ သခင်မရဲ့
ပိုင်နက်ထဲကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာပြီး မြမ်းခြောက်အရေးဆိုနေတာ
ဟာ အပြစ်ကျူးလွန်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သခင်မက ဘာဘာရားရဲ့ တော့နု
သျှာတော်ကို စောင့်သိရှိသေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ ရှိမာတို့
လွှတ်လိုက်မယ်။ အေးအေးသက်သာ ပြန်ပေတော့ ရှိမာ။ နောက်ထပ်
ပြန်ဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုမျိုး ခွင့်လွှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ သူ့အပညီတော့”

မင်းစကြာ

အမျိုးသမီးက စကားအဆုံးတွင် သားမွေးထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ရာ ခုထလိုက်သည်။ ရှိမာဆိုသော မိန်းမကြီးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာမှ ကျော နှိုင်းလိုက်သည်။ လိုက်ဂူရှိရာသို့ ခြေဦးတည့်လိုက်စဉ် ရှိမာသည် အမျိုး သမီး၏နောက်သို့ သွတ်လက်စွာ ခုန်ဝင်သည်။ လက်ထဲရှိ ဝံပုလွေအမြီး ဖြင့် အမျိုးသမီး၏ကျောကို ရိုက်ရန် လက်လွှဲလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးသည် ရာခန့်လှည့်၍ ရှိမာအား မျက်နှာ ချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ သူမ၏လှုပ်ရှားမှုများ မြန်ဆန်လွန်းသောကြောင့် မိုက်ခနဲသာ မြင်လိုက်ရသည်။ သူမလက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော ရွှေနှင့်တံ၏ ထိပ်ဖျားဖြင့် ရှိမာ၏ မျက်ခုံးနှစ်ခုအလယ်ဗဟိုသို့ တည့်တည့် ဖတ်မတ်ထောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးအား နောက်အက်မှ ရိုက်နှက်ရန် အားယူလွှဲလိုက် သော ရှိမာ၏လက်ထဲမှ ဝံပုလွေအမြီးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ လွတ် ကျသွားသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သခင်မ၏ကိုယ်ရံတော် သတ္တဝါကြီး နှစ် ကောင်သည် မြင့်မားထွားကျင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးများနှင့် မလိုက်သော လှုပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ရှိမာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။

မာယာနု

“အဲဒီ ရှိမာကို ခေါ်သွားပြီး သူ့ပိုင်နက်နယ်မြေအစပ်မှာ တေးခွဲ ကြ”

သခင်မဆိုသူက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကိုယ်ရံတော်သတ္တဝါ ကြီးနှစ်ကောင်ကလည်း သူတို့သခင်မ၏ အမိန့်ကို ပြေဝယ်မကျ နား ထောင်ဆောင်ရွက်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရှိမာ၏ ကြိုးဝါးသံက လေထဲတွင် ပြန့်လွင့်ကျန်ခဲ့သည်။

“နင်တို့အားလုံးမကြာခင် အချိန်အတောအတွင်း ဝိုအကြောင်း တို့ကောင်းကောင်းကြီး သိရစေမယ်... ရှိမာတဲ့ဟေ့”

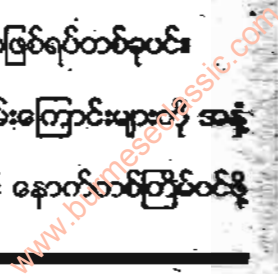
www.burmeseclassic.com

(၁၃)

ဤတစ်ကြိမ်တွင် သခင်မဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့်အတူ နန်းမ
ဆောင်ရှိရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ရသည်။

နက်ရှိုင်းသော တောတောင်နှင့် လိုက်ခေါင်းများသာ လွှင်ဆိုး
နေသည့် နေရာအတွင်း၌ ဤမျှ ခမ်းနားထည်ဝါသော နန်းဆောင်ကြီး
ရှိနေလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်ခဲ့မိပါချေ။ အံ့သြစရာဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်။

လိုက်ဂူအတွေ့အကောက် ဝက်ပါလမ်းကြောင်းများသို့ အနံ့
အပြား ဝင်ထွက်ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ရသောကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ်ဝင်ဖို့

မင်းစကြာ

ဖြစ်စေ၊ ပြန်တွက်ရန်အတွက်ဖြစ်စေ လုံးဝ မှတ်မိစရာအကြောင်းမရှိပါ။
ရှေးဝက်ပါလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်လုံး အေးစက်စွတ်စို ထိုင်းမိုင်းနေ
သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အောက်ခြေကျောက်သားအလွှာထဲသို့ လှေကား
ထစ်များကို တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် ဆင်းသက်ခဲ့ရသည်။ အကြိမ်ပေါင်းနှစ်
ဆယ်မျှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုနည်းတူ အထက်သို့ ပြန်လည်ဦးမော့တက်
ခဲ့ရသည့်အကြိမ်ကလည်း မနည်းလှပါချေ။ ပင်ပန်းလွန်းသောကြောင့်
အကြိမ်မည်မျှ ဟူ၍ မှတ်ထားချင်စိတ် မရှိတော့ပါချေ။

ကျောက်သားလိုက်ခေါင်းများအတွင်း၌ အဲလင်းရောင် ကင်းမဲ့
နေသောနေရာမျိုးတွင် သတ္တဝါကြီးနှစ်ဦးက ကညင်ဆီမီးတုတ် ထွန်းညှိ
၍ လမ်းပြခဲ့သည်။

“ကျွန်ုပ်နှစ်လိုက်ပါလာတဲ့ မိန်းကလေး အခု ဘယ်မှာလဲဆိုတာ
ပြောပြနိုင်မလား”

ကျွန်ုပ်၏အမေးကို သခင်မဆိုသော အမျိုးသမီးက အပြုံးလဲ့လဲ့
ဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သခင်မရဲ့နန်းမဆောင်မှာရှိတယ်။ သင်နဲ့တွေ့ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့

မာယာနု

သင်နဲ့ပါလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဟာ သင်တို့နေခဲ့တဲ့မြို့ပြကို ပြန်လိုက်သင့်
မလိုက်သင့် မဝေခွဲနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ် အကြီးအကျယ်
အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ သို့ရာတွင် သခင်မဆိုသူနှင့် အငြင်းအခုံပြုရန်
စိတ်မဝင်စားမိပါချေ။ နန်းစောကို မျှော်နာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီးမှ ထိုအမျိုးသမီး
ပြောခဲ့သောစကားကို မှန် မမှန် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မေးမြန်းရပေလိမ့်
မည်။

လောလောဆယ်အခြေအနေ အချိန်အခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓ
ရည်ရွယ်ချက် နှစ်မျိုးစလုံးကို အကောင်အထည် မဖော်နိုင်သေး။ ပထမ
အချက်မှာ ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်အား အသက်အန္တရာယ်ပေးခဲ့သော ရေမန်ကန်
ကျားဆိုးကြီးကို သုတ်သင်ရန်၊ ဒုတိယအချက်မှာ ဦးမိုးထွဋ်ခေါင်၏ တူနွဲ့
ရစ်သော ပစ္စည်းများထဲတွင် ပါဝင်သော မြေပုံကြမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဖော်
ထုတ်ရန်... စသည်တို့ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

(၁၄)

နန်းမဆောင်သည် လိုက်ခေါင်း၏ နက်ရှိုင်းသောအတွင်းပိုင်းတွင် ပေငါးရာပတ်လည်မျှ ကျယ်ဝန်းသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ရှေးဦးစွာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဆွေတော်မျိုးတော်တစ်ဦး၏ နေထိုင်ရာအဖြစ် ဖြစ်ဆင်ပွမ်းပုံများဖြင့် ပြုလုပ်တည်ဆောက်ထားသည်။

ရွှေရောင်ပွတ်လုံးတိုင်ကြီးများ၊ ကနတ်ပန်းများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော နံရံနှင့် ဘေးဘက်တံခါးပေါက်များ၊ ရွှေရောင်ဘောင်ကွန်ထားသည့် သစ်ကနက်သား ထိုင်ခုံများဖြင့် ဝန်းရံလျက်ရှိသော အားလုံး

မြတ်စွာပေ

ပင်းစကြာ

စာညွှန်ဖြင့် ခမ်းနားထည်ဝါစွာ တာညွှန်သည်။

လိုက်ခေါင်း၏ အထက်မျက်နှာကြက်ထောင့်စွန်းလေးဖက်
လေးတန်မှ အလင်းရောင်များသည် နန်းမဆောင်တွင်းသို့ ပြန်ပြူးကာ
ရောက်နေသည်။ ထိုသို့သော ပြင်ပသဘာဝအလင်းရောင်ကို အတွင်းသို့
အလင်းပေးစနစ်ဖြင့် ရောက်ရှိစေရန် ဖန်တီးထားသည်မှာ အံ့မခန်း
လက်ရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

နန်းမဆောင်၏ ထိပ်ဆုံးတွင် အလွန်ကျယ်ဝန်းသော အခန်း
တစ်ခု၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ရှိသည်။ ဘေး လက်ဝဲ၊ လက်ျာနစ်ဖက်တွင်
အခန်းအမျိုးမျိုးထားသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်
ဆောင်လာသော သတ္တဝါကြီးနှစ်ယောက်သည် နန်းမဆောင်တံခါးဝတွင်
ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ထားရစ်ခဲ့၍ လာလမ်းအတိုင်း နောက်ကြောင်းသို့
ပြန်လှည့်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့စေတနာအတိုင်း တံခါးခွက်ကို
ခွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နန်းမဆောင်၏ ခမ်းနားထည်ဝါမှုကို မြင်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်လျက် အတွင်းသို့ မျက်လုံး
တစ်ချက်စေ့၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

မာယာနိဗ္ဗာန်

“နန်းမဆောင်ထဲကို ဝင်ခွင့်ပြုပါတယ်”

ကြည်လင်ချိုမြေသာ အသံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်မျက်နှာမူရာဘက်ရှိ
အလွန်တရာ ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးထဲမှ ထွက်လာသူတစ်ယောက်
သူ့အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

သူမသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရွှေဝါရောင်ဆံပင်နှင့် မဟုတ်ပါ
ချေ။ အနက်ရောင်ဆံတေသာတွင် ရွှေသရဖူဆောင်းထားသည်။ ဝတ်ရုံ
ရှည်ကြီးမှာ အဖြူရောင်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ညာလက်ထဲတွင် ရွှေနှင်တံကို
ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ဆက်လက်၍ ဝေဇ္ဇာကန်ဝင်ခဲ့သည်။

သူမသည် ခန်းမကြီး၏အလယ်တွင် နေရာချထားသော သစ်
စာနက်သားစားပွဲထိပ်ရှိ ထိုင်ခုံတွင် နေရာယူလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လျက် သူမ၏ လက်ဝဲဘက်ခုံများအနက်
အနီးဆုံးထိုင်ခုံကို လက်ထဲမှ ရွှေနှင်တံဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

ကျွန်ုပ်က ထိုထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ညီမတော်... လာနိုင်ပါပြီ”

သူမက ပြုံးရွှင်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။

မင်းဝကြာ

မိန်းမဆောင်၏လက်ျာဘက် အမိန်းကျဉ်းတစ်ခုအတွင်း ထွက်လာသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အစပထမတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမပျိုကို သခင်မဆိုသူ၏ ညီမတော်တစ်ဦး ဟု ယူဆလိုက်သည်။

သစ်ကနက်စားပွဲရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဣန္ဒြေရရ မျက်လွှာမလျက် လျှောက်လာသော မိန်းမပျိုသည် ရွှေရှောင်ဆံပင်ထက်၌ ငွေသရေတစ်ခုကို တင့်တယ်စွာ ဆင်မြန်းထားသည်။ သခင်မနည်းတူ အဖြူရောင်ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မိန်းမပျိုက သခင်မ၏လက်ျာဘက်အနီးကပ်ဆုံးထိုင်ခုံတွင် ဝင်ရောက်နေရာယူလိုက်သည်။ သူမ၏မျက်လွှာကို ဝင့်လျက် မျက်တောင်သွယ်များကို ပင့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ အံ့ဩမှုမှာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားရလေတော့သည်။

“ဟယ်... အစော”

ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ဖျားမှ အာမေဋိတ်သံတစ်ခွန်း တီးတိုးထွက်သွားသည်။ နန်းစောသည် ကျွန်ုပ်ကို သူစိမ်းတစ်ယောက်ပမာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေသည် မည်သို့မျှ ဘဝင်ကျစရာ

မာယာနန္ဒီ

ကောင်းပါစေချေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

ကျွန်ုပ်က အမျိုးသမီးဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ မေးလိုက်သည်။

“သူဟာ သင် အရင်ကသိကျွမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်

တော့ဘူး။ သခင်မ မာယာနန္ဒီရဲ့ညီမတော် ရူပစန္ဒီဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် သင့်တိုတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေတာပါ။”

“ဟာ... အဲဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ ကျုပ် ညီမထစ်

ယောက်လိုချစ်ခဲ့ရတဲ့ နန်းစောပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရူပစန္ဒီအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူး။ မင်း အစောကို စိတ်ပြောင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ... ဟင်။ အဲဒီလို မလုပ်သင့်ပါဘူး။”

ကျွန်ုပ်က ဒေါသကို ထိန်းချုပ်လျက် တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်

သည်။

မာယာနန္ဒီသည် ကျွန်ုပ်ကို အပြုံးလှဲလှဲဖြင့် ကြည့်၍...

“ဒါဆိုရင်လဲ သင်ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးမေးမြန်းနိုင်ပါတယ်။”

ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

မင်းကြာ

“အစော... အစ်ကိုအောင်ကို သိတယ် မဟုတ်လား”
 ကျွန်ုပ်က ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် လိုက်လံစွာ မေးလိုက်သည်။
 နန်းစောက ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးရှရှကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဦးခေါင်း
 ခါပြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ အစောရယ်။ မင်းနဲ့အစ်ကိုအောင်
 ဟာ ဟိုးအရင်ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝတတ်တည်းက နှစ်ပေါင်း
 များစွာ သံယောဇဉ်တွယ်လာခဲ့ကြသူတွေပါ။ အခု မိနစ်ပိုင်း နာရီပိုင်း
 အတွင်းမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မာယာနန္ဒီရဲ့ ဖျားယောင်းမှုကြောင့် လုံးလုံး
 လျားလျား အတိတ်မေ့သွားရတာလဲ... ဟင်”

ကျွန်ုပ်က ယူကျုံးမရစွာ ပြောလိုက်သည်။
 နန်းစောသည် ကျွန်ုပ်ကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်၍ ဦးခေါင်းကို
 ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလျက် မာယာနန္ဒီဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။
 ထို့နောက် နားထင်နှစ်ဖတ်ကို လက်မတစ်ဖက်စီဖြင့် ဖိလျက်...

“သူ ဘယ်သူလဲ အစ်မတော် မာယာနန္ဒီ။ ဘာတွေလာပြောနေ
 တာလဲ။ သူပြောတာတွေကို ညီမတော် တစ်ခွန်းတစ်ပါးမှ နားမလည်ဘူး။
 သူပြောတဲ့စကားတွေကြောင့် ညီမတော် ခေါင်းကိုက်လာပြီ။ အနားယူခွင့်

မာယာနန္ဒီ

ပြုပါအစ်မတော်”
 နန်းစောက ခါးခါးသီးသီး ပြောလိုက်သည်။
 “ကဲ... ညီမတော် ရူပစန္ဒီပြောတာကို သင်ကိုယ်တိုင် ကြားရပြီ
 မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ညီမတော် ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာသက်သာအောင်

အတွင်းဆောင်ထဲကို သွားပြီး ဝေတ္တအနားယူနိုင်ပါတယ်။ သင့်ကို မာယာ
 နန္ဒီ ရှင်းပြစရာတွေ ရှိတယ်။ နောက်ပြီး သင်ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူဆောင်
 ရွက်ရမယ့် အကြောင်းအရာတွေကိုလည်း ပြောပြမယ်။ ဒီမှာပဲခဏစောင့်”
 မာယာနန္ဒီက နန်းစောကို အနားယူခိုင်းလိုက်သည်။ တစ်ခက်
 တည်းမှာပင် ကျွန်ုပ်အား လက်ရှိအနေအထားအတိုင်း ထိုင်လျက်သား
 စောင့်ဆိုင်းနေစေသည်။

နန်းစောသည် စောစောက ထွက်လာခဲ့သော အခန်းရှိရာသို့
 ပြန်လည်ဦးတည်၍ ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်က နန်းစော၏ နောက်
 ကျောကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေမိသည်။ သူမအခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်
 ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါကျမှ မာယာနန္ဒီအား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်
 သည်။

“ကျွန်ုပ်နှင့်အတူပါလာတဲ့ လမ်းပြဝေလုရော အခု ဘယ်ရောက်

မင်းစကြာ

နေသလဲ

ကျွန်ုပ်က တင်းမာစွာ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီသူငယ်ဟာ လိုက်ခေါင်းထဲ မဝင်ခင် ထောင်ချောက်မိရာက သူ့ဟာသူ ကြိုးဖြတ်ချပြီး လက်လွတ်ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အခု လောက်ဆိုရင် အကျည်းတန်မကြီး ရှိမာဆီမှာ ရောက်နေလောက်ပြီ။ အဲဒီ အကျည်းတန်မကြီးရှိမာရဲ့ လက်ထဲရောက်သွားသူတိုင်းဟာ ဘယ်တော့မှ လုံးဝ ပြန်လမ်းမရှိဘူး”

မာယာနန္ဒီက နှုတ်ခမ်းသားကို မှဲ့၍ပြောသည်။

ထို့နောက် လက်ခုပ်နှစ်ချက်တီးလိုက်သည်။ လက်ခုပ်သံအဆုံးတွင် လက်ဝဲဘတ်အခန်းငယ်တစ်ခုထဲမှ မိန်းမငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ထိုမိန်းမငယ်သည် ရှိမာရောက်လာခြင်းကို မာယာနန္ဒီထံသို့ သာရောက်သတင်းပို့သော မိန်းမငယ်ပင် ဖြစ်သည်။

“သခင်မအတွက် ဘာများဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ ရှင်”

မိန်းမငယ်က ကျိုးနွံစွာမေးသည်။

“ဟောဒီ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အစားအသောက်အကောင်းဆုံးတွေ လာပို့စမ်း။ မြန်မြန်လာပို့နော်။ သူ တစ်ချိန်လုံး အစာမစားရတာကြာပြီ။”

မာယာနန္ဒီ

သခင်မ ဧည့်ဝတ်မကျေပွန်တာ အားနာဖို့ကောင်းတယ်။ အကျည်းတန်

ကြီး ရှိမာ လာပြီး နောင်ယုက်လို့ အချိန်တွေ အလဟဿကုန်ခဲ့ရတာ

သွား...သွား... မြန်မြန်သွားစမ်း”

မာယာနန္ဒီ၏စကားအဆုံးတွင် မိန်းမငယ်သည် သွက်လက်စွဲ ထွက်ခွာသွားသည်။

(၁၅)

ကျွန်ုပ်သည် သတ္တဝါကြီး၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အနိုင်ရလိုက်သည်။
သို့ရာတွင် နောက်ထပ်ရောက်ရှိလာမည့် ရန်သူတို့ကို လှည့်ကြည့် လှည့်
ကြည့်နှင့် ရှေ့သို့ ဆက်ပြေးခဲ့သည်။

မိုးခြိမ်းသံသည် အဆက်မပြတ် ထပ်ချွန်းနေဆဲပင်။ ထပ်ချွတ်
ထပ်ချွတ် လျှပ်စီးလက်ရာမှ ကိုမ်းခနဲ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သံသည် နီးတင်လွန်း
သောကြောင့် နားကွဲမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေသော
နေရာမှ တောင်ထိပ်အစွန်းတစ်နေရာ ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတွင် ကြာရှည်ရပ်တည်၍ မရ။ ရေစည်မှ သွန်ချလိုက်
ဆည့်ပမာ ကျဆင်းလာသော မိုးရေများကြောင့် မြေသားက နူးပွလာသည်
တိုသတိပြုမိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ရှိနေရာမှ ရှေ့လက်တစ်ကမ်းအကွာ
တွင်ရှိသော ကျောက်စွန်းတစ်ခုကို အားပြု၍ လှမ်းဆွဲလိုက်စဉ်...

ကျောက်စွန်းသည် မြေသားစိုင်ထဲတွင် မြစ်တွယ်မှု ထုထည်
ဝမာကနည်းပါးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အလေးချိန်ကို ခံနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ မြေသားစိုင်
ထဲမှ ကျွတ်ထွက်လာသည်။ ဆက်တိုက်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်စွ
စွန်းနှင့်အတူ တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ဒရောသောပါး ကျသွားသည်။

ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲဖြစ်သွားစဉ် ကျွန်ုပ်က မိမိကိုယ်ကို သတိ
ကြီးစွာထား၍ အတတ်နိုင်ဆုံး မတ်တတ်အနေအထားဖြစ်စေရန် ထိန်း
သိမ်းနေရသည်။ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ကျနေစဉ် တောင်နံရံတွင် တွက်ကပ်
ပေါက်ရောက်နေကြသော ဘွဲ့ချဉ်ပင်များကို ဆွဲမိဆွဲရာ လှမ်းဆွဲလိုက်
သည်။

သို့ရာတွင် ဘွဲ့ချဉ်ပင်များက အမြစ်ပါပြုတ်ထွက်လာသဖြင့်
ဆက်လက်ကျဆင်းနေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်
သည် ကျွမ်းလို့မှောက်ခုံ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျနေစဉ်..

ရုတ်တရက်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ အားကိုးအားထား ဆွဲခိုတွယ်
တပ်စရာ လုံးဝမရှိတော့သော အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်
ငယ်စဉ်ကလေးဘဝအရွယ်တွင် မိဘ၏လမ်းညွှန်မှုအဖြစ် တစ်ခုတည်း
သော အားထားကိုးကွယ်ရာ အစစ်ကို သတိရလိုက်မိသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
တိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် ကွန်မြူးနေသည့် ရောင်ခြည်ဖော်ခြောက်
သွယ်၏ အလယ်တွင် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏံ အညံနတ္ထိ၊

ဓမ္မေမေ သရဏံ အညံနတ္ထိ၊

သံဃောမေ သရဏံ အညံနတ္ထိ” ဟူသော ရွတ်ဆိုသံသည်

ကျွန်ုပ်၏ဦးနှောက်တွင် ကြိုင်ဖန်များစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ထိုရွတ်ဆိုမှု
သည် ပါးစပ်ဖျားမှ မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေး
ကြောများအားလုံးထဲ အပါအဝင် ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝနှင့် ...

“ကျွန်ုပ်သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတော် အရှင်သျှင်မြတ်

စသည့် ရတနာသုံးပါးမှတစ်ပါး အခြားသောကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ လုံးဝ ခုခိုပါ
ဘုရား”

ဟူ၍ စိတ်နှလုံးထဲတွင် နက်ရှိုင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

မင်းစကြာ

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် စောစောက တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ကျ
လာသော အရှိန်အဟုန်သည် တစ်စ တစ်စ လျော့ပါးလာသည်။ လေထဲ
သို့ ဝါဂွမ်းဆိုင်တစ်ခု ကျနေသည့်ပမာ ပေါ့ပါးစွာ ကျဆင်းနေသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ပိတ်ဟုန်သည် အတိုင်းမသိ ချမ်းမြေ့
စွာ ကြည်ညိုပိတ်ထက်သန်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် မြေပြင်ပေါ်ရှိ ကျယ်ပြန့်သိပ်သည်း
စွာ ပေါက်ရောက်နေသော နွယ်ပင်ချုံပုတ်ကြီးပေါ်သို့ ကျရောက်သွား
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အိမ်နဲ့ သက်သာပေါ့ပါးစွာ ကျရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်
အနေနှင့် အံ့သြခြင်းအထွတ်အထိပ်ဖြင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့ကို
ကြည်ညိုပိတ်ဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

ဆယ်မိနစ်မျှ လျှောက်ခဲ့သောအခါ တောင်နံရံအောက်ခြေ၏
ရှေ့တစ်နေရာတွင် တည်ရှိသော ရေသဖန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မြင်လိုက်ရ
သည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ်၏ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု ဖြစ်
ပေါ်လာသည်။

ရေသဖန်းပင်ကြီးပေါ်တွင် သီးနေသော ရေသဖန်းသီးမှည့်နီနီ
ရဲရဲများကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် တွေ့ရသည်။ ပင်ခြေတွင်လည်း ကြွေ

ဟာယုနန္ဒီ

ကျလျက် ငှက်များစားထားသော သဖန်းသီးမှည့်များဖြင့် ပြန်ကျနေသည်။
ကျွန်ုပ်သည် ရေသဖန်းပင်ပေါ်သို့တက်၍ လူတစ်ရပ်ခန့်ဖြင့်
သောသစ်ကိုင်းခွဆုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ လက်လှမ်းမီရာ ရေသဖန်းသီး
မှည့်များကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ခူးဆွတ်ကာ စိမ်ပြေနေပြေ စားသောက်နေ
မိသည်။ ထိုသစ်သီးများသည် အရည်ရွမ်းသော အမျိုးအစားဖြစ်သော
ကြောင့် ရေငတ်ခြင်းပင် အထိုက်အလျောက်ပြေပျောက်သည်။

ယခင်အခါ ကျွန်ုပ်သည် မြို့ပြတွင် အဆင်ပြေပြေနေခဲ့စဉ်တ
အကောင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင်မှ အတော်ဆုံး စားဖိုပျား၏ လက်ရာ အစား
အစာများကို အနည်းဆုံး တစ်လတစ်ကြိမ်ခန့် စားသောက်ခဲ့ဖူးသည်။

သို့ရာတွင် ယခု ပစ္စက္ခကာလတွင် ကျွန်ုပ် ခူးဆွတ်စားသောက်
နေရသော ရေသဖန်းသီးပင်မှည့်များက ပို၍ အရသာရှိနေသည်။ ပို၍ပြိုင်
ရေရှက်ရေခံတွင်းတွေနေခြင်းမှာ မနှိုင်းဆိုင်သောအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ သဖန်းပင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပင်ခြေတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လျက် ကျွန်ုပ်၏
ဖတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုက်သည်။ ရှေ့နှစ်ဖာလုံသာသာတင် ကျယ်
ပြန့်သော ပင်လယ်ရေပြင်ကြီး ရှိသည်။ ပင်လယ်ကမ်းဝင်တွင် တောတစ်

ပင်းစကြာ

ထုံးတျောက်ဆောင်များဖြင့် ပြုတ်သိပ်နေရာယူထားသည်။

ထို့ကြောင့် လှေသင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်ရန် မလွယ်ကူပါချေ။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ရေယာဉ်ကြီးစီး၍ သွားရန် မဖြစ်နိုင်။ အထူးသဖြင့် နန်းစောကို မာယာနန္ဒီထံတွင် ဝကွက်၍ ထားမပစ်ခဲ့နိုင်ပါချေ။ သို့ဖြစ်လျှင် မည်သည့်နည်းနှင့် ကယ်တင်ရမည်နည်း။

လောလောဆယ် ကျွန်ုပ်ထံတွင် လက်နက်ဟူ၍ သေနတ်မဆို ထားနှင့် အမဲလိုက်ဓားမြှောင်တစ်လက်ပင် မရှိ။ တောင်ပေါ်သို့ ဂေါက်ခက်ခဲခဲ ပြန်တက်ရဦးမည်။ ထို့နောက် နန်းစောရှိရာ နန်းမဆောင်သို့ မဝင်မီ မာယာနန္ဒီ၏ကိုယ်ရံတော်သတ္တဝါကြီးများကို အရင်ဦးစွာ ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရဦးမည်။

ကျွန်ုပ်၏အဖော်များအဖြစ် အတူပါလာခဲ့သော ဝေလုသည်လည်း မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေသည်မသိ။ ပထမဦးဆုံး ရေကန်အနီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖျောက်သွားသော မာနုရှောသည်လည်း အစပျောက်သွားချေပြီ။

မာယာနန္ဒီ၏ ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း မာနုရှောနှင့် ဝေလုတို့သည် အကျည်းတန်မကြီး ရှိမာ၏လက်ထဲတွင် ပြန်လမ်းမရှိသောဘဝသို့

မာယာနန္ဒီ

ရောက်နေပြီလား မသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် မာယာနန္ဒီနှင့် သူမ၏သတ္တဝါကြီးများကို ရင်ဆိုင်၍ နန်းစောကို ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်ုပ်၏မျက်စိထဲတွင် ရွှေလျားလာနေသော အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်သည် ပင်လယ်ပြင်ဘက်မှ လာခြင်းမဟုတ်ပါချေ။

ထိုနည်းတူ တမ်းခြေမြေပြင်ပေါ်မှ လျှောက်လာခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ရှင်းရှင်းဆိုရသော် လေထဲမှ ဆင်းသက်လာပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွန်ုပ်ရှိနေသော ရေသဖန်းပင်နှင့် ကိုက်တစ်ရာအကွာသို့ ဆင်းသက်ပြီးနောက် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ညင်သာစွာရွေ့လျား ရှင်းတပ်လာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလိုအလျောက် စိတ်ချမ်းမြေ့သွားမိသည်။ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ယုံကြည်တိုးစား အားထားရမည့် သူတော်စင်တစ်ယောက် ဟူ၍ ကောက်ချက်ချမိသည်။

မင်းကြာ

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သစ်ခေါက်ဆိုး နီညိုရောင်မြဲထည်တို့ ရစ်ပတ်
သိုင်းမြဲထားသည်။ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဒေါက်ရှာဆောင်းထားသည်။ လက်
ဖဝါးပေါ်တွင် အနက်ရောင် သပိတ်တစ်လုံးတွေ့ရသည်။ ။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ထိုသူတော်စင်အား တွေးမွေးစရာ လှူဒါန်းစရာ
သာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရ မရှိ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မကြာသေးမီက
သဖန်းသီးမှည့်များကို စား၍ အစာအိမ်ကို ဖြည့်တင်းခဲ့ရသေးသည်
တောက်ပါလား။

ထိုအခါ သူတော်စင်အား သဖန်းသီးမှည့် ကပ်လှူနိုင်ကြောင်း
တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကမန်းကတန်း သဖန်းပင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်
သည်။ မှည့်ရွှမ်းတင်းရင်းသော သဖန်းသီးမှည့် လက်တစ်ခုစာ ရူးဆွတ်
၍ အပင်ပေါ်မှ ကပျာကယာ ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။

အချိန်ကိုက်ထားသည့်ပမာ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
သဖန်းပင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်ပြီး မြေပြင်သို့ရောက်ရှိချိန်တွင် သူတော်စင်
ရသေ့ကြီးသည် သစ်ပင်ရိပ်အောက်သို့ ရောက်ရှိရပ်တည်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က ရသေ့ကြီး၏သပိတ်ထဲသို့ သဖန်းသီးမှည့်များ ထည့်
၍ တစ်လှူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထား

မာယာနုစွဲ

သော သားရေဂျာကင်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ သဖန်းပင်ရင်း၌ ဖြန့်ခင်းလိုက်
သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကြည်ညိုစိတ်ပြင်းပြစွာဖြင့် လက်အုပ်ချီလျှက် ...

“တပည့်တော်ရဲ့အင်္ကျီကို အရှင်မြတ်ထိုင်စရာအခင်းအခြစ်
အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု တည်ပါရစေ။ စားစရာဆိုလို့
အကျွန်ုပ်တို့ယ်တိုင် မြိန်ရေရှက်ရေစားသောက်ခဲ့ရတဲ့ ဤသစ်သီးမှ
တစ်ပါး အခြားလှူဒါန်းစရာ မရှိတဲ့အတွက် အရှင်မြတ်ရဲ့အာဟာရအဖြစ်
အလှူခံခြင်းအားဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ရရှိပါရစေ”

ကျွန်ုပ်က လိုက်လို့စွာ ပန်ကြားလိုက်သည်။

မျက်လွှာချထားသော သူတော်စင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ခင်းထေး
ထားသော အင်္ကျီပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်
တို့ယ်တိုင် ရွေးချယ်ဆွတ်ခူး၍ ကပ်လှူထားသော သဖန်းသီးမှည့်တစ်လုံး
တို့ သပိတ်ထဲမှ နိုက်ယူ၍ စားသုံးနေသည်။

(၁၆)

သူတော်စင်သည် သစ်သီးဆွမ်းသဘောမျိုး တစ်လုံးကိုသာ
ဘုန်းပေးသုံးဆောင်ပြီးနောက်...

“ဒကာရဲ့လှူဒါန်းမှုဟာ စေတနာသုံးတန် ပြဌာန်းမှုနဲ့ ပြည့်စုံ
တယ်။ ဒါကြောင့် ရတနာသုံးပါး အမှူးထား၍ မိဘ၊ ဆရာ အဆုဆုရဲ့
ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကောင်းမြတ်သော လိုအင်ဆန္ဒနဲ့ တစ်လုံး
တစ်ဝတည်းပြည့်စုံပါစေ”

ဟူ၍ သူတော်စင်က ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သသည်။

မင်းစကြာ

ထို့နောက် မျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်၍ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှိုးနှိုးနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူတော်စင်အနားမှ ထွက်ခွာ၍ ပင်လယ် ကမ်းစပ်ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ လျှောက်လာ ရင်းဖြင့်...

တောင်ထိပ်မှ ဒလဟောကျစဉ် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာ မြတ်သုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အသက်ချမ်းသာရာ ရရှိခဲ့ သည်။ ထို့နောက် မကြာမီ အချိန်အတောအတွင်း သူတောင်စင်တစ်ဦး ကြွလာသည်ကို ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်။ သူတော်စင်အား ကျွန်ုပ်၏ အကျိုးဖြင့် အခင်းခင်းပေးခြင်း သစ်သီးဆွမ်းသဘောမျိုး ကပ်လှူပူဇော်ခြင်း စသော ငြစ်ရပ်များသည် ကြီးကျယ်သော ကုသိုလ်ပြုမှု မဟုတ်လင့်ကစား သူတော်စင်၏ ဆုတောင်းမေတ္တာကြောင့် ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့်အတူ ကြည်နူး ပီတိဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ကမ်းစပ် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ဓေတ္တ ထိုင်နေစဉ် လှိုင်းအိတ်လုံးနှင့်အတူပါလာသော ငါးတစ်ကောင်သည် သဲသောင်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ လှိုင်းအိတ်ပင်လယ်တွင် ပြန်လည်လျှောက် ဆင်းသွားချိန်တွင် ထိုငါးသည် ပင်လယ်ရေလှိုင်းနှင့်အတူ ပါမသွားဘဲ

ဟယာနိ

သဲပြင်ပေါ်တွင် ဖြတ်ဖြတ်လူးလိမ့်နေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် ပီတိစိတ် လွှမ်းခြုံနေသော အခိုက်အတန့်ဖြစ်နေသောကြောင့် ထိုငါးကို ကုပ်ပိုးမှ အသာအယာတိုင် ၍ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲသို့ လွှဲပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။ ရေသဖန်းပင်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူတော်စင်ရေသေ့ကြီးကို မတွေ့ရတော့ပါချေ။

ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်လက်ရှိဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသော ဒုက္ခတို့ ရေသေ့ကြီးထံတွင် ရင်ဖွင့်လိုသည်။ သို့ရာတွင် ရေသေ့ကြီးသည် အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ ပွားနေချိန်ဖြစ်သောကြောင့် အလိုက်သိစွာဖြင့် ဝင်လယ်ကမ်းစပ်ဘက်သို့ လျှောက်၍ ရှောင်ခဲ့သည်။

ယခုအခါ သူတော်စင် ရေသေ့ကြီးကို မတွေ့ရသော်လည်း ကျွန်ုပ် ခံစားနေရသော ဒုက္ခဖြစ်စဉ်ကို သူတော်စင် ရေသေ့ကြီး သိရှိသွားနိုင်လိမ့် ညည်ဟု ကောက်ချက်ချမိသည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် မိဘ၊ ဆရာ အဆုဆု ၍ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့ကြောင့် ကောင်းမြတ်သော လိုအင်ဆန္ဒများနှင့် တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်စုံပါစေဟူသော ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သခဲ့ခြင်း

မင်းစကြာ

ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခုအခါတွင် အကယ်၍ ငရမန်ကန်းကျားနာကြီးအား လက်တုံ့ပြန်နိုင်သော အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရသည့်တိုင်အောင် သတ်လိုသော ဆန္ဒ လုံးဝမရှိတော့ပါချေ။

စင်စစ်အားဖြင့် ကျားဆိုကြီးသည် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဖြစ်သောကြောင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်၏ အတွေးမျိုးသာလျှင် ရှိနေမည် ဖြစ်သည်။ သူ့အား မျက်စိတစ်ဖက် ပျက်စီးချို့ယွင်းရန် ပြုလုပ်ခဲ့သော ခြေနှစ်ချောင်းနှင့် မတ်တတ်သွားသတ္တဝါ (လူသား) ကို နာကြည်းစိတ်ဖြစ်နေမည်မှာ သေချာသည်။

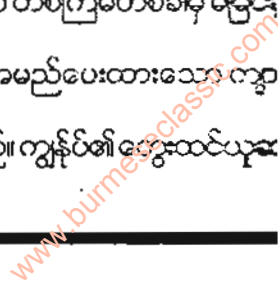
ထို့ကြောင့် ကျားနာကြီးအနေနှင့် သူ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သော အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးမှန်သမျှကို သတ်ဖြတ်လိုစိတ် ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ မျက်လုံးတစ်ဖက်သာ အသုံးပြုနိုင်သော ကျားဆိုကြီးသည် တောတောင်ထဲတွင် အစာရှာဖွေရန် ပြေးလွှားလှုပ်ရှား သွားလာနေခဲ့သည်။ ကံအားလျော်စွာ ဦးမိုးထွင်ခေါင်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ နာကြည်းစိတ်နှင့်ယှဉ်သော ဆာလောင်မွတ်သိပ်စိတ်ကိုပါ ပေါင်းစပ်၍ ကိုက်ချီသယ်ဆောင်သွား၍ စားသောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

မာယာနန္ဒီ

ထို့ကြောင့် သတ္တဝါဟူသမျှသည် အတိတ်ဘဝက ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အရ ပစ္စုပ္ပန်ကာလတွင် ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးများထဲ မလွဲမရှောင်သာ ခံစားရမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သဖန်းပင်ရိပ်တွင် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ခဲ့သည် အိပ်ရာမှန်းသောအခါ သဖန်းသီးကိုမှီဝဲခဲ့ပြီး တောင်ခြေကိုပတ်၍ လျှောက်လာစဉ် တစ်စ တစ်စနှင့် မှောင်စပျိုးလာသည်။ ကျွန်ုပ် အိပ်စက်နားနေမည့် လုံခြုံစိတ်ချရသော ဂူပေါက်တစ်ခုခုကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေသည်။ လိုက်ဂူ၊ လိုက်ခေါင်းတစ်ခုခုတွင် အိပ်စက်နားနေပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်ကျမှ နန်းစော၏ကိစ္စကို ရှင်းရတော့မည်။

ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာမူရာ ကိုက်ငါးဆယ်အကွာတွင် လိုက်ဂူပေါက်ဝအချို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် တိုးသွားစဉ် ကျောက်လိုက်ဂူအတွင်းမှ ထွက်လာသော အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်ကို ယခင်အခါက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော်လည်း တွေ့တွေ့ချင်း ငရမန်ကန်းဟု အမည်ပေးထားသော ကျားနာကြီးဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း တွေးလိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တွေးထင်ယူဆ

မင်းစကြာ

တစ်မှာ လုံးဝ အမှာအလွင်းမရှိပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်စ တစ်စ အကွာအဝေး ခြားတာ နီးကပ်လာသောကျားကြီး၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ပိတ်လျက် သား ဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုလိုက်သည်။ ကျားကြီးသည် အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်နေသော်လည်း တောမုဆိုးပီပီ သူ၏ လှုပ်ရှားမှု ဟန်ပန်အမူအရာမှာ ဝကတိ တည်ငြိမ်သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆယ်ကိုက်မျှအရောက်တွင် ကျားနာကြီးက ခေတ္တ ရပ်တန့်၍ ဦးခေါင်းမော့ကာ လေထဲတွင် အနှံ့ခံလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ်သည် ကျားနာကြီး၏ လေအောက်အရပ်တွင် ရှိနေကြောင်း သတိ ပြုမိသည်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် မျက်လုံးတစ်ဖက် လုံးလုံးလျားလျား ကွယ် နေပြီး ကျန်မျက်လုံးတစ်ဖက်၏ အမြင်အာရုံတွင် ကျွန်ုပ်ကို ဝိုးတဝါးတွေ နေရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ အနှံ့ကို မရရှိပါချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဦးခေါင်းကို မော့၍ အနှံ့ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျားကြီး၏ ကျောကုန်းပေါ်တွင် တစ်စုံ တစ်ယောက်ရပ်လျက် လိုက်ပါလာသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိသည်။ ထို

မာယာနန္ဒီ

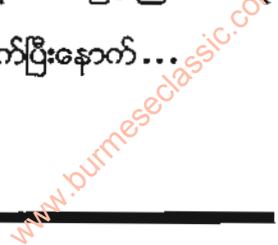
အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ အနီရောင်ခြုံထည်ကို ဦးခေါင်းမှခြေဖျားထိ ခြုံလွှမ်း ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟူ၍ သတိပြုမိသည်။ သဲသံတွဲတွဲ မမြင်ရသောကြောင့် မရေမရာ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အမှတ်မထင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အကျည်းတန်မကြီး ရှိမာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမ၏ဆန္ဒကို မလိုက်လျောခဲ့သောကြောင့် ပဋိပက္ခအသွင်ဆောင်ခဲ့သော မာယာနန္ဒီလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် မာယာနန္ဒီ၏ အစေအပါး မိန်းမငယ်နှင့် မတူပါချေ။ ထိုမိန်းမငယ်၏ ကိုယ်လုံးနှင့် လက်မောင်းတို့က ကြုံလိုနေသည်။

နောက်ထပ် ထင်မြင်ယူဆစရာ တစ်ယောက်မှာ ရူပစန္ဒီ ဟူ၍ အမည်ပေးထားသော နန်းစောများ ဖြစ်လေမလားဟူ၍ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တွေးမိလိုက်သည်။

ကျားနာကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ အကွာအဝေးမှာ နှစ်ဆယ့်ငါးပေမျှ သာ ဖြစ်သည်။ အနီရောင် ခြုံထည်၊ ခြုံလွှမ်းထားသော အသွင်သဏ္ဍာန် သည် ကျားကြီး၏ ကျောကုန်းပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သားဖြင့် ညှာလတ်တို့ ဆန့်တန်းကာ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်ပြီးနောက်...

“သွားစမ်း... သတ်လိုက်စမ်း”

မင်းစကြာ

ဟူ၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည့်ပမာ မှတ်တင်ရသည်။

ထိုအခါ ကျားကြီးက ဦးခေါင်းအနည်းငယ်မော့လျက် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ဝေါင်း”

ဟူသော အသံကြီးဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းလိုက်လေသည်။

ထိုမြည်ဟိန်းသံသည် တောင်နံရံသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ပဲ့တင်သံများ အဆက်မပြတ် ပြန့်လွင့်နေလေသည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံတွင် လက်နက်ဟူ၍ ဓားတို တစ်လက်၊ ကျောက်ခဲတစ်လုံး၊ တုတ်တစ်ချောင်းမျှပင် မရှိပါချေ။ ကျွန်ုပ် ၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင် မွေးရာပါ လက်နက်များဖြစ်ကြသော ခြေ၊ လက်များဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့လျှင်လည်း ငရမန်ကန်းကဲ့သို့သော ကိုးတောင်နီးပါး ကျားကြီး ကို အံ့တုဖက်ပြိုင်နိုင်မည်မထင်။

မာယာနန္ဒီ

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရေသဖန်းပင်အနီးတွင် ဆုံဆည်းဖူးမြော် ဦးတော်တင်ခဲ့ရသော သူတော်စင်ရသေ့ကြီး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ကွက် ခနဲ မြင်လိုက်မိသည်။

“သူတော်ကောင်း သူတော်စင် အရှင်သူမြတ်အပေါင်းတို့အား ကျွန်ုပ်ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုဖြင့် တိုင်တည်ပါသည်။ ဤကျားကြီး တိုလည်း အန္တရာယ် မဖြစ်စေလိုပါ။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဤတောရိုင်း တိရစ္ဆာန်၏ အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းရပါလို၏။ သာသနာစောင့်နတ်၊ တော စောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များနှင့် အာကာသစိုး၊ ဘုံမွှစိုး၊ ရွက္ခစိုးတို့ အားလည်း အမျှပေးဝေပါ၏။ အမျှ... အမျှ... အမျှ... ဟူ၍ ရင်တွင်းမှ အလေးအနက် ဆန္ဒပြုလိုက်မိသည်”

(၁၇)

တစ်ဖန်မျှသော အချိန်ပိုင်းအတွင်း ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အပြောင်းအလဲဖြစ်ရပ်တို့ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြသည်။

စောင်ကြော၏ လိုက်ခေါင်းတစ်ခုထဲမှ သူတော်စင်ရသေ့ကြီး သွတ်လာသည်ကို တွန့်ပိက ထင်လင်ရှားရှား ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်။ တွန့်ပိသည် နှစ်ထောင်းအားရ ပီတိသောမနဿဖြင့် ကြည်ညိုမြတ်နိုးစွာ လက်အုပ်ချီလိုက်မိသည်။

လိုက်ခေါင်းထဲမှ သူတော်စင် ရသေ့ကြီး ထွက်လာသည်နှင့်

မြတ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

မင်းစကြာ

ထပ်ပြိုင်နက်

အဝေးမြင်ကွင်းတစ်

နေရာသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ဗုဒ္ဓ... ဒီကို လာခဲ့စမ်းပါဦး”

သူတော်စင်ရသေ့ကြီး၏ အသံက အမိန့်ပေးသံမျိုး မဟုတ်။

ဇရာဇာတိ နှစ်သိမ့်သော လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။

ကျားနာကြီးက ဦးခေါင်းကို ရသေ့ကြီးဘက်သို့ မလှည့်ချင်း၊

လှည့်ချင်ဖြင့် စိတ်မပါသော အမူအရာပြုလုပ်လိုက်သည်။

“သင်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ဘဝတုန်းက အကုသိုလ်ပြုခဲ့လို့

ဒီဘဝမှာ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ တိရစ္ဆာန်အဖြစ်နဲ့ ဆက်လက်ပြီး ရက်စက်

ကြမ်းကြုတ်ခဲ့လို့ မျက်လုံးတစ်ဖက် ကွယ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါတောင်မှ သင်ဟာ

အကုသိုလ် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေတုန်းပဲလား”

သူတော်စင်ရသေ့ကြီးက လူလူချင်း သွန်သင်ဆုံးမသည့်ပမာ

တစ်ခွန်းချင်း လေးလေးနက်နက် ပြောနေသည်။ ကျားနာကြီးက သူတော်

စင်အား မော့ကြည့်လျက် လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ အာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေ

သည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်သည်။

ဟာယနန္ဒီ

“သင်... အဲဒီလို အကုသိုလ်အလုပ်တွေကို ဒီနေ့ ဒီအချိန်က ပြီးရပ်တန်းကရပ်လိုက်ပါလို့ ကျုပ် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ဒါဆိုရင် နောင် လာမယ့် အနာဂတ်ကလေးမှာ သင့်အတွက် ကောင်းရာသုဂတိသို့ တကြိုဆိုနေပါလိမ့်မယ်။ မတောင်းမူတွေကို ရှောင်ကြဉ်လိုက်ပါ။ သင် နောက်ထပ် နေရမယ့်အချိန်ကာလဟာ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒီ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အကုသိုလ်အလုပ်တွေ ကို စွန့်လွှတ် လိုက်ပါတော့”

သူတော်စင်ရသေ့ကြီးက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောလိုက်သည်။

ကျားအိုကျားနာကြီး၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်ကြည်များစိမ့်

ထွက်လာသည့်အလား ပြောင်လက်စွတ်စိုလာသည်။ သူသည် ဦးခေါင်း

ကို ငုံ့လျက် ရသေ့ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်မှောက်မှ လေးကန်သော ခြေလှမ်း

များဖြင့် ဝေးရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ရသေ့ကြီးက “ကောင်းလေစွ” ဟူ၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ခြစ်ခတ်

လိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်သည် သူတော်စင်ရသေ့ကြီးအား ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ် ယို
စိတ်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ယို တရွေ့ရွေ့တိုးသွားခဲ့သည်။ ရသေ့ကြီး
တကျွန်ုပ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

“လာလိုက်ခဲ့ ... ဒကာလေး”

ဟူ၍ မိန့်ကြားလိုက်သည်။

ရသေ့ကြီး၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဘက်
ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းကွာမှ လိုက်သွားခဲ့သည်။ ရသေ့ကြီး ဝင်သွားသော
လိုက်ခေါင်းပေါက်ဝမှာ လူတစ်ကိုယ်ဝင်သာ ထွက်သာရုံမျှသာ ကျယ်ဝန်း
သော်လည်း လိုက်ခေါင်းအတွင်း၌ ပေနှစ်ဆယ်၊ အစိတ်သာသာမျှ ကျယ်
ဝန်းသည်။ လိုက်ခေါင်း၏ အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် ဂန္ဓကုဋီသဖွယ် ထွင်း
ထားသော တစ်ပေခွဲပတ်လည် အကန့်တစ်ကန့် ရှိသည်။

ထိုအကန့်ထဲတွင် တစ်ထွာခန့် အပြင်ရှိသော ဆင်းတုတော်တစ်
ဆူကို တွေ့ရသည်။ ထိုဆင်းတုတော်၏ အရောင်အဆင်းမှာ အနီတစ်ခါ၊
အဝါတစ်သွယ်၊ အပြာတစ်လှည့် တောက်ပနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ကျွန်ုပ်က ဆင်းတုတော်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နက် ဒူးတုတ်ထိုင်ကာ ကြည်ညိုစွာ ကန်တော့မိသည်။

“အဲဒီ ဆင်းတုတော်ဟာ ကျွန်ုပ်မရောက်ခင်ကတည်းက
လိုက်ခေါင်းထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တည်ရှိခဲ့တာ အမှတ်တမဲ့
ကြည့်ရင် ပဉ္စလောဟာလို့ မှတ်ထင်ရဝေမယ့် တခြားဓာတ်သားတစ်မျိုး
မက ထည့်သွင်းပေါင်းစပ်ထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လောကီဆိုင်ရာ အစီ
အရင်မျိုးလည်း ပါကောင်းပါနိုင်တယ်။ တစ်ချိန်တဒီနေရာကို ရောက်ခဲ့တဲ့
ဟောဂျိုး၊ မဟာနွယ် အကြီးအကဲ တစ်ဦးရဲ့ ကိုးကွယ်မှု အဆောင်သဘော
မျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ရည်မှန်းပြီး
ဥဒ္ဓိဿအဖြစ် မူဇော်ကန်တော့တဲ့အတွက် တုသိုလ်ဖြစ်စေတယ်။
တုသိုလ်ပွားဖန်များရင် အကုသိုလ်ပြေပျောက်စာယ်လို့ သူတော်တောင်း
သူတော်စင်မြတ်တွေက အဆိုအမိန့် ရှိကြတယ်”

ရသေ့ကြီးက ထိုစကားကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြောနေသည်။
ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ဒကာလည်း တစ်နေ့လုံး ရေသဖန်းသီးတွေနဲ့ပဲ စခန်းသွားခဲ့ရ
ရတယ်။ အခုအချိန်ထိ ညစာ မစားရသေးဘူးထင်တယ်”

ဟူ၍ ပြီးချိန်ပြောသည်။ လိုက်ခေါင်း လက်သာဘတ်အထိ
သို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ ...

ပင်းစကြာ

“အဲဒီ နံရံမှာ ရိုက်ထားတဲ့ ငုတ်တန်းကို ချိတ်ထားတာ တွေ့လား။

ကြိုက်သလောက် အားရအောင် စားလေကွယ်”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရသေ့ကြီး ညွှန်ပြသော ငုတ်တန်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ရွှေငှက်ပျောခိုင်မှ သုံးလုံးတိတိ ဖြတ်ယူ၍ စားလိုက်သည်။

“အဲဒီအောက်က ဝါးကျည်တောက်ထဲမှာ သောက်ရေ အပြည့် ရှိတယ်။ အားရပါးရ သောက်နိုင်တယ်။ ရေတံခွန်က ကျတဲ့ရေကို သေချာ စစ်ခံထားတာ”

သုတော်စင် ရသေ့ကြီးသည် သူ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆင်းတုတော်၏ရှေ့ ကျောက်သားအခင်းတွင် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ကျကျနန နေရာယူသည်။ ထို့နောက် ဖြန့်ထားသော ဘယ်လက်ဖဝါးပေါ်တွင် ညာလက်ဖဝါးထပ်၍ ခါးမတ်မတ်ဖြင့် အာနုပိန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းနေလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ငှက်ပျောသီးစားပြီးနောက် ဝါးကျည်တောက်တွင်းမှ ရေကို သောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လိုက်ဂူအဝသို့ လျှောက်သွားသည်။ လိုက်ဂူပေါက်၏ ညာဘက်ဘေးတွင် ထုအားဖြင့် တစ်တောင်ခန့်

မာယာနန္ဒီ

ရှိသော သဘာဝ ကျောက်ချာသဏ္ဍာန် ကျောက်ပြားကြီးရှိသည်။ အလျားခြောက်ပေ၊ အနံ ငါးပေ အရွယ်အစား ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်က ထိုကျောက်ချာကြီးပေါ်တွင်ထိုင်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ငွေလစန္ဒာသည် အရှေ့ဦးကောင်းကင်မှ တစ်စ တစ်စ ဖြင့်တတ်လာရေပြီ။ လိုက်ဂူ၏ ရှေ့မျက်နှာစာ ကုန်းမြေသည် ပေနှစ်ဆယ်သာသာ မြင့်မားပြီး ဆင်ခြေလျော့ဖြစ်နေသောကြောင့် အရာခပ်သိမ်းတို့ အပေါ်စီးမှ မြင်နိုင်သည်။

သစ်ပင်အုပ်များ၏ အထက်ပိုင်း သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်များပေါ်သို့ ငွေလရောင်ခြည်က ရွန်းမြဈာ အလှဆင်နေသည်။ တသုန်သုန်တိုက်ဘက် နေသောလေသည် စိတ်ဘဝင်ကို အေးမြကြည်လင်လန်းဆန်းစေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မြင်ကွင်းထဲတွင် လှုပ်ရှားမှုအချို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ရှေ့မှပြေးနေသော တစ်စုံတစ်ယောက်တို့လူနှစ်ယောက်က မီးတုတ်ကိုယ်စီဖြင့် နောက်ဘက်ဆယ်ကိုက်အတွာမှ ဝါးလုံးထိုးလိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့မှပြေးနေသူ၏ ရှည်လျားသော ဆံပင်များသည် လေရာရံ ခြေတူကာ နောက်ဘက်တွင် လွင့်ပါးဝဲပျံနေသောကြောင့် ဦးနှိုးသားထစ်

မင်းစကြာ

လောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆမိသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှေ့မှ မိန်းမငယ်သည် ကျွန်ုပ် ထိုင်နေသော တျောက်ဖျာရှိရာ ကုန်းမြင့်အထက်သို့ အတက်လမ်းဖြစ်သည့် ဆင်ခြေလျှောအောက်ခြေသို့ပင် ရောက်လာလေပြီ။

သူမသည် ကုန်းမြင့်ဆင်ခြေလျှောသို့ အားသွန်ခွန်စိုက်ဖြင့် ခါးတုန်းလျက် နေရာသို့အရောက် ခြေကားယား၊ လက်ကားယားဖြင့် နောက်သို့ လန်ကျလှနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။ နောက်မှ လိုက်လာသော သတ္တဝါနှစ်ကောင်သည် မိန်းမငယ်နှင့် ပိုမို နီးကပ်လာလေပြီ။

ဟယာနုစိ

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အားနွဲ့သော မိန်းမသားတစ်လောက် တူသောအမြင်ဖြင့် အကူအညီပေးရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ဆင်ခြေလျှောရှိရာ ကုန်းမြင့်ထိပ်သို့ ခြေလှမ်းလိုက်စဉ်...

“ဒကာ... ကိုယ့်နေရာမှာပဲ ပြန်ထိုင်နေပါ။ အန္တရာယ်ပေးမတတ်သူကို ကူညီရင် ပြဿနာဖြစ်တတ်တယ်”

ဟူသော အသံက ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဘက် လိုက်ဂူအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လှမ်းစပြုနေသော ခြေတိုပြန်လည်ရပ်တန့်လျက် ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

(၁၈)

ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သောညက သန်းခေါင်ယံကို လွန်မြောက်
သည်အထိ အတွေးများဖြာဝေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အရက်တက်ချိန်
ရောက်လုနီးမှ အိပ်မောကျခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အတွေးမှာ
နန်းစောနှင့် ပတ်သက်၍ သူမကို မည်သို့ကယ်ဆယ်ရမည်နည်းဟူသော
အတွေးသံသရာ ရှာရှာလည်ခဲ့ရသည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်မောကျသွားသည် မသိ။

ကျောက်လိုက်ဝှေ့တွင် သူတော်စင် ရသေ့ကြီးကို မတွေ့ရပါချေ။

မင်းစကြာ

ကျွန်ုပ်သည် လဲလျောင်းရာမှ လောလောဆယ် အိပ်ရေးမဝသေးသဖြင့် ထေရ်သောကြောင့် ဆက်လက်ခိုင်းနေစဉ် လိုက်လံပြင်ပမှ သူတော်စင် ရသေ့ကြီး၏အသံကို ကြားနေရသည်။

ရသေ့ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား ရှင်းလင်းစွာညွှန်ပြ ဆွေးနွေးနေခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်။ သူတော်စင်ကြီးနှင့် ဆွေးနွေးနေသူမှာ မည်သူဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်မသိပါချေ။ သို့သော် ရသေ့ကြီးရှင်းပြသော အကြောင်းအရာများကို ကျွန်ုပ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ပါချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အကြီးအကျယ် အံ့မခန်း စိတ်ဝင်စားစရာ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဗဟုသုတများဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးအစုံစိတ်ထားစေ လဲလျောင်းလျှက်သား အနေအထားဖြင့် ဆက်လက်နားထောင်နေမိသည်။

ဟယာနုဒိ

“လူသားတွေဟာ အလိုဆန္ဒများရဲ့ ကျေးကျွန်များဖြစ်နေကြတယ်။ အလိုဆန္ဒသစ်တစ်ခုပေါ်ပေါက်တိုင်း သောကသစ်တစ်ခု ရောက်လာတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းရှာပြီး ဆောင်ရွက်ရတာဖြစ်လို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် အလိုဆန္ဒတစ်ထောင် ရှိရင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု တစ်ထောင်ဖြစ်စေ၊ မျှော်လင့်ချက် ပျက်ပြားမှု တစ်ထောင်၊ ဝေဒနာတစ်ထောင် ခံစားရလေ့ရှိတယ်။

ဘယ်ခေတ်ကာလကိုပဲကြည့်ကြည့် သင်တို့ဟာ သင်တို့ရဲ့ဘဝသေး၊ ဘီ၊ ဘင်တို့ထက်ပိုပြီး ပင်ပန်းမှုဝေဒနာကို ခံစားနေကြရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူတို့ဟာ သင်တို့ထက် ရိုးရိုးလေးနေပြီး ငြီးငြိမ်းခြံစားသုံးနေထိုင်တတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အလိုဆန္ဒ နည်းပါးကြလို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

အတူးသဖြင့် သူတော်စင်တွေဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ ပွားများမှု အဆင့်မြင့်မားလာတာနဲ့အမျှ မိမိတို့ရဲ့ အလိုဆန္ဒများကို တတ်နိုင်သမျှ အနည်းဆုံးဖြစ်အောင် လျော့ချကြတယ်။

ကျုပ်တို့ရဲ့လောကီဆိုင်ရာ အသုံးပြုချိန်ဟာ တစ်နေ့မှာ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲရှိတယ်။ ကျန်တဲ့အချိန်အားလုံးဟာ လောကုတ္တရာ

မင်းစကြာ

လှည့်ပန်းချက်အတွက် အားထုတ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်
ပေါင်း ငါးထောင်အတွင်းမှာ အံ့အားသင့်စရာကောင်းလောက်အောင်
ထူးထူးခြားခြား စိတ်စွမ်းအင် ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ်ပေါက်လာကြ
ပြီး သာမန်လူတွေဟာ ဝမ်းဗိုက်အတွက် ရှမ်းကန်လှုပ်ရှားနေချိန်မှာ
သူတော်ကောင်းတွေဟာ ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုတွေကို အား
ထုတ်နေကြတယ်။

တောမှီရသေ့တွေထဲမှာ သမထီကို ပဓာနထားပြီး လေ့ကျင့်ကြ
သူတွေဟာ လေဟန်စီးခြင်း၊ ရေပြင်ပေါ်လျှောက်ခြင်း၊ အိပ်မက်ကို ထိန်း
ချုပ်ပြီး ရှုပက္ခန္ဓာတွင်းက ဇောတိဓန္ဓာကို ထုတ်နုတ်စမ်းသပ်လေ့ကျင့်
အသုံးပြုနေကြတယ်။ အဲဒီအလေ့အကျင့်တွေကို ဝိပဿနာပုဂ္ဂိုလ်တွေ
က မနှစ်မြို့ကြဘူး။ ကျုပ်လည်း ဘဝင်မကျဘူး”

ရသေ့ကြီးက သူ့အယူအဆကို မိန့်ကြားလိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်တုန်းက မိန့်ကြားခဲ့တဲ့
လူတွေရဲ့စိတ်နေသဘောထားကို ခန္ဓာကိုယ်က အလင်းရောင်ဖြာထွက်မှု
ပေါ်မူတည်ပြီး တိတိကျကျ သုံးသပ်နိုင်တဲ့အကြောင်းနည်းနည်းလောက်
ထပ်ပြီးရှင်းနိုင်ပါသလား ဘုရား”

ဟယာနုဇိ

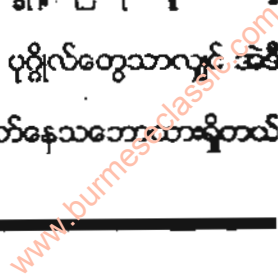
ထိုအသံသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံ။ တစ်နည်းအား
ဖြင့် အသက်အရွယ် မငယ်တော့သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်
နိုင်သည်။ ထိုအသံကို ကျွန်ုပ် ကြားဖူးသလိုလို ရှိသည်။

သို့ရာတွင် အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှ ထ၍ လိုက်ဂူအပြင်သို့
ထွက်သွားခဲ့လျှင် သူတော်စင် ရသေ့ကြီး၏စကားစဉ် ပျက်လွင်းနိုင်မည်
လား သို့မဟုတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားနိုင်မည်လား ကံသေ ကံမမသိ
နိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ကြုံကြုံနီနီတောမှီရသေ့ကြီး၏ လျှို့ဝှက်နက်ရှိုင်း
သော အတွေးအခေါ်များကို အိပ်ရာထဲတွင် လဲလျောင်းရင်း ရရှိနေသော
ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်မှာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲအခွင့်အရေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဆတ်
လက်၍ နားစွင့်နေမိသည်။

“လူတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကထွက်တဲ့ ရောင်ခြည်တွေဟာ အထူး

သဖြင့် ဇောတိဓန္ဓာ၊ မနက္ခန္ဓာနဲ့ ကာရုဏခန္ဓာတွေထဲမှာ ပေါ်ထွက်နေတာ
ဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီရောင်ခြည်တွေကို မံသစက္ခုနဲ့ မမြင်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ လေ့ကျင့်ပွားများလေ့ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာလျှင် အဲဒီ
ရောင်ခြည်တွေကို ကြည့်ပြီး သူ့ဟာ ဘယ်လိုစိတ်နေသဘောထားရှိတယ်

မင်းစကြာ

ဆိုတာ အပ်အပ်ပြောနိုင်တယ်။ လူသားတွေမှာ အများဆုံးတွေ့နိုင်တဲ့ အရောင်တွေနဲ့ အဲဒီညွှန်ပြချက် သဘောသဘာဝ၊ ဂုဏ်အင်္ဂါ၊ လက္ခဏာ တွေကို အမှန်ကန်ဆုံးနည်းနဲ့ ပြောပြမယ်။ သေချာမှတ်သား နားထောင် ကွယ်”

“မှန်လှပါအရှင်ဘုရား”

သူတော်စင်ရသေ့ကြီး၏ စကားစအပြတ်တွင် ပြောလိုက်သော အမျိုးသမီးအသံက လေးနက်စွာ ကတိပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအသံ ရှင်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သို့ရာတွင် ခက်ခဲနက်နဲသော ပညာရပ်၏ အဆင့်မြင့်အပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ပြောလက်စ အရှိန်အဟုန် တန်သွားသည် စိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ကို ပြန်လည် ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

သူတော်စင်ရသေ့ကြီး၏ အသံသည် ကရားရေလွှတ်သည့် ပမာ မတိုးလွန်း၊ မကျယ်လွန်းသဖြင့် တာတွတ်တွတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ထွက်ပေါ်နေတဲ့ ရောင်ခြည်ဟာ အနက် ရောင် ဖြစ်နေခဲ့ရင် မှန်းတီးခြင်း၊ အဘိဇ္ဈာများခြင်း ဖြစ်တယ်။ အနီရောင် က ဒေါသထွက်ခြင်းကိုဖော်ပြတယ်။ နီညိုရောင်ကတော့ မတော်

မာမာနု

လောဘ ရမ္မက်အားကြီးခြင်းပဲ။ အညိုရင့် မွဲခြောက်ခြောက်ဟာ အတ္တ ဆန်သူ၊ စိမ်းရွှေရွှေ အညိုရောင်မှာ အနီရင့်ဖြတ်သန်းနေရင် မနာလို ဝန်တိုစိတ်ဖြစ်နေတယ်။ ခဲသတ္တုရောင် အရင့်ကတော့ အလွန် စိတ်အား ငယ်ခြင်းကို ဖော်ပြတာဖြစ်တယ်။ နှင်းဆီပန်း (ကြက်မွေး)ရောင်ဟာ စင်ကြယ်သော မေတ္တာ၊ လိမ္မော်ရောင်ကတော့ ထင်ပေါ်လိုတဲ့ ဆန္ဒရှိ တယ်။ မာန်မာန တက်ကြွသူ ဖြစ်တယ်။

အဝါရောင်က အသိအလိမ္မာရှိခြင်းကိုပြတယ်။ အရောင်ရင့်ပြီး မှိုင်းနေရင် လောကီဘက်ဆိုင်ရာ အသိဉာဏ်ရှိသူ၊ ရွှေရောင် ဇလပ်ဝါ ရောင်ရှိသူက လောကီမဖက်သော လောကုတ္တရာဉာဏ်ပညာကို ဖော်ပြ တယ်။ မွဲပြာပြာ အစိမ်းရောင်ထွက်နေသူဟာ ပါးနပ်ခြင်း၊ ကောက်တုတ် စဉ်းလဲသော ဉာဏ်၊ ကလိမ်ဉာဏ်သုံးတတ်ခြင်းနဲ့ ပရိယာယ်ကြွယ်သူ ဖြစ်တယ်။ ကဲ . . . ဒီလောက်ဆိုရင် ဒီနေ့အဖို့ တော်လောက်ပြီ။ ခဏ နားပေတော့”

ရသေ့ကြီးက လူသား၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်သော အရောင် အဆင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်နေသဘောထားကို လေးလေးနက်နက်မှန်မှန် ပြောနေရာမှ ရပ်နားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် . . .

ဒါဆိုရင် အရှင်ဘုရားပြောတဲ့ အစိမ်းရောင် မွဲပြာပြာထွက်နေ သူတာ ပါးနပ်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူ၊ ကလိမ်ညက်နဲ့ ပရိယာယ်ကြွယ် သူဖြစ်တဲ့အတွက် မာယာနန္ဒီဟာလည်း အဲဒီအချက်တွေနဲ့ တစ်ထပ် တည်းကျနေတဲ့အတွက် သူလည်း မွဲပြာပြာ အစိမ်းရောင်မျိုး ထွက်နေမှာ ဝေ့နေော်”

ဟူသော ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ထိုသို့ပြောသော အမျိုးသမီးသည် မည်သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ရှတ်တရက် မှတ်မှတ်ရရ သိလိုက်သည်။

ထိုသို့ ပြောလိုက်သူသည် မာယာနန္ဒီနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပြီး အလွန်တရာ အကျည်းတန်သော ရှိမာ အမည်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးမှတစ်ပါး အခြားသူ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိစုံမှိတ်၍ လဲလျောင်းနေရာမှ ရှတ် မျက်စိဖွင့်၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ဖြည်းဖြည်း ဝ.ကာ လိုက်ဂူအပေါက်ဝရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

(၁၉)

ကျွန်ုပ်သည် လိုက်ဂူပေါက်ဝမှ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ အပြင်ဘက် ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင် သူတော်စင် ရသေ့ ကြီးသည် သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေသည်။

ရသေ့ကြီး၏ ရှေ့တွင် သစ်သီးသစ်နှံများ ထည့်ထားသော ငွေ လင်ပန်းနှင့်အတူ ပဝါဖြူဖြူထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုပါလျှင် လက်အုပ်ချီလျက် ကန်တော့နေသော ရှိမာဆိုသည့် အကျည်းတန်မကြီး တို့ မြင်လိုက်ရသည်။

မင်းစကြာ

ရှိမာသည် ရသေ့ကြီးအား ကန်တော့ရာမှ ခါးကို ပြန်မတ်လိုက်
သောအခါ ကျွန်ုပ်ရိုနေသော ဂူပေါက်ဝသို့ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ကျွန်ုပ်အား ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော
အခါ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဝေတ္တမျှ အံ့အားသင့်သွားသည်။

သို့ရာတွင် ရှိမာသည် သူမ၏ အမူအရာကို ချက်ချင်းပင် ပြန်
လည်တိန်းသိမ်းနိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်က ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွား
သင့်၊ မသွားသင့် ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ် ရသေ့ကြီးက . . .

“ထွက်လာခဲ့ပါ။ ဟောဒီ ဒကာမကြီးနဲ့တွေ့ရင် သင် သိချင်တဲ့
အကြောင်းအရာ တချို့ကို ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ဒကာမကြီး
နဲ့ပတ်သက်လို့ အရင်က ကြားခဲ့တာတွေဟာ မှန်တယ်၊ မမှန်ဘူးဆိုတာ
အဖြေပေါ်လာနိုင်တယ်။ လာခဲ့ပါဒကာ”

ဟူ၍ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။
ကျွန်ုပ်သည် သူတော်စင်ရသေ့ကြီး၏ ရှေ့သို့ လျှောက်သွားခဲ့
သည်။ ထို့နောက် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ ရသေ့ကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍
ကန်တော့လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်း အနည်းငယ်မော့လျက် ရသေ့ကြီးအား

မာယာနုဒိ

လက်အုပ်ချီကာ ကြည်ညိုလေးစားစွာဖူးမြော်လိုက်သည်။

“အရှင်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို တပည့်တော် အင်မတန်
စိတ်ဝင်စားပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော် သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာ
တချို့ကို ဒီအမျိုးသမီးကြီးက ပြောပြနိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားမဆုံးမီ ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် ထိုင်နေသော
ရသေ့ကြီးက လက်ဝါးထောင်၍ ရပ်တန့်စေသည်။

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အဲဒီ လူမှုရေးပြဿနာတွေထဲမှာ ဝင်မပါလို
ဘူး။ သင်တို့ဘာသာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြေပြေလည်လည်
ဆက်ဆံပြီး မေးမြန်းကြပေတော့။ ဒကာမကြီး ယူလာတဲ့စားစရာတွေကို
ဟောဒီ ဒကာအတွက် ကျုပ်စွန့်ခဲ့တယ်။ ကျွေးလိုက်ပါ။ ကဲ . . . ကျုပ်
သွားစရာ ကိစ္စလေးတွေရှိသေးတယ်။ သွားလိုက်ဦးမယ်”

သူတော်စင်ကြီးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ထိုင်ရာမှထသည် ရှေ့
ဗျက်နှာမူရာ အရပ်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်က ရသေ့ကြီးအား
နောက်ဘက်မှ ဦးသုံးကြိမ် ချလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရသေ့ကြီးသည်
နောက်သို့ တစ်ချက်မှလှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်နေသည်။

ရှိမာဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးတို့ ရသေ့

မင်းစကြာ

ကြီး လျှောက်သွားရာသို့ မျက်နှာမူ၍ ကန်တော့နေသည်။ နှစ်ယောက် စလုံး ဦးချကန်တော့ရာမှ ဦးခေါင်းကို ကြွ၍ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်ကွင်းထဲတွင် သူတော်စင်ရသေ့ကြီးကို လုံးဝ မတွေ့ကြ ရပါတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ရှိမာ၏ ညွှန်ပြချက်ဖြင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိသော တောင်ကျစမ်း ရေတံခွန်ရှိရာသို့ လျှောက်သွား၍ မျက်နှာသစ်ရာတွင် စမ်းရေ၏ လန်းဆန်းသောအတွေ့ကြောင့် တစ်ခါတည်း ရေချိုးလိုက် သည်။

ကျွန်ုပ် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အထည်များကို စမ်းရေတွင် စိမ်၍ လျှော်ဖွပ်ကာ ချုံပေါ်တွင် တင်၍ နေလှန်းသည်။ အနည်းငယ် ခြောက်သွေ့သွားသောအခါ ကောက်ယူဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ လိုက်ဂူ ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာစဉ်၊ ကျွန်ုပ်၏ ဝတ်ထားသောအဝတ်များ ဖြည်း ဖြည်းချင်း ကိုယ်ငွေ့ဖြင့် ခြောက်သွေ့သွားလေသည်။

မာယာနု

လိုက်ဂူအပြင်ဘက် ကျောက်ချာပေါ်တွင် စားစရာ သစ်သီး ဝလံများသာမက၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မုန့်ပိသရေစာဖြစ်သော ပေါက်ခေါက် ဆုပ်နှင့်ထန်းလျက်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကရားနှင့်ပန်းကန်လုံး စသည် တို့ကို အမျိုးသမီးကြီးက ပြင်ဆင်ပေးထားသည်။

လိုက်ဂူတွင်းရှိ ဆင်းတုတော်ရှေ့တွင်လည်း အနီးပတ်ဝန်းကျင် မှ တောပန်းအချို့ကို ရူး၍ မြေညောင်ရေအိုးဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ထား သည်။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးကြီး ယူဆောင်လာသော ပဝါဖြူအထုပ်ထဲ တွင် ရသေ့ကြီးအတွက် လိုအပ်သ၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထည့်ယူဆောင်လာ ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်၏ အမြင်တွင် ရှိမာ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်သည် မာယာနု ထံ၌ တွေ့ခါစနှင့်မတူဘဲ အကျည်းတန်မှု လျော့ပါးလာသည်ဟု ထင် သည်။ သူမ၏ စိတ်ရင်းအမှန်ဖြစ်သော စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း များသည် ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာသည်နှင့်အမျှ ဥပမိရုပ်သဏ္ဍာန်သည် လည်း လိုက်လျောညီထွေ အဆင်ပြေလာခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်။

ရှိမာသည် ကျွန်ုပ်ကို အကဲခတ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်က ရှိမာ ပြင်ဆင်ထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ

မင်းစကြာ

နှစ်သက်စွာစားပြီးလျှင် အဆင်သင့်ငွေထားသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ဝင် မော့သောက်လိုက်သည်။

“ဆရာတော်အရှင်ရသေ့ကြီး မိန့်ကြားသွားတဲ့အတိုင်း ရှင် သိချင်တာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးပါ။ ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ့မယ်”

ရှိမာက ပဏာမ အဖွင့်စကား ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်က လမ်းပြဝေလုနှင့် ရွာသူကြီးသားမာနုရှောတို့ အကြောင်းကို ပထမဆုံး စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်သည်။

“ကျွန်မဆီမှာ ခေါ်ထားပြီး စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးထားပါတယ်။ ပထမ မာနုရှော၊ နောက်တော့မှာ ဝေလုကိုကယ်ခဲ့ရတာပါ။ တကယ်လို့ သာ မာယာနန္ဒီရဲ့ လက်ထဲရောက်သွားရင် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းပြီး အခိုင်းအစေ ကျေးကျွန်အဖြစ် ဘဝဆုံးသွားမှာစိုးလို့ပါ။ ပထမ မာနုရှော ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးကိုတစ်ကြိမ်၊ နောက်တော့ မောင်ဝေလုကို တစ်ကြိမ်၊ မာယာနန္ဒီရဲ့ ကိုယ်ရံတော်သတ္တဝါကြီးတွေ လက်ထဲက ရအောင် ရင်ဆိုင် ပြီး ခေါ်ထားလိုက်တာပါ။ ကျွန်မ သူ့ဆီမှာ ကျန်တဲ့ လူသားသုံးယောက် ဖြစ်တဲ့ ရှင်တို့ကို လာတောင်းရတာကလည်း သူ့အန္တရာယ်ကြောင့် ဒုက္ခ

မာယာနန္ဒီ

ရောက်မှာ စိုးလို့ဖြစ်ပါတယ်။ မျက်စိတစ်ဖက်လပ် ကျားအိုကြီးကိုလည်း မာယာနန္ဒီကိုယ်တိုင် ကျားပျိုဘဝကတည်းက ခိုင်းစားဖို့ မွေးထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်”

ရှိမာက ပြောပြပြစ်ပြစ် ရှင်းပြသည်။

“အခုအချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့ ညီမတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ ရတဲ့ နန်းစေဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းပါပဲ။ အဲဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ ဘဝ တုန်းက မာယာနန္ဒီရဲ့ ညီမတော်တယ်ဆိုပြီး သွေးဆောင်ဖြားယောင်း ထားတယ်။ အဲဒီ မိန်းကလေးကို ပြန်ရဖို့အတွက် ကျုပ်တို့ ဘယ်လို လုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

ကျွန်ုပ်က ကသောကဗျော မေးလိုက်သည်။

ရှိမာက ဓေတ္တမျှ တွေဝေစဉ်းစားနေသည်။ ကျွန်ုပ်က ဆတ် လက်၍ . . .

“ရှိမာနဲ့ မာယာနန္ဒီနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာ မာယာ နန္ဒီ ပြောပြလို့ ကျုပ် သိထားတယ်။ ဒါပေမယ့် မယုံကြည်ပါဘူး။ ရှိမာနဲ့ သယ်လိုဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲဆိုတာ ရှိမာကိုယ်တိုင် ပြောပြနိုင်မလား”

ကျွန်ုပ်က ရှိမာနှင့်ပတ်သက်သော မာယာနန္ဒီ၏ အကြောင်းတို့

မင်းစကြာ

တူးဆွလိုက်သည်။

“ဖြစ်ပုံက . . . ဒီလိုပါ”

ဟူ၍ အစဦးကာ ရှိမာက ပြန်လည်ရှင်းပြရန် ကြိုးစားလိုက်လေ

သည်။

မာယာနုဇ္ဈိ

(၂၀)

မဟာဝိတာရဘုရင်သည် ညီတော် အိမ်ရှေ့စံ စူဠဟာနိကာနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် စူဠဟာနိကာအား ဖမ်းဆီးရန် ကိုယ်ရံ တော်တော်များ ဦးဆောင်၍ ရဲမက်များကို စေလွှတ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ညီတော်စူဠဟာနိကာသည် ဘုရင့်ရဲခက်အား ခရောက်မိကပင် တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နှစ်နှင့်ရဲမက်များက ဘုရင်မဟာဝိတာရထံသို့ ပြန်လည်လျှောက်ထားခဲ့ကြ သည်။

မင်းစကြာ

စင်စစ်အားဖြင့် မဟာဝိတာရ လက်အောက်တွင် မဇ္ဈိမတိုင်းသည် ငြိမ်းချမ်းငြိမ်သက်နေသည်။ ပြည်သူပြည်သားတို့သည်လည်း ရာသီဥတုမျှတသောကြောင့် စပါး၊ ဂျုံ၊ ပဲ၊ ပြောင်း၊ စသော သီးနှံများလည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် ထွက်ရှိသည်။

သို့ရာတွင် အကြံသမား ညီတော်စုဋ္ဌဟာနိကာသည် တိုင်းပြည်၏ ပြည်ပရှိ အခြားနိုင်ငံသားများနှင့် ပူးပေါင်းကာ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား စုဆောင်းခဲ့သည်။ အကယ်၍ မဟာဝိတာရဘုရင်ကို နန်းချနိုင်သည်အထိ တိုက်ခိုက်ရာတွင် ပါဝင်အကူအညီပေးခဲ့လျှင် သူ ဘုရင်ဖြစ်သောအခါ ရွှေငွေရတနာများ ဖြစ်စေ၊ အခြားလုပ်ပိုင်ခွင့်များဖြစ်စေ ပေး၍ ကျေးဇူးဆပ်မည်ဟု ကတိခံဝန်ချက်ပြုခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ညီတော်၏ တပ်များသည် တိုင်းတစ်ပါးမှကုန်သည်များ အသွင် ဆင်း၊ မြင်း၊ ကုလားအုတ်များဖြင့် မဇ္ဈိမတိုင်းသို့ တစ်စုံစီမံ ဝင်လာကြသည်။ စည်ကားသော မြို့ပြများတွင် နေရာယူကြသည်။ မြို့ပြ၏ အောက်ခြေအုပ်ချုပ်သူတို့အား လာဘ်သပ်ပကာများ ဖောဖောသီသီ ပေးကမ်းလျက် စည်းရုံးကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အစစ အရာရာ အခိုင်အမာ စီစဉ်ပြီးသောအခါ

မာယာနု

နောင်တော်ဘုရင်၏ ရဲမက်များအား တစ်စ တစ်စ စည်းရုံးသည်။ စည်းရုံးရာတွင် မလိုက်နာသူများကို အစဇျောက်ခွဲကြသည်။

ဤနည်းဖြင့် နောင်တော်ဘုရင်၏ စစ်သည်ရဲမက် အင်အားရှိ တွဲလာသောအခါ နန်းတော်စောင့် ကိုယ်ရံတော်တပ်သာလျှင် အမာခံ တူနီခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ညီတော်ဟာနိကာသည် ပြည်ပလူမျိုးခြားများ၏ လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အားနှင့် ဒေသခံလူအင်အား ပေါင်းစပ်လျှက်ကြီးမားသော ထုထည်အင်အားဖြင့် မဟာဝိတာရဘုရင်၏ နန်းမြို့တော်ကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ နောင်တော်ဘုရင်၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွင် ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ် နှိပ်ကွပ်သည်။

သူ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်များ အရေးမလှတော့ကြောင်း တစ်ဖူးငယ် မဟိန္ဒက သတင်းပို့လာသောအခါ . . .

“ကောင်းပြီ။ ဟာနိကာကို အကြောင်းကြားလိုက်။ သူ . . . တကယ်တမ်း သတ္တိရှိသူဖြစ်ခဲ့လျှင် ငါနှင့် စီချင်းထိုးမည်။ နိုင်သူ ငါ့အနန်းမွှေ ဆက်ခံစတမ်းလို့”

မင်းစကြာ

ဟူ၍ အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

ထိုအတောအတွင်း ဘုရင်မဟာဝိတာရသည် သူ၏ နန်းမတော် မိဖုရားကြီးနှင့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးတော် ရှိမာဝိတာရကို အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် နန်းစဉ်ရတနာများအပါအဝင် လိုအပ်သော စားနပ်ရိက္ခာ၊ အဝတ်အထည်နှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို သယ်ဆောင်၍ နန်းတော်မြေတိုက်ခန်းမှ တစ်ဆင့် မြို့ရိုးအပြင်အထိ ပေါက်ရောက်သော မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်းမှ ထွက်ရန် အမိန့်ပေးသည်။

ယုံကြည်စိတ်ချရသော ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးမဟိန္ဒနှင့် အထိန်းတပ်ကြီး မာနန္ဒီကိုလည်း မိဖုရားကြီးနှင့်သမီးတော်လေး အစောင့်အရှောက်အဖြစ် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

နန်းမတော် မိဖုရားကြီးသည် ဘုရင်မဟာဝိတာရနှင့် သေအတူ ရှင်မက္ခာ နေလိုကြောင်း လျှောက်ထားသေးသည်။ သို့ရာတွင် . . .

“မိဖုရားကြီး . . . သင်ဟာ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ဘုရင်အဖြစ်မှ အဆင့်နိမ့်ကျတဲ့ဘဝကို မရောက်ခင်ကတည်းက ငါ့အမိန့်ကို မနာခံချင်တော့ဘူးလား။ ဘုရင်အမိန့်ကို ဖိဆန်သူမှန်သမျှကို အရလို အရေးပေါ်အချိန်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြစ်ဒဏ်ပိရင်ဖို့ သန့်ဉာဏ်ချထားတယ်။ ငါ့အမိန့်ကို မနာခံချင်တော့ဘူးလား။ ဘုရင်အမိန့်ကို ဖိဆန်သူမှန်သမျှကို အရလို အရေးပေါ်အချိန်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြစ်ဒဏ်ပိရင်ဖို့ သန့်ဉာဏ်ချထားတယ်။ ငါ့အမိန့်ကို မနာခံချင်တော့ဘူးလား။”

မာယာနန္ဒီ

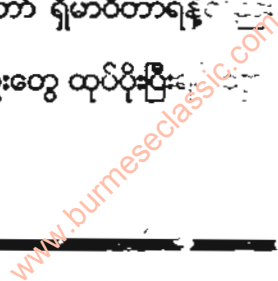
အမိန့်ကိုလိုက်နာမလား။ ဒါမှမဟုတ် သင်နဲ့သမီးတော်လေးကို အမိန့်မနာခံတဲ့အတွက် အခုချက်ချင်း ကွပ်မျက်တာခံမလား။ သင်ကြိုက်ရာလမ်းကို အမြန်ဆုံး ရွေးချယ်ပေတော့။ အချိန်များများစားစား မရှိတော့ဘူး”

ဘုရင်မဟာဝိတာရက ပြတ်သားတင်းမာစွာ ပြောလိုက်သည်။

မိဖုရားကြီးသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် ဘုရင်အမိန့်ကို အကြွင်းမဲ့လက်ခံလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဝမ်းနစ်သမီးအရွယ် မှုန်ဆော်ဝင်ပမျှသာ ရှိသေးသော သမီးလေးရှိမာဝိတာရကို ဖွေချီလိုက်သွားသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီသည် သမီးငယ် မာယာကိုပါ ခေါ်ဆောင်သွားလိုကြောင်း ဘုရင့်ထံ ခွင့်ပန်သည်။

“သင်က မုဆိုးမဖြစ်တဲ့အတွက် သင့်သမီးငယ်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မယ့်သူမရှိလို့ ခေါ်သွားမှဖြစ်မယ်။ ဟုတ်တယ်။ ငါ သဘောပေါက်တယ်။ ခေါ်သွားခွင့်ပြုတယ်။ ငါ့သမီးတော် ရှိမာဝိတာရနဲ့ အတော်ရတာပေါ့။ ကဲ . . . အချိန်မရှိဘူး ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ပိုးပြီး ပြန်ပေးတော့”

မင်းစကြာ

ဟု ပြောပြီးလျှင် ဘုရင်ဝိတာရက နောက်ဆုံးစကားအနေနှင့်
 “တကယ်လို့ ငါနဲ့ ညီတော်ဟာနိကာတို့ စီးချင်းထိုးရာမှာ ငါက
 နိုင်ခဲ့ရင် မင်းတို့ရှိရာကို မြင်းသည်တော် စေလွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်
 မယ်။ အချိန်တန်လို့မှ မင်းတို့ဆီကို မြင်းသည်တော် မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်
 တော့ တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးနည်းလမ်းနဲ့ တောင်တန်းဒေသရောက်တဲ့
 တိုင်အောင် ပြေးကြပေတော့။ ကံကောင်းထောက်မရင် ငိုရဲဆရာ အရှင်
 သူမြတ်ဖြစ်တဲ့ ဗြဟ္မဏနဲ့ တွေ့ကြလိမ့်မယ်”

ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။
 ထို့နောက် နန်းမတော် မိဖုရားကြီး၏ ရှင်ခွင်ထဲတွင်သိမ်းဖက်
 ထားသော သမီးတော်လေး ရှိမာဝိတာရ၏ နဖူးပြင်ကို ဘုရင်ဝိတာရက
 တရှိုက်မတ်မတ် နမ်းရှုပ်လိုက်လေသည်။ မိဖုရားကြီးသည် ထိုဖြစ်ရပ်ကို
 ကြည့်၍ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရိုက်ကြီးတငင် ဝိုကြွေးရှာလေသည်။

မာယာနန္ဒီ

(၂၁)

ဘုရင်မဟာဝိတာရသည် ညီတော် စူဠဟာနိကာနှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့
 မျက်နှာချင်းဆိုင် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဒုန်းစိုင်းကာ မြင်းချင်း ဘေးတိုက်ယှဉ်
 မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဓားလွတ်ဖြင့်
 အပြင်းအထန် ခုတ်ပိုင်းကြသည်။

အသက်ချင်း ယှဉ်ရသောပွဲဖြစ်၍ ညီအစ်ကိုချင်း ဖြစ်သော်
 လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လုံးဝ အလျှော့မပေး များခြည်
 မပြတ် မျက်တောင်မခတ် ရေကုန်ရေခန်း တိုက်ခိုက်ကြသည်။ တစ်ဘွား

မင်းဝကြာ

မာယာနု

ချင်းဘွားဝိသံ၊ အသက်ပြင်းပြင်းရှုရှိုက်သံ၊ မြင်းခွာသံများ၊ မြင်းနှာခေါင်းမှလေမှုတ်သံ စသည်တို့ကို ကြားနေရသည်။

ဘုရင်နှင့် အိမ်ရှေ့စံတို့၏ စီးချင်းထိုးပွဲကို သတ်ကွင်း၏ဘေးနှုတ်ခမ်းသတ်ရုံ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ၊ များမတ် စစ်သည်ဗိုလ်ပါများနှင့် အရာထမ်း အမှုထမ်းများက စိတ်အားထက်သန်စွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ကြည့်ရှုနေကြသည်။

သူတို့အနေနှင့် ဘုရင်ဘက်မှ ဖြစ်စေ၊ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်လေးဘက်မှ ဖြစ်စေ အားပေးသောဩဘာသံကို လုံးဝ မပြုခဲ့ကြပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကယ်၍ ဘုရင်မဟာဝိတာရဘက်မှ အားပေးခဲ့လျှင် ညီတော်စူဠဟာနိကာ နိုင်ခဲ့ပါက ထိုအားပေးသူများအတွက် အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်သည်။

ထိုနည်းတူရာ ညီတော် အိမ်ရှေ့စံဘက်မှ အားပေးခဲ့လျှင်လည်း ဘုရင်မဟာဝိတာရ နိုင်ခဲ့သော် ... ထိုကဲ့သို့ အားပေးသူများသည် သေလမ်းသို့ မလွဲမသွေရောက်သွားနိုင်သည်။

ထိုကဲ့သို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြိတ်အနယ် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး သူသေကိုယ်သေ အပြိုင်ကြနေသည်မှာ အချိန် ကြာမြင့်

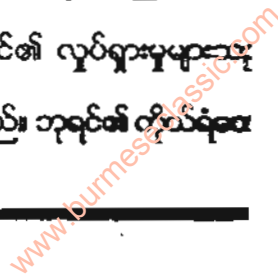
လာသော်လည်း မည်သူမှ အသာစီး မရနိုင်ပါချေ။ တစ်စ တစ်စ ခြေတုန်လက်ပန်းကျရန်နီးလာပြီ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ရှည်တူနေကြသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက အမှတ်မထင် ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။ မျက်စိရှင်ရှင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သူမှသာ မြင်တွေ့နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သေးမွှားသော အရာလေးတစ်ခုသည် ကြည့်ရှုသူ ပရိသတ်ထဲမှ လှစ်ခနဲ လျှပ်တစ်ပြက်ထွက်ခွာသွားသည် အပြာရောင် မိုးကောင်ကင်တွင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသောတိမ်တိုက်များ ရှေးသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ လှုပ်ရှားမှုမြန်ဆန်ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊

မျက်စိရှင်သူ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်မှ အပ၊ ပရိသတ်အများက သတိမမူမိကြပါချေ။ ထိုအရာသည် လက်နှစ်ဆစ်သာသာ ရှိသည်။ လေအဟုန်ကို လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ဖြတ်သန်း၍ ဘုရင်မဟာဝိတာရ၏ လက်ဝဲဘက် လည်တိုင်ကို ထိမှန်စူးဝင်သွားသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်မှ အစပြု၍ ဘုရင်၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် မူလထက် သိသိသာသာကြီး နှေးကွေးလာသည်။ ဘုရင်၏ တိုက်ခံစေ

မင်းစကြာ

တပ်မှူး ရဲမက်တစ်ဦးက ပရိသတ်ထဲမှ လှမ်းကြည့်နေခိုက် . . .

“အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ဘက်တော်သားထဲက တစ်ယောက်ယောက်သစ္စာဖောက်ပြီ။ အဆိပ်ဆူးနဲ့ပစ်လိုက်လို့ ဘုရင့်လည်တိုင်ကို ထိသွားတယ်။ ဘုရင် မူးဝေနေပြီ။ ဒါ . . . တရားသဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ပွဲ မဟုတ်ဘူး။ ရပ်လိုက်ပါတော့ . . . ရပ်လိုက်ပါတော့။ တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်ယောက်က စီးချင်းထိုးပွဲကို ရပ်မိန့်ပေးပါ”

ဟူ၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်တိုက်တွန်းသည်။

သို့ရာတွင် သူ့စကားကို မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ အရေးမယူ ဂရုမထားကြပါချေ။

“သတ်လိုက် . . . သတ်လိုက်တော့။ ဝိတာရကို ထာဝရ အနားပေးလိုက်တော့”

ဟူသော ညီတော်ဟာနီကာ၏ ဘက်တော်သားများထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံများကသာ သတ်ကွင်းဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံသွားသည်။

ဘုရင်ဝိတာရသည် သူ၏ ဓားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ဝေဝါးလာသည်။ ဘာကိုမှ

မာယာနန္ဒီ

သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့။ သူ့နားထဲတွင် ကြားနေရသော ပတ်ဝန်းကျင်အသံများသည် တစ်စ တစ်စ သူနှင့်ဝေးရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည် ဟူ၍ ထင်မိသည်။

နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ဘုရင်ဝိတာရသည် သူ၏ နန်းမတော် မိဖုရားကြီးနှင့်သမီးငယ်ကို မြင်ယောင်မိသည်။

“မင်းတို့ဆီကို မြင်းသည်တော် မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်လာခဲ့ပါတော့မယ်ကွယ်”

ဟူ၍ သူ၏ စိတ်တွင်းမှ ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုသို့ အသံမထွက်ဘဲ ရွတ်ဆိုပြောလိုက်ပြီးသောအခါ သူ့စိတ်ကို လုံးလုံးလျားလျား လျှော့လိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ဓားနှင့် ရွှေဆင့်နောက်ဆင့် မြင်းပေါ်မှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ အချိန်အဟုန်ဖြင့်ပစ်ကျသွားသည်။ လည်တိုင်တွင် တန်းလန်းဖြစ်နေသော မြားစူးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလွင့်စဉ်သွားလေပြီ။

အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသော မဟာဝိတာရ၏ ခန္ဓာတိုဝှော်ကြီးသည် သတ်ကွင်းအလယ်ကောင်ရှိ မြေပြင်ပေါ်တွင် ခွေခေါက်လျက် ချက်နာကြီးသည်လည်း မှောက်လျက်သားအနေအထားဖြင့် မြေပြင်နှင့်

မင်းစကြာ

တစ်သားတည်း ထိကပ်နေလေသည်။

“အောင်ပြီ . . . အောင်ပြီ။ ငါ . . . အနိုင်ရပြီ”

ညီတော် စူဠဟာနိကာသည် မြင်းကျောပေါ်တွင် ခါးကိုဆန့်၍ ကိုယ်ကိုကြွလိုက်သည်။ ဓားကိုင်ထားသော ညာလက်ကို အထက်သို့ ကြွမြှောက်လျက် အားရပါးရ အော်ဟစ်ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

သူနှင့် သူ၏နောင်တော် တိုက်ခိုက်နေသည့် အချိန်ကာလတွင် မိမိ ကြိုတင်ညွှန်ကြားထားချက်အရ ဘက်တော်သားတစ်ဦးက ဆိပ်လူး မြားငယ်ဖြင့် ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုမြားငယ်သည် နောင်တော်၏ လည်တိုင်တွင် စူးဝင်ပြီးသည့်နောက် နောင်တော်၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် ယခင်ကအတိုင်း သွက်လက်ခြင်းမရှိ။ ပကတိ နှေးကွေးလာသည်ကို သေချာသတိပြုမိသည်။

ထိုအချိန်ကတည်းက သူ့အနေနှင့် စောစောစီးစီး ပွဲသိမ်းလိုက် လျှင် ရသည်။ သို့ရာတွင် သူက တမင်သက်သက် အချိန်ဆွဲ၍ မထိတထိ လုပ်နေသည်။ သူ့အစာဖြစ်သော ကြွက်ငယ်ကို အသေမသတ်မီ ဆော့ တစားနေသောသဘောမျိုးဖြစ်သည်။

သူ့ကို စီးချင်းထိုးရန် စတင်ကမ်းလှမ်းဖိတ်ခေါ်ခဲ့သော သူ့

မာယာနန္ဒီ

နောင်တော်၏ သိက္ခာကျဆင်းနေသည်ကို အရသာခံ၍ ကြည့်ရဦးမည်။

နောက်ဆုံးတွင် လွတ်ကျသော ဓားနှင့်အတူ မြင်းပေါ်မှ တလိပ်

ခေါက်ကွေးကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ စူဠဟာနိ ကာသည် ဓားကိုင်ထားသော ညာလက်ကို မြှောက်လျက် အားရပါးရ ထမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ဟစ်ကြွေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ စူဠဟာနိကာသည် မဇ္ဈိမတိုင်း၏ အရှင်သခင် ဘုရင် ဖြစ်လေပြီ။

(JJ)

ဖခမည်းတော်ဘုရား နတ်ရွာစံကြောင်း ကြားသိလိုက်ရချိန်မှာ
ဝယ်မယ်စုရားဟာ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ပြီး နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ခဲ့ရ
တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး တပ်ဖူးငယ်မဟိန္ဒဟာ ကျွန်မတို့ကို ဟောဒီ
ထောင်တန်းဒေသရှိရာအထိ ခေါ်ဆောင်ခဲ့တယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
ထီးရုနန်းဟန်တွေ လုံးလုံးလျားလျားပျောက်အောင် သာမန် ကျေးလက်
ထောသူ၊ ဖိလက္ခူ အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးသင်ကြားခဲ့

မင်းစကြာ

တယ်။ ကျွန်မ နာမည်ကိုတောင်မှ ခမည်းတော်ရဲ့နာမည် ပီတာရကို
ဈေးကွက်ပြီး ရှိမာလို့ပဲ တွင်စေတယ်။

မယ်တော်ဟာ တောင်တန်းဒေသရှိရာကို ရောက်ကတည်းက
နလုံးရောဂါဟာ ပိုမိုသည်းထန်လာခဲ့တယ်။ တောင်ပေါ်လိုက်ရုံထဲမှာ
ညအချိန်ဟာ အမြစ်မဲ့မြနေတာပဲ။ အဲဒီ လိုက်ရုံကိုရောက်ပြီး နောက်
တစ်ည အထဲမှာ မီးလို့နေတဲ့မယ်တော်ဟာ အပြင်ဘက်ကို စူးစူးရဲရဲ
ကြည့်ပြီး . . .

“မောင်တော်ဘုရား . . . မောင်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာ
တယ် ဟုတ်စ . . . လာလေ ဝင်ခဲ့လေ။ ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ဘက်မှာရပ်နေ
တာလဲမောင်တော်။ နမတော်ကိုယ်တိုင် ကြိုဆိုရမယ် ဟုတ်လား”

လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လိုက်ရုံထဲက ပြေးပြေးထွက်သွားတယ်။
ကျွန်မတို့လည်း အကြီးအကျယ် အုံ့သြပြီး ဝမ်းသာနေကြတယ်။ လိုက်ရုံ
ထဲကို မယ်တော်နဲ့အတူ ဝင်လာတော့မယ့် ခမည်းတော်ကို ကြိုဆိုဖို့
အသင့်စောင့်နေကြတာပေါ့ရှင်”

ရှိမာက စကားကို ဝေတ္တာရပ်လိုက်သည်။

မာယာနို့

အပြင်ဘက်တွင် ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်မည်းနေသည်။
လကွယ်ည သန်းခေါင်ယံဖြစ်သောကြောင့် နက်ပြာရောင် ဖို
ကောင်းကင်တွင် ငွေကြယ်စိန်ပွင့်တို့ တဖျပ်ဖျပ် လက်နေကြသည်။

“မယ်တော်နဲ့ခမည်းတော် ဂူထဲမဝင်ဘဲ အပြင်ဘက် မှောင်ထဲ
မှာ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ရှိမာက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . တကယ်ဆိုရင် အရှင်မင်းကြီးနဲ့ နန်းမတော်
တို့ ဝင်မလာဘဲ တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြား နှစ်ယောက်ချင်း တိုင်ပင်စရာ
အကြောင်းကိစ္စရှိနေပြီ ထင်တယ်”

တပ်မှူးငယ်မဟိန္ဒက ဇေဝဇေဝါမှတ်ချက်ချသည်။

“ဒါဆို . . . အရှင်မင်းကြီး ခရီးပန်းလာလို့ ဆာနေမှာပဲ စားစရာ
တစ်ခုခု ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ လောလော
ဆယ် ဆတ်သားခြောက် မီးဖုတ်ဆီဆမ်းပြီး၊ အဖန်ရည်နဲ့ဆိုရင် နှည်
နည်းတော့ အဆာပြေမယ်ထင်ပါရဲ့”

အထိန်းတော်ကြီး မာနန္ဒိက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခုတ်ထု
ခြောက်တစ်မျှင်ကို မီးကင်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ မာနန္ဒိ၏သမီး မာယ

သည် မီးခုံဘေးတွင် ခွေခွေကလေး အိပ်မောကျနေသည်။

“မောင်တော်ဘုရားက ကျွန်တော်မျိုးမနဲ့သမီးတော်ကို လာခေါ်တာ ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် တစ်မျိုးလေးနဲ့ မာနနို့တို့ကိုရော ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲ။ အတူတူလာခဲ့ကြတဲ့လူချင်း သူတို့ချည်းခွဲထားပစ်ခဲ့လို့သင့်လျော်ပါ့မလား မောင်တော်”

နန်းမတော်၏ အသံကို ဂူထဲမှ ကြားလိုက်ကြရသည်။

တစ်မျိုးငယ်မဟိန္ဒနှင့် အထိန်းတော်ကြီးမာနနို့တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ မျက်နှာညှိုးငယ်သွားကြသည်။

“ဟာ . . . အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ခမည်းတော်ကို သမီးကိုယ်တိုင် သွားခေါ်လာခဲ့မယ်။ လိုက်ပူသဲကျမှ အားလုံးစုပေါင်းပြီး ပြေပြေလည်လည် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြမှ ကောင်းမှာပေါ့”

သမီးတော်ရှိမာက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စကားပြောလျှင် အချက်ကျကျ ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှိမာအား လွန်ခဲ့သော ဘဝက လူကြီးအဖြစ်နှင့် သေဆုံးခဲ့ပြီး ဤဘဝတွင် ကလေးအဖြစ် ထပ်မံမွေးဖွားရောက်ရှိလာသူ ဟူ၍ နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားများက ကောက်ချက်ချလေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

ရှိမာသည် ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့ကို ခေါ်ရန် ဟူ၍ လိုက်ဂူထဲမှ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားသည်။ တစ်မျိုးငယ်မဟိန္ဒနှင့် အထိန်းတော်ကြီးမာနနို့တို့က ရှိမာအား တားလည်းမတား၊ တိုက်တွန်းခြင်းလည်း မပြုခဲ့။

မာနနို့သည် အိပ်မောကျနေသော သမီးငယ်မာယာ၏ ဦးခေါင်းကို အသာအယာပွတ်ပေးနေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် . . .

“မယ်တော်စုရား . . . မယ်တော် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဟောဒီမှာ လာကြပါဦး”

ဟူသော ရှိမာ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်မျိုးငယ်မဟိန္ဒက ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ဝုန်းထကာ အသင့်ရှိသော တညင်ဆီ မီးတုတ်တစ်ခု ထွန်းညှိလိုက်ပြီးနောက်၊ လိုက်ဂူထဲမှ ဖြောထွက်သွားသည်။ လိုက်ဂူပြင်ဘက် အမှောင်ထဲတွင် ဖြူရှင်ရော် သဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုက နန်းမတော်၏ လည်ပင်းကို ညှစ်နှစ်သည်ကို မီးတုတ်မှ အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသည်။

ရှိမာသည် ထိုသဏ္ဍာန်ကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို သင်္ဃန်းသေခြောက်

မင်းစကြာ

တစ်ခုဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်လျက် ...

“မယ်တော့်ကို လွှတ်ပါ။ အခု ချက်ချင်း လွှတ်ပါ”

ဟူ၍ အော်ဟစ် ငိုယိုပြောဆိုနေသည်။ တစ်မျိုးငယ်မဟိန္ဒက မီးတုတ်ကြီးဖြင့် ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ကြီး၏ မျက်နှာနှင့်ဦးခေါင်းကို ဆက်တိုက် ဝင်ရိုက်သည်။ ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးသည် မိဖုရားကြီး၏ လည်ပင်းကို ညှစ်နေသော လက်နှစ်ဖက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူ၏ မျက်နှာနှင့်ဦးခေါင်းကို မီးလှုံများနှင့်မထိစေရန် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသည်းအသန် ကာကွယ်နေသည်။ သဏ္ဍာန်ကြီးက လွှတ်ချလိုက်သော မိဖုရားကြီးသည် မြေပေါ်သို့ ခွေခနဲ ပစ်ကျသွားသည်။ အသက် ဖိစိန်ကြောရှာလေပြီ။

ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ကြီးသည် ရှေ့သို့ ခုန်တိုး၍ တစ်မျိုးငယ်အား ပြင်းထန်စွာ ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ဆက်တိုက် လှုပ်ရှားမှုအဖြစ် သူ့ကိုယ်ကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေသော ရှိမာ၏ ညှာလက်ကို ဆွဲ၍ တရုတ်တိုက် ခေါ်သွားသည်။

ဆောင့်တွန်းခံရသော တစ်မျိုးငယ်သည် ကျောက်လိုက်ဂူ၏ အပြင်ဘက် ကျောက်သားနံရံနှင့် ဦးခေါင်းတို့ရိုက်မိပြီး လဲကျပြိပ်သက် သွားသည်။ အက်ကွဲသွားသော ဦးခေါင်းမှ သွေးများ တသွင်သွင်စီးဆင်း

မာယာနန္ဒီ

နေသည်။

အမှောင်ထဲသို့ တရုတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားခြင်းခံလိုက်ရသော ရှိမာသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အဆက်မပြတ် အော်ဟစ်လျက် လိုက်ပါသွားသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်ကြီးသည် ကမ်းပါးသံ ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ရုတ်တရက် ပစ်ချခြင်းခံလိုက်ရသည်။

ချောက်ကမ်းပါး၏ အမြင့်သည် ဝါးတစ်ပြန်သာသာမြင့်သည်။ အောက်ခြေသို့ ဒလဟော ကျသွားသော ရှိမာ၏အသံသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းတိတ်သွားသည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် လိုက်ဂူ၏အပြင်ဘက်တွင် အသက် ဖိစိန်ကြောနေသော နန်းမတော်မိဖုရားကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ဦးခေါင်း ဝန်းကျင်မှ သွေးများထွက်နေသော တစ်မျိုးငယ်သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တွင် နောက်ထပ်ထွက်စရာ သွေးဟူ၍ မကျန်တော့သောအခါ သွေး ထွက်ခြင်း ရပ်တန့်သွားသည်။ ထို့နည်းတူ သူ၏ အသက်ရှူခြင်းသည် လည်း ရပ်တန့်နေလေပြီ။

လိုက်ဂူပေါက်ဝတွင် တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ယိုင်းကြောင်နေသော အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီသည် သက်မဲ့ မိဖုရားကြီးနား

မင်းစကြာ

ထပ်ပျားငယ်တို့ကို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ဝေးကြည့်နေသည်။ အထိန်း
တော်ကြီး၏ မြင်ကွင်းထဲတွင် ရှိမာကိုလည်း လုံးဝ မတွေ့ရ။ အခြား
လှုပ်ရှားမှုဟူ၍ မရှိ။ ပကတိ ငြိမ်သက်ခြင်း၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ မှောင်မိုက်
ခြင်းတို့သာ မင်းမူနေကြသည်။

အကယ်၍သာ စောစောက ဖြူရော်ရော်သဏ္ဍာန်ကြီး ထပ်မံ
ရောက်ရှိလာပြီး သူမကိုပါ ရန်မူပါက ဘာမှ တတ်နိုင်မည်မဟုတ်။
ငုတ်တုတ်အသေခံရမည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေသည်။ လိုက်ဂူတွင်းရှိ
မီးပုံနံဘေးတွင် အထိန်းတော်ကြီး၏ သမီးဖြစ်သူ မာယာတစ်ယောက်
သာလျှင် အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေလေ
သည်။

မာယာနို့

(၂၃)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်ခဲ့လေပြီး
အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီသည် ဆယ်နှစ်ရွယ် သမီးငယ် မာယာ
နှင့်အတူ လိုက်ဂူတွင် ထိုင်၍ အနားယူ အပန်းဖြေနေလေသည်။
မကြာသေးမီက လိုက်ဂူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ခြေတွင်းနှစ်
တွင်းကို မာနန္ဒီ တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းကြီးစွာတူးခဲ့ရသည်။ ထိုတွင်း
တစ်ခုစီတွင် မိဖုရားကြီးနှင့်တစ်ဖူးလေးတို့ကို မြေမြှုပ်သဏ္ဍာန်ရှိခဲ့ရသော

ပင်းကြာ

ကြောင့် အကြီးအကျယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေလေပြီ။ သမီးငယ် မာယာသည် သူမအတွက် အားကိုးအားထားပြုနိုင်လောက်သော အရွယ်မတုတ်သေး။ ပျိုဖော်ဝင်စ အရွယ်သာသာ ဖြစ်နေသည်။

မာယာ၏ ကစားဖော် ကစားဖက် သမီးတော်လေး ရှိမာကိုလည်း အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရ။ အမေနှင့်သမီး နှစ်ယောက်တည်းသာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အဖော်ပြုနေကြရသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မာနန္ဒီတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ထံတွင် သူတို့တစ်သက်တာပတ်လုံး မတောင့်မတမကြောင့်မကြ သုံးမကုန်၊ ဖြန့်မကုန် ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား၊ အစိုးထိုက် အစိုးတန် သိန်း၊ သန်း၊ ကုဋေမက တန်ကြေးရှိသော နန်းစဉ်ရတနာများ အစုလိုက်၊ အပုံလိုက် ထုပ်ထုပ်ထည်ထည်ရှိနေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုမျှ များပြားလှသော နန်းစဉ်ရတနာများကို ထုခွဲရောင်းချသုံးစွဲရန်ထက်၊ မိမိထံတွင် ထိုနန်းစဉ်ရတနာများ ရှိနေသည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက် သိသွားမှာကိုပင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ၊ ဝေသာကဗျာပါဒ ဖြစ်နေရသည်။

အကယ်၍ လူစိမ်းတစ်စုံတစ်ယောက် သိသွားလျှင် မိမိတို့ကို သတ်၍ နန်းစဉ်ရတနာများကို အပိုင်စီးသွားနိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ်

မာယာနန္ဒီ

နတ်ရွာစံ ဘုရင်ကြီးမဟာဝိတာရနှင့် ပတ်သက်သူ ဖြစ်စေ၊ ဘုရင်ကြီး၏ ထီးနန်းကို ဆက်ခံစိုးစံနေသော ဘုရင်သစ် ဝုဋ္ဌဟာနိကာ၏ သတ်တော် သားတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်စေ။

မိမိ ထုခွဲရောင်းချလိုက်သည့် နန်းစဉ်ရတနာ တစ်ခုခုမှတစ်ဆင့်၊ သဲလွန်စခြေရာခံ၍ လိုက်လာခဲ့သော်၊ လက်ရှိ ကြုံတွေ့ရသော ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို တိတိကျကျ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောပြသော်လည်း မည်သူတမှ လက်ခံကြမည်မဟုတ်ပါချေ။

မိဖုရားကြီးနှင့် တစ်ဖူးလေးတို့ကို မိမိက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ တစ်နည်းနည်းဖြင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်၍ အပိုင်စီးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မလွဲမသွေ ဆုံးဖြတ်ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မိမိသည် "ဓြေ့ငါလည်းဆုံး၊ သားလည်းဆုံး" ရသော ပုံပြင်ထဲကအတိုင်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရမည်သာတည်း။

သိန်း၊ သွန်း၊ ကုဋေပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးရှိသော နန်းစဉ်ရတနာရွှေငွေစိန်ကျောက်တို့ကိုလည်း ဘုရင့်ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် အသိမ်းခံရမည်။ ထို့ပြင် နတ်ရွာစံဘုရင်ကြီး၏ကြင်ရာတော် မိဖုရားကြီးအား မိမိက တေးရူးသစ္စာတော်မထောက်ဘဲ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်း၊ သစ္စာရှိ

မင်းပုဏ္ဏ

တိုက်ခိုက်တော်တော်များလေးကိုလည်း ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ဘုရင်ကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးတော်လေးကိုလည်း တောကြီးဖျက်မည်းထဲတွင် သေသည်။ ရှင်သည် မသိ ရက်စက်စွာ စွန့်ပစ်ခဲ့ခြင်း စသော ပြစ်မှုများကြောင့် ကွပ်မျက်ခံရမည့် ပြစ်ဒဏ်မှတစ်ဖန် အခြား ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီသည် မိမိပိုင်မဟုတ်သော သိန်း၊ သန်း၊ ကုဋေ တန်ဖိုးထိုက်တန်သော ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားနှင့်နန်းစဉ်ရတနာ လက်ဝတ်ရတနာများကို လျှို့ဝှက်စွာ မြှုပ်နှံသိမ်းဆည်းခဲ့ရသည်။ တောတောင်ထဲတွင် သမီးငယ်နှင့်အတူ ဂူတစ်ဂူ၌ ခိုအောင်းနေထိုင်ရန် သန္တိဋ္ဌာန်ချလိုက်ရသည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သစ်သီးဝလံများကို ရှာဖွေစူးဆွတ်ခြင်း၊ သောက်စေ့စပ်ခြင်း၊ ထင်းများစုဆောင်းခြင်း စသည့်လုပ်ရပ်များကို ဆောင်ရွက်ရသည်။ ညဉ့်အခါတွင် လိုက်ဂူဝန်းကျင်သို့ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ မရင့်တက်ရဲစေရန် သစ်ကိုင်း၊ ထင်းတုံး စသည်တို့ဖြင့် တစ်ညညှပ်တစ်လုံး စီမံဖြုတ်ထားရသည်။ ထိုအလုပ်များကို ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသော အထိန်းတော်ကြီးသည် တောတောင်ဒေသသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး

သုံးနှစ်မျှအကြာတွင် ကျန်းမာရေး ရှိတဲ့လာသည်။ သမီးငယ် မာယာသည် အပျိုဖြန်းအရွယ်နှင့်တတ်နိုင်အမျှ တူညီခဲ့လေသည်။

ရှိမာသည် ကမ်းပါးယံထိပ်မှ ကျသွားစဉ် လျှာခင်ကိုခြစ်၍ ဇူးဇူးဝဲဝဲ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း ဟိုက်ခဲနဲသည်လိုက်ရင်ဖို ဖြစ်နေမိသည်။ အရှိန်အဟုန်ဖြင့်ကျသွားသော သူမသည် ရောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေသို့ ကျွမ်းထိုးမှောက်ရုံ၊ ဦးစောက်ပြောင်းပြန် အရှိန်အဟုန်ဖြင့်ကျနေရာမှ သူမအဖို့ အားကိုးအားထားတင်းမဲ့နေစဉ် ဖြူဖြူသတ္တဝါကြီး၏ လည်ပင်းညှစ်ခံနေရသော မိခင်၏ ဖျက်နာကို ပြတ်သားစွာမြင်လိုက်မိသည်။ မမည်းတော်၏ နောက်ထုံးအနမ်းကို ပြန်လည်သတိရကာ မိဘကျေးဇူးကို သတိရတမ်းတနေစဉ် ရှက်တရက် ကိုင်ဆောင်လိုက်သည့်ပမာ အောက်ခံကျောက်သားတော်တို့ ကျောဖြင့်ပစ်ကျသွားသည်။ နာကျင်မှုကို သည်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရ

www.burmeseclassic.com

မင်းဝကြာ

သောကြောင့် သတိလစ်သွားသည်။

ရိုမာသည် ရောက်ထဲသို့ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်ခဲ့သော်လည်း ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် သစ်တောအုပ်မှ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြွေကျခဲ့ ကြသော သစ်ရွက်ကြွေများစွာတို့သည် လေနှင့်တူလွင့်ပါလာကြပြီး ထိုချောက်ထဲတွင် ထုနှင့်ထည်နှင့် သိပ်သည်းစွာတည်ရှိနေသည်။ ထို ကြောင့် ကြားခံထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် အနည်းငယ်မျှ သက်သာမှု ရရှိခဲ့လေသည်။

ရိုမာအနေနှင့် သူမ မည်မျှကြာအောင် သတိလစ်နေခဲ့သည်ကို လုံးဝ မမှတ်မိပါချေ။ ပြန်လည်သတိရလာသောအခါ အချိန်ပေါင်းများစွာ ကြွေကျနေသော သစ်ရွက်များကို လေက သယ်ဆောင်လာပြီး သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်မျက်နှာပေါ်သို့ ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံထားလိုက်သည်ကို ဖြည်း ဖြည်းချင်း ဖယ်ရှား၍ သစ်ရွက်များထဲမှ လူးလွန်ထခဲ့ရသည်။

သတိလစ်နေသည့် အချိန်ကာလများအတောအတွင်း ရိုမာ သည် နာကျင်မှုဟူ၍ လုံးဝ မခံစားရ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း၊ ရေငတ် ခြင်းများလည်း မဖြစ်ပေါ်မိ။

ယခု သတိရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောကုန်းအထက်

ဟယာနို

ကုပ်ဝိုးအောက်ခြေတစ်ခုလုံး တစ်ဆစ်ကိုက်ခဲနေသည်။ အာခံတွင်း နှင့်လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး ခြောက်ကပ်၍ အကြီးအကျယ် ရေသောက် ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ရိုမာသည် နာကျင်နေသော ကုပ်ဝိုးအောက်ခြေ ထောင့်တန်း အထက်ပိုင်းကို လက်ဖဝါးများဖြင့် နောက်ဘက်သို့ စမ်းသစ်ကိုင်တွယ် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ပေါက်ပြဲခြင်း၊ သွေးထွက်ခြင်း မရှိဘဲ အတွင်းရှိ အကြောအရိုး အထိမခံနိုင်လောက်အောင် နာကျင်နေခြင်းသာလျှင် ခံစားမိသည်။

ထို့ကြောင့် အဆိုးထဲမှ အကောင်းဟူ၍ သူမကိုယ်သူမ နှစ်သိမ့် လိုက်ရသည်။ ရိုမာသည် ရောက်၏နံရံတွင် သစ်မြစ်များသည် မြေသား တို့ ထိုးထွက်ကာ တွဲလောင်းကျလျက် တည်ရှိသည်။ အချို့အမြစ်များ သည် လက်မောင်း၊ လက်ဖျံအရွယ်မျှ ကြီးမားသည်။

ရိုမာသည် ထိုသစ်မြစ်ကြီးများကို ဆွဲခိုဖက်တွယ်၍ တွင်းပေါ် သို့ရောက်သည်အထိ ကြာမြင့်စွာ ပင်ပန်းစွာတက်ခဲ့ရသည်။ တွင်း နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့အရောက်တွင် ကျောအထက်ပိုင်းမှ အသည်းအသန် နာကျင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း အသက်ရှူ၍ အမောခြေ

မင်းစကြာ

နေမိသည်။

ချောက်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် မိနပ်ပေါင်းများစွာ လဲလျောင်းလျက် အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် ဖြစ်နေစဉ် . . . အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလို ဆံပင်ရှည်၊ ဝါးမြိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများနှင့် ဆော့ဒူးကြီးတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုသူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် နီညိုရောင် ဝတ်ရုံကြီးတစ်ထည်ကိုသာ ခြုံလွှမ်းထားသည်။

“မိန်းကလေး . . . မင်းမျက်နှာမူရာ အရှေ့စူးစူးကို ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း လျှောက်ခိုပါ။ မင်းရဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ဝေဒနာတွေကို ငါ ကုသနိုင်တယ်။ ဒုက္ခဖြစ်နေတဲ့ သတ္တဝါတွေကို ကယ်ဆယ်ဖို့ ဒီတော့တောင်ထဲကို ငါရောက်လာတာ။ မင်းလို ဒုက္ခသည်တွေကို ကယ်ဆယ်ရမှာ ငါ့တာဝန်ပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် နီညိုရောင် ဝတ်ရုံကြီးနှင့် ဆော့ဒူးကြီးသည် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ရှိမာသည် အိပ်မက်မက်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။

သူမသည် အိပ်မက်ထဲ၌ တွေ့ရသူ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်နှင့် ထိုသူပြောခဲ့သော စကားလုံးများကို သိသိက္ခာကို အမှတ်ရနေသည်။

မာယာနန္ဒီ

ထို့ကြောင့် ရှိမာသည် မနိုးမဝေးတွင်တွေ့ရသော ထစ်လဲသော သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထိုသစ်ကိုင်းခြောက်ကို တောင်ဝှေးအဖြစ် အသုံးပြုကာ အားပြုထောက်လှမ်းအရှေ့စူးစူးသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်ခဲ့လေသည်။

(၂၄)

အိပ်မက်ထဲတွင် ဆာဒူးကြီး ညွှန်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ရိုမာ အရှေ့စူးစူးသို့ ဦးတည်လျှောက်ခဲ့သည်။ တစ်စတစ်စ မြင့်တက်လာသော နေရောင်ခြည်သည် သူမ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ပူပြင်းစွာကျရောက်နေသည်။

စုစုပေါင်း လေးဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ လျှောက်ရခြင်းသည် သာမန် လူတစ်ယောက်အဖို့ အထူးပင်ပန်းစရာအကြောင်း မရှိပါချေ။

သို့ရာတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားခြင်းခံရသူဟာ အနိုးများကျိုးကြေသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရပြီး၊ အကြောများလည်း နှာတောင်တိုင်ခဲ

မှိုင်းဝကြာ

နေသူ တစ်ယောက်အဖို့ ခြေတစ်လှမ်းနှင့်တစ်လှမ်း ခဲခဲယဉ်းယဉ်း တြိဗုဒ္ဓစားလျှောက်လှမ်းနေရသည်။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းနှင့် ရေငတ်ခြင်းတို့ကလည်း ရက်ပေါင်း မည်မျှကြာအောင် အစာငတ်မွတ်၍ ရေမသောက်ခဲ့ခြင်းကို သူမအနေနှင့် ခန့်မှန်းတွက်ဆနိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... ရှိမှာသည် သူမ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဤကဲ့သို့သော ကြီးပမ်းအားထုတ်မှုကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပြုလုပ်ခဲ့ဖူးပါချေ။ စင်စစ်အားဖြင့် အိပ်မက်ဆိုသည်မှာလည်း မည်သူကမှ ရေရေရာရာ အာမခံနိုင်သော အကြောင်းတရားမဟုတ်။

အိပ်မက်ထဲတွင် မထင်မရှားတွေ့ရသော ဆာဒူးကြီး၏ အသွင် သဏ္ဍာန်နှင့် မရေမရာညွှန်ကြားချက်များသည် ကိုယ်ခန္ဓာမှဒဏ်ရာများနှင့် သူမ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာများကြောင့် အားကိုးအားထားပြုစရာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန် လိုအပ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲမှ တန်ခိုးရှင် တစ်ယောက်ယောက်ကို တမ်းတမိရာမှ သူမ၏ အိပ်မက်ထဲတွင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားကိုးစရာသဏ္ဍာန်တစ်ခု ဝိုးတဝါး ပေါ်လာခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဟယာနန္ဒီ

တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ လူသားများသည် ကျောက်ခေတ် နေ့ရင်းကာလကတည်းက တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်ရွံ့မှုဖြစ်လာလျှင် အားကိုးအားထား အမှီအတွယ်တစ်ခုခု ရှာကြသည်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို ရှာဖွေရာမှ ကြီးမားတုတ်ခိုင်၍ အပွေးများထပ်နေသော (တစ်နည်းအားဖြင့်) ကျိုးကျသော သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ခု၏ အရင်း၌ ကျိုးပေါင်းတက်နေသည့် ရွံ့တွဲတွဲ သဏ္ဍာန်ဖြစ်စေ၊

အဖုအထစ်များနှင့်အချိင့်အဝှမ်းများနှင့် သဘာဝအတိုင်း ခြစ်တည်နေသော ကျောက်တုံးကြီးများ၊ တောင်ကမ်းပါးယံတွင် အလှိုအလျောက်ဖြစ်ပေါ်နေသော အရှုပ်ဆိုးဆိုး လူမျက်နှာသဏ္ဍာန် ပုံကြမ်းကြီးများ စသည်တို့ကို ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် အားကိုးအားထားပြုတာ ကိုးကွယ်ပ...သခဲ့ကြသော အစဉ်အလာသည် ယခု မျက်မှောက်ခေတ် တိုင်အောင် ရှိကြသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်နှင့် အလားတူစွာ ရှိမှာသည် ရေရေရာရာ မဟုတ်ထဲ ထင်မိထင်ရာ ဆာဒူးကြီးတစ်ယောက်ကို အိပ်တစ်ဝက် နီးတစ်ဝက် အိပ်မက်လိုလို မြင်မက်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆာဒူးဆိုသည်မှာလည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အကျင့်လွန် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်စေ၊

မင်းစကြာ

အတိတ်ကာလများ၌ ပါရမီထက်မြက်သော သမထစွမ်းအားရှင်များ
လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုကဲ့သို့သော သမထစွမ်းအားရှင်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဗုဒ္ဓဘုရား
ရှင်လက်ထက် မတိုင်မီကတည်းက အထင်အရှား ရှိခဲ့ကြဖူးသည်။ ဒေဝီ
လ ရသေ့ကြီးသည် ထိုကဲ့သို့သော သမထစွမ်းအားရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရား
(ဝိပဿနာ)ကိုအားမထုတ်ခဲ့။ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏဘေးမှကင်းရာ
နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းအကျင့်မြတ်မဟုတ်သောကြောင့် ဒေဝီလရသေ့
ကြီးသည် အတ္တနိဋ္ဌကဲ့သို့သော ရုပ်ချည်းရှိပြီး၊ နာမ်မရှိသော ဩဟာဘုံသို့
ရောက်သွားတတ်ကြလေသည်။

မာယာနန္ဒီ

ရှိမာသည် စုစုပေါင်း လျှောက်သွားချိန် တစ်နာရီမျှ ကြာမြင်ခဲ့
သည်။

ထိုအခါ သူမ၏ မျက်နှာမူရာ အရှေ့စူးစူးအရပ်တွင် ရှေ့သို့
ဆက်လက်၍ လျှောက်၍ မရတော့ပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မတ်
စောက်သော ကျောက်သားပြင် ကမ်းပါးယံကြီးတစ်ခုသည် သူမ၏ လမ်း
ကြောင်းတစ်ခုလုံးကို ပိတ်ဆို့ကာဆီးနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရှိမာနှင့် တောင်ကမ်းပါးယံကြီး၏ အကွာအဝေးသည် ကိုက်
တစ်ရာမျှသာ ရှိသည်။ ထိုအခါ သူမအနေနှင့် ပေပေါင်း ငါးထောင်ကျော်
ခန့် မြင့်မား၍ မတ်စောက်သော ကျောက်ကမ်းပါးယံကို မည်သည့်နည်း
နှင့်မျှ ကျော်မတက်နိုင်။ ထိုနည်းတူ ထိုကမ်းပါးယံကြီး၏ အပြောကျယ်
သောထုထည်တစ်ခုလုံးကိုလည်း ထွင်းဖောက်ဖြတ်သန်းရန် မဖြစ်နိုင်ပါ
ချေ။

ထို့ကြောင့် ရှိမာသည် တောင်ကမ်းပါးယံကြီး၏ ရှေ့မျက်နှာစာ
တိုက်တစ်ရာအကွာတွင် ရပ်တန့်လျက် ဘာဆက်လုပ်ရမုန်း မသိ
လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ အိပ်မက်ကိုယုံစားလျက် အားကိုးသမျှ
ချောင်လင့်ချက်ကြီးမားစွာဖြင့် မိနစ်ပေါင်းများစွာ ခက်ခဲပင်ပန်းခြင်း

မင်းစကြာ

လျှောက်လာခဲ့ခြင်း ပြီးဆုံးလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ရှိမာက လက်ထဲတွင် တောင်ဝှေးအဖြစ် ကိုင်ဆောင်အားပြုထားသော သစ်ကိုင်းကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ စိတ်လျှော့လိုက်သည်။ ထိုအခါ နွမ်းလျနေသော ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ဒူးညွတ်ပျော့ခွေ၍ ရှေ့သို့ ဒူးထောက်လျက်သား ကျသွားသည်။ မျက်နှာနှင့် မြေပြင်တို့ မထိမိအောင်၊ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ဖိအုပ်လျက် ဒူးထောက်လက်ထောက် အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ရှိမာ၏ မျက်နှာမူရာ အရှေ့စူးစူး၌ မတ်စောက်သော ကျောက်ကမ်းပါးယံကြီးရှိသည်။ ထိုကျောက်ကမ်းပါးယံကြီးနှင့် သူမ၏ အကွာအဝေးမှာ ကိုက် ငါးဆယ်မျှသာကွာလှမ်းသည်။ ရှိမာနှင့် တောင်ကမ်းပါးယံ၏ အလယ်စပ်ကြား ကိုက်နှစ်ဆယ်သာသာ အကွာတွင် လူတစ်ရပ် ခန့်မြင့်သော တောင်ပို့ကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။

ရုတ်တရက်အားဖြင့် ရှိမာ၏ မြင်ကွင်းထဲတွင် တောင်ပို့ကြီးလှုပ်လာသည်ဟု မြင်လိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏အမြင်ကို သူမဘာသာ မယုံကြည်နိုင်ပါချေ။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ လျှောက်လာခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

မာယာနန္ဒီ

ထို့ကြောင့် သူမ၏ ဦးခေါင်းတုန်ယင်လှုပ်ရှားနေစဉ် တောင်ပို့တို့ကြည့်သဖြင့် တောင်ပို့လှုပ်ရှားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ထိုသို့ ရှိမာက မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် ရှိမာသည် သူမနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်သာသာ အကွာရှိ လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်သော တောင်ပို့ကြီးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးသွားမိသည်။

သူမနှင့် ဆယ်ကိုက်မျှအကွာသို့ရောက်သွားခိုက် . . . နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် တောင်ပို့ကြီးလှုပ်ခါသွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် လှုပ်ခါသွားရုံမျှသာ မဟုတ်ဘဲ တောင်ပို့၏ ဘေးသားမြေသားများသည် အလွှားလိုက်၊ အချပ်လိုက် ပဲ့ကျသွားသည်။ ရှိမာသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်လျက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မျက်တောင်မခတ်၊ ဒူးထောက်လျက် အနေအထားမှ ကြည့်နေလိုက်သည်။

တောင်ပို့တစ်ခုလုံး ပြိုကျသွားသောအခါ တောင်ပို့၏အတွင်း၌ လူသားတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။ ညာလက်ဖောင်းလက်ဖျံတစ်ခုလုံးကို အထက်သို့ တည့်မတ်စွာမြှောက်ထားကာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ဆန့်လျက်ထောင်ထားသည်။ ကျန်လက်ချောင်း လေး

ချောင်းလုံး ကွေးထားသည်။ ဆံပင်၊ ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်
ခြေလက်အားလုံး ရွံ့နှစ်၊ ရွံ့ရှည်များဖြင့် ပေကျံနေသည်။ ထို့ကြောင့်
ဝကတိ ရွံ့ရှုပ်ကြီးနှင့်တူနေသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားသည်။ ခြုံလွှမ်း
ထားသော ဝတ်ရုံကြီးတစ်ခုလုံး ရွံ့နှင့်မြေစေများ ကပ်နေသည်။

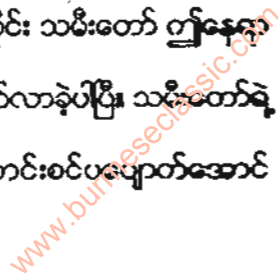
ရိုမာက ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမှာပင်
သူမ၏ အမြင်အာရုံတွင်း၌ လင်းခနဲ မှတ်ဉာဏ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။
လွန်ခဲ့သောညက သူမ၏ အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် အိပ်မက်ထဲတွင်
မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဆာဒူးကြီးပင် ဖြစ်နေကြောင်း အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်
လာမိလေသည်။

(၂၅)

ရိုမာသည် လက်ရှိ ဒူးထောက်လျက် အနေအထားဖြင့် မြေပြင်
သို့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖီအုပ်လျက် ရိုရာမှ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို အသာ
အသာ ကြွလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ဖဝါးချင်း ပူးကပ်၍ လက်အုပ်ချီ
ဆိုက်သည်။

“အဘ ဆာဒူးကြီး ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း သမီးတော် ဤနေရာ
ဆိုရောက်သည့်အထိ ကြိုးစားပမ်းစား လျှောက်လာခဲ့ပါပြီ။ သမီးတော်ရဲ့
ဆက်ရာတွေနဲ့ ဝေဒနာခံစားမှုတွေအားလုံး ကင်းစင်ပလျောက်အောင်

မင်းစကြာ

ဘာ ကုသ ကယ်ဆယ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်အားထားပါတယ်
ဘာ

ရှိမာသည် သူမ၏ စကားလုံးများကို အထစ်အဝေ့မရှိ၊ အားကိုး
ကြီးဖြင့် တောက်လျှောက်ပြောချလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် လက်အုပ်
တားရာမှ ရှိသေသမှု ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။

ဆာဒူးကြီးသည် ရွံ့ရှုပ်တုကြီး ရွေ့လျားလာသည့်ပမာ ရှေ့သို့
ဘိုးလာသည်။ ရှိမာ၏ ဦးခေါင်း၊ ကုပ်ဝိုးအောက်ခြေနှင့် ကျောအထက်ပိုင်း
တို့ လက်ညှိုးဆန့်လျက် ညွှန်လိုက်သည်။

“အဘ ဆာဒူးကြီးကုသရင် ပျောက်မှာပဲဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှု
အပြည့်အဝရှိနေတာကိုက လောလောဆယ် သမီးရဲ့ ဒဏ်ရာ၊ ဝေဒနာ
တွေဟာ ဝါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သက်သာသွားပြီ။ အခု ဆာဒူးကြီးဟာ
ဟောဒီနေရာမှာ မရွေ့မပြောင်းဘဲ၊ ရပ်လျက်သားအနေအထားနဲ့ ၂ နှစ်
တိုင်တိုင် မိဋ္ဌာန်မပျက် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့တယ်။ အမိဋ္ဌာန်ပြည့်မယ့်နေ
ရဲ့ အစဦးပိုင်းမှာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ဒေသမှာ ရှိနေတဲ့ ဒုက္ခသည်ကို ကယ်
တင်ကုသ ကောင်းမှုပြုဖို့အတွက် ဆာဒူးကြီးက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စွမ်းအင်
နဲ့ အာရုံခံကြည့်တော့ သမီးကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဆာဒူးကြီးဟာ

မာယာနန္ဒီ

သမီးကို ဒီနေရာကို လမ်းညွှန်ခဲ့တာပဲ။ ဟော . . . အခု သမီး ရောက်လာ
ချိန်မှာ ကျုပ်လည်း အမိဋ္ဌာန်ပြည့်ဝသွားပြီ။ အမိဋ္ဌာန်က ထွက်ထွက်ချင်း
သမီးရဲ့ လေးလေးနက်နက်ယုံကြည်မှုကို သိရှိလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့်
အခုအချိန်ကစပြီး သမီး ကိုယ်တွင်း၊ ကိုယ်ပ ဒဏ်ရာ ဝေဒနာတွေ
အားလုံး မုချကင်းရှင်းရတော့မယ်”

ဆာဒူးကြီးက ရှည်လျားရှင်းပြလိုက်ပြီးနောက် အထက် မိုး
ကောင်းကင်သို့မော့လျက် သူ၏ ပါးစပ်ဖျားမှ သက္ကတဘာသာစကား
ကဲ့သို့သော စကားလုံး ရွတ်ဆိုမှုများကို အဆက်မပြတ် ရွတ်ဆိုနေသည်။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မျက်စိစုံမှိတ်၍ ကုသခံယူနေသော ရှိမာ၏ နဖူး
ဆံစပ် ငယ်ထိပ်မှအစပြု၍ ဦးခေါင်းနောက်ဘက် ကုပ်ဝိုးနှင့် ကျော
အထက်ပိုင်း လက်ပြင်နှစ်ဖက်အလယ်ထိ ဆာဒူးကြီးက သူ့လက်ဝဲခြေဖြင့်
လုံးဝမတို့မထိဘဲ အပေါ်မှသာ အုပ်မိုးလျက် အသာအယာ သပ်ချာသည့်
အသွင်မျိုး ပြုလုပ်ပေးနေသည်။

ရှိမာသည် သူမ၏ ဒဏ်ရာမှဖြစ်ပေါ်နေသော ဝေဒနာခံစားမှု
များသည် စိတ်အာရုံတွင်မှ အစပြု၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
သို့ အသွေးအသားများထဲသို့ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိသွားသည်။

မင်းစကြာ

သူမသည် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်လျက် ဆော့ဒူးကြီးအား ရှိသေ
လေးစားစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ဆော့ဒူးကြီးက မျက်နှာထားတင်းလျက် တစ်စုံတစ်ရာကို နက်
နက်ရှိုင်းရှိုင်းတွေးနေရာမှ . . .

“မင်းကို ဆော့ဒူးကြီး အခုလို စိတ်စွမ်းအင် အထက်မြက်ဆုံး
အချိန်မှာ စေတနာသန်သန်နဲ့ကုသပေးလိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း
ဆီက ကျုပ်တစ်ခုခု ပြန်လည်ရကောင်းစေဆိုတဲ့ တောင်းဆိုမှု မပါဘူး။
မင်းဆန္ဒအတိုင်းသာ ရှိပါစေ။ မင်းရဲ့ အင်္ဂါရာဝေဒနာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်
သက်သာသွားပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားက တစ်နည်းတစ်စုံ
ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်အန္တရာယ်က ကင်းရှင်းသွား
တာကိုက အင်မတန် ကုသိုလ်ကောင်းလို့ပဲ”

“ဆော့ဒူးကြီး ဘာကို ဆိုလိုတာလဲလို့ သမီးတော် သိပါရစေ”
“ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းရဲ့ ကျော့ကုန်းအထက်မှာ အရိုး

မာယာနန်း

အကြောတွေ ပျက်စီးချို့ယွင်းသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကတိ သူ့အနေ
အထားအတိုင်း ပြန်လည်ဆက်စပ်သွားတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီ အရိုး
အကြော ဆုံချက်နေရာမှာ ကျိုးပေါင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ တကယ်
တော့ အဲဒီ ကျိုးပေါင်းဟာ ပျက်စီးချို့ယွင်းသွားတဲ့အရိုးကို အကြောတွေ
နဲ့ ပေါင်းစည်းပြီး ရစ်သိုင်းအုပ်ခြုံထားလိုက်သလိုဖြစ်သွားတယ်။ ဒါ
ကြောင့် အဲဒီနေရာမှာ ကျိုးပေါင်းဖြစ်နေတာကလွဲရင် အရိုးဟာ နောက်
တို ဘယ်တော့မှ ပြန်လည်ပြုတ်ထွက်ခြင်း၊ ကျိုးခြင်း မဖြစ်တော့ဘဲ ခိုင်မြဲ
နေလိမ့်မယ်။ ကျေနပ်ရဲ့လား”

ဆော့ဒူးကြီးက ရှိမာကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် မေးသည်။
“ရှိမာက ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ဦးခေါင်းခါပြသည်။”

“သမီးတော် ကျေနပ်ပါတယ်အဘ။ တကယ်လို့ အဘသာ
တယ်ဆယ်တုသမှုမပြုခဲ့ရင် သမီးတော်ဟာ အသက်ဆုံးရှုံးခြင်းဖြစ်စေ၊
ခုတိုတာအဖြစ်နဲ့ ဝေဒနာကိုပြင်းထန်စွာခံစားရင်းနဲ့ သေခြင်းတရားရှိရာတို
ထရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းသွားရမှာ သေချာပါတယ်”

“အေး . . . သမီး သဘောပေါက်ရင် ဆော့ဒူးကြီး ဝမ်းထဲမှာ
သွားပြီ။ ကျုပ် အဓိဋ္ဌာန်က ထွက်တဲ့နေရာမှာ ပြုလိုက်ရတဲ့ကုသိုလ်တို တောင်

မင်းစကြာ

စိတ်ဖြစ်သွားပြီ။ အထူးသဖြင့် သမီးက ကျုပ်ကို အဘလို့ ခေါ်လိုက်တာ
တို့က ဖခင်တစ်ယောက်လို သဘောထားလိုက်တာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်
ကျုပ်ကလည်း မင်းကို သမီးရင်းလို သဘောထားပြီး စိတ်စွမ်းအင်နဲ့
တုသပေးခဲ့တာပါ။ ကဲ... အခုအချိန်ကပဲ ကျုပ်လည်း သွားစရာရှိရာ
တို သွားလိုက်ဦးမယ်။ သမီးလည်း ကိစ္စရှိရာကို သွားပေးဦးတော့”

ဆာဒူးကြီးက တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ဒူးထောက်လျက်သား၊ လက်အုပ်ချီ
ထားသော ရှိမာ၏ဘေးမှ ကျော်ဖြတ်၍ ရှိမာ၏ နောက်ဘက်သို့ ဆက်
လျှောက်သွားသည်။

ရှိမာသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ဆာဒူးကြီးလျှောက်သွားရာသို့
လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ဆာဒူးကြီးက ကျောခိုင်းလျက်သွားနေရာမှ တစ်စုံ
တစ်ရာကို တွေးမိဟန်ဖြင့် ခေတ္တရပ်၍ ရှိမာဘက်သို့ တစ်ချက်ပြန်လှည့်
ကြည့်၍ ...

“တစ်ခါတလေ ကိုယ်နဲ့ အနီးဆုံးမှာနေပြီး အရင်းနီးဆုံးလို့
ထင်ရသူတွေဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကိုယ့်အပေါ်မှာ အဆိုးဝါး
ဆုံး၊ အရက်စက်ဆုံးရန်သူတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတတ်ကြတယ်။

မာယာနု

သတိထား”

ဟူ၍ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် စကားဆုံးသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ဆာဒူးကြီးက မူလ မျက်နှာမူရာလမ်းကြောင်းဘက်သို့
ပြန်လှည့်၍ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ မကြာမီ ရှိမာ၏ မြင်ကွင်းထဲမှ
လုံးလုံးလျားလျား ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ရှိမာသည် တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့စဉ် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ငြည်း
ငြည်းချင်းလျှောက်ရင်း ဆာဒူးကြီး၏ သတိပေးစကားကို ပြန်လည်
စဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် နားလည်သလိုလို၊ နားမလည်သလိုလို
နှင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောမပေါက်ပါချေ။

www.burmeseclassic.com

ပင်းစကြာ

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... ရှိမာသည် တစ်ချိန်က မယ်တော်မိဖုရားကြီးတို့နှင့်အတူနေထိုင်ခဲ့သော လိုက်ဂူရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။ သူမသည် ကမ်းပါးယံထိပ်မှ ဝါးတစ်ပြန်သာသာမြင့်သော ချောက်ထဲသို့ ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုချောက်၏ အထက်သို့ တောင်ကြောကို ပတ်၍ တက်နိုင်သော ခပ်ပြေပြေလမ်းကြောင်းကို ရှာဖွေရမည်။

ထို့နောက် ထိုလမ်းကြောင်းအတိုင်း တက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရှိမာသည် လောလောဆယ် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် အဆစ်အမြစ်၊ အရိုးနှင့်အကြောများ၏နာကျင်မှု လုံးဝပျောက်ကင်းနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထို့နည်းတူ မိနစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်ခံလျက် တောင်ကြောပေါ်သို့တက်နိုင်မည့်လမ်းကို ရှာဖွေလျှောက်လှမ်းခဲ့သော်လည်း ပကတိ မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပါချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် လိုက်ဂူသို့ရောက်လိုသော ဆန္ဒစောနေခြင်းကြောင့် မောရမှန်း၊ ပန်းရမှန်း မစဉ်းစားမိခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ပြင်းထန်သော ရက်ရှည် သမထကျင့်စဉ်မိဋ္ဌာန်မှ ထွက်ထွက်ချင်း စိတ်စွမ်းအင် ထက်မြက်မှုဖြင့် ကုသပေးခဲ့သော ဆာဒူးကြီး၏ အံမဲခန်းစွမ်းရည်ကြောင့်

ဟယာနု

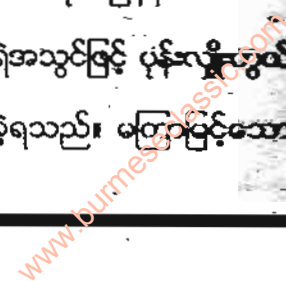
လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ရှိမာသည် တောင်ကြောအထက်သို့ ခါးကိုတုန်ခတ်အားယူတက်နေစဉ် အတောအတွင်း သူမ၏ ကုပ်ပိုးအောက်ခြေ လတ်ပြင်အထက်ကို တစ်ခါတစ်ရံ အမှတ်မထင် လက်ဖဝါးဖြင့် ဝမ်းသပ်ကြည့်မိသည်။

ထိုအခါ ပြေပြစ်သော မှုလဲကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းနေရာတွင် အဖုကြီးတစ်ဖုသဖွယ် ဖောင်းမို့ကြွတက်နေသော ကျီးပေါင်းဖုကြီးတို့ စမ်းမိသည်။ ထို့ပြင် သူ၏ ပခုံးသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ မတ်မနေဘဲ ရွေ့သွားအနည်းငယ်ကိုင်းနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

သို့ရာတွင် ရှိမာသည် ထိုသို့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းထစ်စုဆိုးရွားစွာပြောင်းလဲသွားခြင်းကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲရန် အချိန်မထေနိုင်ပါချေ။ သူမ၏ ဘဝတွင် မျှော်လင့်မထားသော အဆိုးဝါးဆုံး အပြောင်းအလဲများက တစ်ရပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည်။

ရွှေအိမ်နန်းနှင့် ရွှေကြတန်း၌ တစ်ပင်တိုင် ပြနန်းစံဝင်သော လေးဘဝမှ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း သူဆင်းရဲအသွင်ဖြင့် ပုန်းလွှဲဖွယ် ဖြစ်နိုင်ခြင်းနှင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးအား ကျောခိုင်းခဲ့ရသည်။ မကြာမြင့်သော

မင်းစကြာ

အချိန်ပိုင်းအတွင်း သက်ဦးဆံပိုင်အရှင်သခင် ဧမည်းတော် မဟာ
ပိတာရဘုရင်ကြီးသည် စီးရင်းထိုးပွဲတွင် ညီတော် ဟာနိကာ၏
လက်ချက်ဖြင့် မရှုမလှ နတ်ရွာစံခဲ့ရကြောင်း ကြားသိခဲ့ရသည်။

ဧမည်းတော် မိန့်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း သူတော်စင် ရသေ့ကြီး
တရားအားထုတ်လျက်ရှိသော တောင်ပေါ်ဒေသသို့ ဦးတည်၍ ခရီးကြမ်း
လှမ်းခဲ့ရသည်။ ရှိမာနှင့်အတူ မိခင်နန်းမတော်ကြီး၊ သစ္စာရှိ တပ်မှူးငယ်
မဟိန္ဒနှင့် အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီ၊ အထိန်းတော်သမီး မာယာ အပါ
အဝင် စုစုပေါင်း ငါးယောက်စလုံး တောင်ပေါ်ဒေသရှိ လိုက်ဂူတစ်ခုအထိ
ရောက်ရှိ ခိုအောင်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူတော်စင်ရသေ့ကြီးကို မတွေ့ရ
သေးသော်လည်း နေစရာတစ်ခုရရှိခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ညဉ့်မျှသော အချိန်ကာလတွင် နောက်ထပ်
ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်ရပ်များက ထပ်မံ ဖြစ်ပွားခဲ့သေးသည်။ မိခင်ကြီး၏ စိတ်
စွဲလမ်းမှုကြောင့်လား၊ သို့မဟုတ် ဧမည်းတော်၏ ကွယ်လွန်ခါနီး နောက်
ဆုံးဇောကြောင့်လား ရေရာသေချာခြင်း မရှိသော်လည်း မိခင် မိဖုရားကြီး
သည် ဧခင်ဘုရင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်ဆိုကာ ဂူထဲမှ ထွက်သွား
သည်။

မဟာနန္ဒီ

သို့ရာတွင် အမှောင်ထဲတွင် ဝိုးတဝါးတွေ့ရသော ဩဇာသတ္တဝါ
ကြီး၏လက်ချက်ဖြင့် မိခင်ကြီးနှင့်တပ်မှူးငယ်မဟိန္ဒတို့ ကံကုန်တာ ထေ
လွန်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရှိမာသည်လည်း မည်မျှကြာအောင်
ချောက်ထဲရှိ ထုထည်ထူထပ်သိပ်သည်းသော သစ်ရွက်ကြွေများ၏
အထပ်ထပ် ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံထားသည် မသိ၊ ပြန်လည် သတိရလာသော
အခါ ဆာဒူးကြီးထံသို့ ရောက်သွားသည်။

ဆာဒူးကြီး၏ သမထစွမ်းအင်ဖြင့် ရှိမာ ခံစာနေရသောဒက်ရာ
ဝေဒနာများသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ထူးခြားဆန်းပြားစွာ
ပျောက်ကင်းခဲ့ရသည်။ ယခုအခါ ရှိမာသည် တောင်ကြော၏အထက်
တတ်လမ်းတစ်နေရာတွင် သူမနှင့် မာယာတို့ ဆော့ကစားခဲ့ကြသော
အင်ကြင်းပင်ကြီးကို မြင်နေရလေပြီ။

ထိုအခါ ရှိမာ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ စိတ်ခွန်အား တက်ကြွ
လာလေသည်။

(၂၆)

ကျွန်ုပ်သည် ရှိမာ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍ သူ၏ စကားလုံးများကို နားထောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရှိမာသည် ဧတိလမ်း တစ်ခုကို လုပ်ကြံပြောသော အမှုအရာမျိုးမရှိ။ ပကတိ အရှိအတိုင်း စိတ် ရင်းကောင်းဖြင့် ပြောပြနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထူးခြားဆန်းကြယ်နေသော အကြောင်းအရာတစ်ခုမှ လွဲ၍ အခြားဖြစ်ရပ်များအားလုံးကို မြင်ရှုရန်မရှိ လက်ခံနိုင်ပါသည်။ ထို သာမန်အားဖြင့် မဖြစ်နိုင်သည့် ထူးခြားဆန်းကြယ်

မင်းစကြာ

သောအကြောင်းအရာကို သူမ၏ စကားဆုံးမှ မေးမြန်းရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချ
ထားလိုက်သည်။

ရှိမာက ခေတ္တနားပြီးမှ ပြောလက်စ စကားကို ဆက်လက်
ပြောဆိုလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ နေခဲ့ကြသော လိုက်ဂူဝသိုရောက်သောအခါ အဖွေး
မြို့ကြီးနှင့်သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်က ဆီး၍ထားသည်။ ကျွန်မကို လိုက်ဂူ
ထဲသို့ လုံးဝ ဝင်ခွင့်မပြုပါချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက . . .

“အထိန်းတော်ကြီး . . . အထိန်းတော်ကြီး မာနန္ဒီ။ ကျွန်မ ပြန်
ရောက်လာပြီလေ။ ဒီသတ္တဝါတွေက အထဲကို ဝင်လို့မရဘူးတဲ့။ လာပြော
ပေးပါဦး”

ဟူ၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

“အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီက တမလွန်ဘဝကို ရောက်သွားတာ
ကြာပြီ။ သင်က ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီ နန်းမဆောင်ပတ်ဝန်း
လျှင်ကို ရောက်လာတာလဲ”

ဟူသော အသံတစ်သံ လိုက်ဂူထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။
လေယူလေသိမ်းက တင်းမာပြတ်သားနေသည်။ လိုက်ဂူထဲမှ

ဟယာနန္ဒီ

လှမ်းပြောသူသည် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဆင်မပြေ
သာ ကြားလိုက်ရသည်။ သူမ၏ မျက်နှာကို မမြင်ရသေး။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနန်းမဆောင်ကို ရောက်လာတာလဲ”
ဟူသော စကားလုံးကြောင့် မိမိ နေရာမှားလာခြင်း ဖြစ်လေမလား ဟူ၍
ရှိမာက လိုက်ဂူ၏ အပြင်ဘက်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဖြင့်တစ်ချက်
စေ့ကာ ကြည့်ရှုသည်။

လုံးဝ အပြောင်းအလဲ မရှိ၊ အမှားအယွင်းမရှိ။ လိုက်ဂူအပြင်
ဘက်နှင့် မတ်စောက်သော ကျောက်သားတောင်နံရံပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေ
သည့် ညိုမှည်းသောအကွက်များ။ အထူးသဖြင့် လိုက်ဂူ၏ အပြင်ဘက်
ခန်းမဝေးရှိ အင်ကြင်းပင်။

မည်သို့မျှ မှားစရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဂူပေါက်ဝသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်
ရောက်ရှိလာသည်ကို ရှိမာ သတိပြုမိလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ရွှေသင်ဖြူးကို ဝတ်ရုံကြီးအဖြစ်
ပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍ ခန့်ခန့်ညားညား ခြုံလွှမ်းထားသည်။ စင်စစ်အားဖြင့်
ရှိမာ၏မိခင်ဖြစ်သူ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ရွှေနန်းတော်မှထွက်လာခဲ့စဉ်

တနင်္ဂနွေရက်နာများနှင့်အတူ အစိုးထိုက်တန်သော အလှအပ၊ အသုံးအဆောင်များကို တတ်နိုင်သမျှ ကျစ်လျစ်စွာ ထုပ်ပိုးယူဆောင်ခဲ့သည်။

ထိုရတနာပစ္စည်းများထဲတွင် နန်းမတော်၏အသုံးအဆောင်အဖြစ် ရွှေသင်ဖြူး၊ ငွေသင်ဖြူး စသည်ဖြင့် ပါဝင်သည်။ ထို ရွှေသင်ဖြူး၊ ငွေသင်ဖြူးဆိုသည်မှာ ရွှေ သို့မဟုတ် ငွေ၊ အတုံး၊ အခဲ၊ အရည်တို့ကို အစ ပထမတွင် နန်းပြားဖြစ်သည်အထိ ပြုလုပ်ရသည်။ ထို့နောက် နန်းပြားဖြစ်နေသော ရွှေနန်းပြား၊ ငွေနန်းပြားတို့ကို သင်ဖြူးဖျာ ရက်လုပ်သည့်အတိုင်း စေ့စေ့စပ်စပ် ရက်ထားသော အံ့ဩစရာ လက်မှုပညာမြောက် ထီးနန်းသုံးပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ထို ရွှေသင်ဖြူး၊ ငွေသင်ဖြူးတို့သည် ဝါဝင်းတောက်ပြောင်နေသည်။ အနံ့အားဖြင့် သုံးပေခွဲ၊ အလျားငါးပေခွဲရှိသော်လည်း ကျစ်လျစ်စွာဖြင့် ခေါက်လိုက်သောအခါ ထို ရွှေသင်းဖြူးခေါက်၏ အရွယ်အစားမှာ တစ်ပေသာသာ ပတ်လည်မျှသာ ဖြစ်သွားသည်။

ထို ရွှေသင်ဖြူးကို ပြုပြင်ဖြတ်ညှပ်၍ ဝတ်ရုံအဖြစ်ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ထားသူသည် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုလည်း နီစွေးအောင်ခြယ်လှယ်ထားသည်။ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် မင်းခမ်းမင်းနား ဝွဲလမ်းသဘင်တွင် နန်းမ

တော်ကြီးဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ရွှေသရဖူကိုဆောင်းထားသည်။ စိန်မျှော်နားကပ်၊ နီလာလည်ဆွဲ၊ ဩပုလဲရံလက်ကောက်၊ ပတ္တမြားလက်ကွပ် စသည်တို့သာမက ရွှေခြေကျင်းတစ်စုံကိုပါ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထို့ပြင် သူမ၏လက်ထဲတွင် ရွှေနှင်တံတစ်လက် ကိုင်ထားသည်။

“သင် . . . ဘယ်သူလဲ”

ထိုမိန်းမပျိုက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် မေးသည်။ မှီတသည် ထိုအခါကျမှ ထိုမိန်းမပျိုသည် အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီ၏ သင်္ဃာတ်ဖြစ်သူ မာယာ ဖြစ်ကြောင်း သိသိကွဲကွဲ မှတ်မိသိရှိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှိမာက သက်ပြင်းမောတစ်မျက်ချလိုက်သည်။

“မာယာရယ် . . . ရှိမာက ဘယ်သူများလဲလို့ လက်စသတ်

တော့ အထိန်းတော်ကြီးသမီး မာယာ ဖြစ်နေတာကိုး။ သင့်မိခင် အထိန်းတော်ကြီးမာနန္ဒီ တမလွန်ဘဝရောက်သွားတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလားမာယာ။ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်။ မာယာနန္ဒီတို့ဘဝတူတွေ ဖြစ်သွားပြီပေါ့နော်”

ရှိမာက မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

မင်းစကြာ

ထိုအခါ မာယာ၏မျက်နှာကြီးက ရုတ်တရက်ချက်ချင်း တင်းမာသွားသည်။ သူမ၏လက်ထဲမှရွှေနှင်တံကို ရှိမာဘက်သို့ ညွှန်လျက် ...

“တော် ... တန် ... တိတ်။ ဟောဒီ ကိုယ်ရံတော်ကြီးတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ အသက်သေဆုံးချင်သလား”

မာယာက ဟိန်းဟောက် ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ...

“ကျွန်ုပ်သည်ကား ဘုရင်မဟာဝိတာရ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးတော် မာယာနန္ဒီ ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခမည်းတော်နှင့် ဝယ်တော်မိဖုရားကြီးတို့ နှစ်ပါးစလုံး လူပြည်ပြီး၍ နတ်ထီးစံသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးငယ်မဟိန္ဒနှင့် အထိန်းတော် ကြီးမာနန္ဒီတို့သည်လည်း တမလွန်ဘဝသို့ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လောလောဆယ် နန်းမဆောင်အဖြစ် ရာထားသတ်မှတ်သည်။ ဤလိုက်ဂူနှင့်တကွ ဤလိုက်ဂူအတွင်းရှိ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပစ္စည်းများ တို့အပါအဝင် နန်းစဉ်ရတနာအားလုံးကို ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်သည်။ အကယ်၍ ထိုရတနာများကို လုယူရန်ဖြစ်စေ၊ မတရားသော

မာယာနန္ဒီ

နည်းလမ်းကို အသုံးပြု၍ ဖြစ်စေ၊ ရယူသိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးစားသူသည် ဤ သတ္တဝါကြီးများ၏ လက်ချက်ဖြင့် မလွဲမသွေ ဖိစိန်ကြော့ရပေလိမ့်မည်

မာယာသည် တစ်ချိန်က ဘုရင်ကြီးမဟာဝိတာရ၏ လက်ထိတ်တော်၌ နန်းတွင်း ပျော်ပွဲသဘင်ဆင်ယင်ကျင်းပစဉ် ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့မှ

ဇာတ်မင်းသား၊ ဇာတ်မင်းသမီးတို့၏ အမှုအရာ၊ လေယူလေသိမ်း ဇာတ်စာန်အပြည့်အဝ ပါနေသည်။ စကားအဆုံးတွင် သူမ၏ အနီးရှိ အဖြူရောင် အမွှေးအမှင်များထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေသော သတ္တဝါကြီးနှစ်

ကောင်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး မာယာ။ မဟာဝိတာရဘုရင်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးက ငါ ... ရှိမာဝိတာရသာလျှင် ဖြစ်တယ်

ရှိတာ သင် သိပါတယ်”

ရှိမာက စိတ်ရင်းအမှန်အတိုင်း သဘောရှိဖြင့် ပြန်လည်ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သင်ရှူးနေပြီ ရှိမာ။ သင်ဟာ ဘုရင့်သမီးတော် လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ အထိန်းတော်ကြီးရဲ့ သမီးတော်သာ ဖြစ်တယ်။ သင် ... ကမ်းဝါးသံစတုဂ္ဂသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဦးခေါင်းထိခိုက်တဲ့ဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ

စံစားနေရချိန်မှာ သင့်ကိုယ်သင် "ဘုရင့်သမီးတော်ဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲ" ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး ဖြစ်သွားတာကို ကျွန်ုပ်ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အထိန်းတော်ကြီးဟာ ကျွန်ုပ်ကို ကလေးအရွယ်၊ လူမမယ်ဘဝကတည်းက ချိပိုး ချောမော့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် အထိန်းတော်ကြီးရဲ့ သမီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ သင့်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်က အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ကြိုဆိုပါတယ်။ သင် ပင်ပန်းစွာ လျှောက်လာခဲ့လို့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေမှာပေါ့နော်။ လာ . . . လာ ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ သစ်သီးဖျော်ရည်သောက်ကြစို့ . . . လာ"

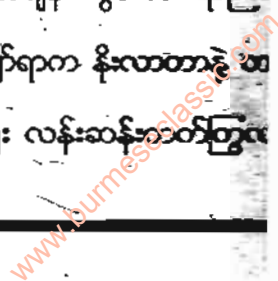
မာယာသည် အမူအရာရော၊ လေယူလေသိမ်းပါ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ ထို့နောက် ရှိမာ၏လက်ကို အသာအယာကိုင်၍ လိုက်ဂုထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဂုတွင်းရှိ ခန်းမဆောင်သည် ရှိမာ မရှိခိုက်တွင် ရွှေနန်းတော်အဖြစ် ခန့်ညားသားနားစွာ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်မွမ်းမံထားသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ရွှေနန်းဆောင်ထဲတွင် မာယာသည် တစ်ဦးတည်း စံမြန်းရာမှ သူမကိုယ်သူမ နန်းစဉ်ရတနာများဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားလျက် စိတ်ကြီးဝင်သွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဖြူဖြူသတ္တဝါကြီးများကို

မာယာက မည်သည့်နည်းနှင့် သူမ၏ စေခိုင်းရာနာခံအောင် သွေးဆော်ခဲ့ကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှိမာက လောလောဆယ် စဉ်းစား၍ မရသေးမည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှိမာသည် မာယာနှင့်အတူ ရွှေနန်းတော်အတွင်းရှိ စားသောက်စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာယူမိကြသည့် မာယာက လွန်းခွက်ရည်မျောမျော နှစ်ခွက်ထဲတွင် သစ်သီးဖျော်ရည်မျှ ငှဲထည့်၍ တစ်ခွက်ကို ရှိမာအား လက်တမ်းပေးသည်။ တစ်ခွက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သောက်ရန် ရာထားသည်။ သစ်သီးဖျော်ရည်ခွက်ထဲမှ ထွက်ပေါ်နေသော ချိုနံ့သင်းက ရှိမာအား ဆွဲဆောင်နေသည်။

"အနံ့လေးက ချိုနံ့သင်းတယ်နော်။ သောက်ချင်ရောလေး ရှိမာက စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။

"ဟောဒီ နန်းမဆောင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရရှိခဲ့တဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ သစ်သီးပေါင်းစုံကို ပေါင်းစပ်ပြီး နေရောင်နဲ့ ကြိုချက်ထဲ တား၊ သောက်ပြီးရင် နည်းနည်းလောက် ရိုတီတီ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဟို . . . သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်မှာ အချိန် ကွမ်းတစ်ရာညာလောက် လဲလျောင်းလိုက်၊ မေးခနဲ အိပ်ပျော်ရာက နီးလာတာနဲ့ ဟိုပြုတ်နက် အားအင်ပြည့်ဖြိုးအလှတေ့တိုးပြီး လန်းဆန်းတတ်ကြွလေ"

မင်းစကြာ

လိမ့်မယ်။ မာယာ ကိုယ်တွေ့ပါ။ ဒီလို အရသာမျိုး လုံးဝ ရှားပါးတယ်။
ထော်ရုံတန်ရုံ လူကို မာယာ လုံးဝတိုက်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ ရှိမဟုတ်သာ
တောနာရီလွန်းလို့ပါ။ ကဲ . . . အတူတူသောက်ကြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မာယာက သစ်သီးဖျော်ရည်ခွက်ကို ဆုပ်
ကိုင်၍ မသည်။ ယွန်းခွက်နှင့် နှုတ်ခမ်းတွင် ထိကပ်၍ ပါးစပ်ထဲသို့
လောင်းချသည်။

ရှိုမာက မာယာကိုယ်တိုင် ပါးစပ်ထဲသို့ သစ်သီးဖျော်ရည်
လောင်းချသည်ကို သေချာမြင်တွေ့ရပြီးမှ မိမိအတွက် ယွန်းခွက်ထဲမှ
ဖျော်ရည်များကို ဆက်တိုက်မော့သောက်ချလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းဖျားမှ
တစ်ဆင့် လည်ချောင်းကိုဖြတ်သန်း၍ အစာအိမ်ထဲသို့ စီးဝင်သွားသော
အခါ ပူနွေးရိန်းမြသော အရသာကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ရှိုမာ၏ မျက်ခွံများ မှေးစင်းလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံ
လာသည်။ လှုပ်ရှားချင်စိတ်ဟူ၍ မရှိ။ နှစ်ယောက်အတူတူ သောက်ကြ
ပါလျက် မာယာသည် ဣန္ဒြေမပျက် ထလျှောက်လာသည်။ ရှိုမာ၏
လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲထူသည်။

ရှိုမာက အလိုက်သင့် ထရပ်လိုက်သည်။

မာယာနန္ဒီ

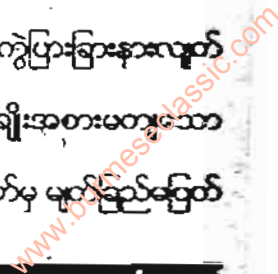
မာယာသည် ရှိုမာကို တွဲလျက် သလွန်ညောင်စောင်းစေပြီး
နေရာချလိုက်သည်။ သလွန်ညောင်စောင်းနှင့် ကျောနှင့်ထိတပ်ပိလိုက်
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှိုမာသည် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျသွား
လေတော့သည်။

(၂၇)

အိပ်မက်များသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖျက်ခနဲ ဖျက်ခနဲ ပြောင်းလဲ
နေသည်။ ထိုအိပ်မက်များအားလုံးထဲတွင် တူညီချက်တစ်ချက်သာ
ရှိသည်။ ထိုတူညီချက်မှာ ရှိမာသည် တစ်ချိန်လုံး မရပ်မနား ပြေးလွှား
နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် ကွဲပြားခြားနားလျက်
တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လုံးဝမတူပါချေ။ အချိုးအစားမတူသော
တိရစ္ဆာန်များ၊ တော့ရှိုင်းသတ္တဝါများက ရှိမာအိန်နောက်မှ မျက်ခြည်ဖြတ်

ပင်းဝကြာ

တောင်ကောက်လိုက်နေကြသည်။

အိပ်မက်ထဲမှ ရှိမာသည် တောအုပ်ထဲတွင် ဆက်တိုက်ပြေးလွှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် တောအုပ်ထဲတွင် ပြေးလွှားနေရင်းမှာပင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်လိုလွတ်ငြား သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်၍ အကိုင်း၊ အခက်အလက်၊ အခွက်များကြားတွင် ပုန်းခိုရန် ရည်ရွယ်မိသည်။ သို့ရာတွင် ရှိမာ တွေ့သမျှ သစ်ပင်တိုင်းတွင် ပင်စည်ဟူ၍ လုံးဝမရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် သူမသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်၍ သစ်ခက်၊ သစ်ခွက်များကြားတွင် ပုန်းအောင်းရမည့်အကြံကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကာ ဆက်လက်ပြေးလွှားနေပြန်သည်။

ကျွန်မ အိပ်မောကျရာက ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ မျက်လုံးအစုံတို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ လိုက်ဂုထဲမှာရှိတဲ့ ခန်းမဆောင်အတွင်းက သလွန်ညောင်စောင်းမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဟောကြီးမျက်မည်းထဲမှာပါ။ ကျွန်မ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားပါတယ်။ စိတ်ချောက်ချားမှုရဲ့

မာယာနု

အမြင့်ဆုံးကို ရောက်ရှိနေပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် နှလုံးသွေးပျက်စမန်းနဲ့ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်မ ဘယ်လိုကြောင့် တောကြီးမျက်မည်းထဲ ရောက်နေသလဲ ဆိုတာ လုံးဝ အစဖော်မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အိပ်မပျော်ခင် အချိန်မှာ မာယာ တိုက်ကျွေးလိုက်တဲ့သစ်သီးဖျော်ရည်ကို သောက်လိုက်မိတဲ့အကြောင်းရယ်၊ မာယာက ကျွန်မကို တွဲပြီး သလွန်ညောင်စောင်းပေါ်တင်လိုက်တာရယ်၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး လုံးလုံးလျားလျား အိပ်မောကျသွားတဲ့အကြောင်းတွေကို အစဉ်လိုက် ပြန်လည်သတိရမိတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဦးနှောက်မပျက်သေးပါဘူး။ မာယာဟာ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို အဲဒီလိုမျိုး ဝက်နွှာက်နဲ့ ကြံစည်ခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့ အဖြေက ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်မကို တောတောင်ထဲမှာ အခုလို စွန့်ပစ်ထားတဲ့အတွက် သူမရဲ့ ရှေ့ဆက်သွားမယ့် စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ သွားရတော့လေ့လမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်မ မရှိစေချင်လို့ပါပဲ။ တကယ်လို့ အင်မတန် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်နဲ့တွေ့ရင် ကျွန်မဟာ အဲဒီ တိရစ္ဆာန်ရဲ့ ညစာဖြစ်သွားမှာ သေချာပါတယ်။

မင်းစကြာ

ဒါတွေက ကျွန်မဟာ အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ သေဖို့ ကံကြမ္မာပါမလား ခဲ့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားရင်း ဆာဆာနဲ့ စားစရာသစ်သီးဖြစ်စေ၊ သောက်စရာ ရေ ဖြစ်စေ တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေခဲ့ပါတယ်။

မောင်မောင်နဲ့မည်းမည်းထဲမှာ လျှောက်သွားရင်းနဲ့ မနက် အရက်တက်ချိန်မှာ နေ့သစ်ရဲ့ အလင်းရောင် နေခြည်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရ တယ်။ ရှာဖွေလိုရသမျှ သစ်သီးတွေကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး သယ်လာခဲ့ တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆာဒူးကြီးရဲ့ သတိပေးစကားကို ပြန်လည်ကြား ယောင်မိတယ်။

“တစ်ခါတလေ ကိုယ်နဲ့ အနီးဆုံးမှာနေပြီး အရင်းနီးဆုံးလို့ ထင်ရသူတွေဟာလည်း အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကိုယ့်အပေါ်မှာ အဆိုးဝါးဆုံး အရက်စက်ဆုံး ရန်သူတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတတ်ကြ တယ်။ သတိထား”

ဟူသော စကားလုံးဖြစ်သည်။ မိမိသည် ဆာဒူးကြီး၏ သတိ ပေးချက်ကို စွဲမြဲစွာ မှတ်သားလိုက်နာခြင်း မရှိခဲ့သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ မာယာ၏ အန္တရာယ်ကိုခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မာယာနို့

ရှိမာသည် စမ်းရေစီးသံ တသွင်သွင် ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ ကြောင့် စမ်းချောင်းလေးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ စမ်းချောင်းနံဘေး ကျောက်သားချိုင့်ခွက်တစ်နေရာတွင် စမ်းရေစီးကြောင်း လမ်းမြှောအဖြစ် စီးဝင်၍ ရေအိုင်လေးတစ်ခုပမာ ဖြစ်နေသည်။

ရှိမာက သစ်သီးများကို ရေအိုင်ဘေးနုတ်ခမ်းတွင်ရှိသော ကျောက်သားပြင်ပေါ်တွင် ချထားသည်။ ထိုနောက် ရေအိုင်လေးထဲတွင် သစ်သီး တစ်လုံးချင်းနှစ်လျက် ကျကျနန ပွတ်တိုက်ဆေးနေလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ရေအိုင်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးသော မျက်နှာကြီးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့ ကြောင့် အလန့်တကြား ကမန်းကတန်း ထ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုသည်။ ရေအိုင်ဘေးတွင် မိမိတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရေအိုင်ထဲတွင် မြင်လိုက်ရသော အရုပ်ဆိုး အတူညီ ထန်သောမျက်နှာကြီးမှာ မိမိမှတစ်ပါး အခြားသူ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဖြစ်သည်သဘောပေါက်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ရှိမာသည် ရင်ထဲတွင် နှိ နှိလှိုက်လှိုက်ဖြင့် ယူကျုံးမရစွာ ရှိက်ကြီးတငင်ငိုကြွေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူမဘာသာ အမြင်မှားခြင်းများ ဖြစ်လေမလော့ဟူ၍ ရေအိုင်

မင်းစကြာ

ထဲတွင် အောက်တစ်ကြိမ် သေချာစွာပုံကြည့်သည်။

ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုမျိုး ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရှင်ဆိုးဆုံး အကျည်းတန်ဆုံး မျက်နှာကြီးအဖြစ် ဖြောင်းလဲသွားရပါသလဲ။

ဟူ၍ မကျေမနပ် တွေးမိသည်။ အဖြေကို အလွယ်တကူ ရှာရေး သေချာစွာ ပြန်လည်ဆင်ခြင်သုံးသပ်လိုက်သောအခါ မာယာ တိုက် တွေးခဲ့သော အဆိပ်သီးဖျော်ရည်များကြောင့်ပင်။ ထို့ကြောင့် ရှိမာသည် သူ့ကိုယ်တိုင် ခူးဆွတ်ခဲ့ရသော သစ်သီးများကို စားလိုသော ဆန္ဒမရှိတော့ဘဲ ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်ကြေကွဲမှုကို အတိုင်းအဆမရှိ ခံစားနေရသည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ ရေအိုင်အနီးကို ရောက်ရှိလာတဲ့ သူတော်စင် ရသေ့ကြီးကို ဖူးတွေ့လိုက်ရတာပါပဲရှင်။ ရသေ့ကြီးက ကျွန်မကို တွေ့တွေ့ချင်း . . .

“ဒကာမလေး ကြံကြိုက်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေဟာ ဆိုးရွားလွန်းလို့ တော်ရုံတန်ရုံ စိတ်ထားမခိုင်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် နှလုံးသွေးပျက်သွားမှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ ဒကာမလေးရဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေဟာ ပေးဆပ်စရာ မရှိတော့ဘူး။ ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားပြီ။ ကျုပ်နဲ့အခုလို

မာယာနန္ဒီ

ဆုံစည်းရတာ။ ဒကာမလေးရဲ့ ခမည်းတော်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အမွေထိမ်းမြားဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ လိုက်ဂူရှေ့ကို ကြောခဏ လာပြီး တရားနာလှည့်ပေတော့။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ဆိတ်သုဉ်းပြီး လက္ခဏာရေး သုံးပါးဖြစ်တဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ တရားတွေကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်အောင် အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပါ လေ့ကျင့်သင်ကြားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

ဟူ၍ သူတော်စင်ရသေ့ကြီးက မိန့်ကြားခဲ့သည်။

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မဟာ တောထဲတောင်ထဲမှာ ကျောက်လိုက်ဂူလေးတစ်ခုနဲ့ နေပြီး၊ ရသေ့ သစ်သီးသစ်နံနံ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခဲ့တယ်။ သူတော်စင်ရသေ့ကြီးရဲ့ သွန်သင်ညွှန်ပြတဲ့ ဆုံးမဩဝါဒတွေကို ထိတိကျကျ လိုက်နာခဲ့တယ်။ တစ်ခါတလေ တချို့ လူသားတွေဟာ တောထဲတောင်ထဲမှာ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရောက်လာကြတဲ့အခါ မာယာရဲ့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုကို ခံစားခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒီ လူသားတွေကို ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီကယ်တင်ခဲ့တယ်။ မာယာကတော့ ကျွန်မဟာ သူ့လိုပဲ တောင်ပေါ်ဒေသတစ်နေရာကို ပိုင်စိုးနေသူလိုထင်ထင်မိမိပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအနေနဲ့ မာယာကို မေတ္တာမပျက်ပါဘူး။ ကျွန်မက အတိတ်ဘဝက သူ့အပေါ်မှာ ရက်စက်စွာပြုခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ

မင်းစကြာ

အချက်အချာကို ခံရတာဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည်ထားပါတယ်”

ရိုမာ၏ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သိလိုသော အချက် တချို့ကို မေးလိုက်သည်။

“ရိုမာနဲ့ စတွေ့တော့ ဝံပုလွေ အမြီးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ မာယာကို ရိုက်ဖို့ ရွယ်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအမြီးက ဘာအစွမ်းရှိပါသလဲ။ နောက်တစ်ချက်က အဆိပ်သီးဖျော်ရည်ကြောင့် ရိုမာရဲ့ မျက်နှာပျက်စီးခဲ့ရပြီး၊ မာယာက ဘာမှမဖြစ်တာ တာကြောင့်လဲ”

“အဲဒီအမြီးက ဘာအစွမ်းမှ မရှိပါဘူးရှင်။ သေနေတဲ့ ဝံပုလွေ တစ်ကောင်ဆီက ဖြတ်ယူခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက မာယာအပေါ်မှာ ဖြစ်ရတဲ့ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်လို့ ရိုက်ဖို့ ရွယ်ခဲ့ပေမယ့်၊ အခုတော့ သူတော်စင် ရသေ့ကြီးရဲ့ တရားတော်တွေကို နာကြားရပြီး ရင့်ကျက်လာလို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဒေါသကို ဖြေနိုင်လာပါပြီ။ နောက်ပြီး အဆိပ်သီးဖျော်ရည်ဟာ မာယာကို ဒုက္ခမပေးနိုင်အောင် မာယာက အဆိပ်ဖြေဆေးကို ကြိုတင် သောက်ထားလို့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် အိတ်ထဲတွင် အသင့်ဆောင်ထားသော မြေပုံ

မာယာနု

ကြမ်းကို ထုတ်ယူ၍ ရိုမာရှေ့တွင် ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ ရိုမာက ထိုမြေပုံ ကြမ်းကို သေချာစွာငုံကြည့်သည်။

“ဒီမြေပုံကြမ်းနဲ့ ဝတ်သက်ပြီး ရိုမာ ဘာများသိပါသလဲ။ ဘာ ပြောနိုင်ပါသလဲ”

“အဲဒါ . . . ရှင် ဘယ်က ရသလဲ”

“ကျွန်ုပ်နဲ့ အတူလိုက်ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့အဖေတာ တောတောင်ဒေသမှာ အမဲလိုက်ရင်း ကျားနာရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေသွား တယ်။ အဲဒီမြေပုံကို သေသူရဲ့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ရတယ်”

ရိုမာက ခေတ္တမျှ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒီ အမဲလိုက်အဖွဲ့ထဲက လူကြီးတစ်ယောက်က မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး မာယာရဲ့ နန်းမဆောင်ပြုလုပ်ထားတဲ့ လိုက်နာ ထဲကို ရောက်ဖူးခဲ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မာယာနဲ့ သူ့ရဲ့သတ္တဝါကြီးအဖေ အပြင်ထွက်ပြီး အစာရှာနေချိန်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီမြေပုံဟာ အမဲ လိုက်ဂူရဲ့အတွင်းဘက်ကို ပုံကြမ်းရေးဆွဲထားတာပါ”

“ဟောဒီ အသည်းပုံလေးရဲ့အလယ်မှာ အာယုတိဋ္ဌာန် ဆိုတဲ့ စာလုံးရေးထားတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ ရိုမာ သိပါသလား”

အဲဒီ ကျောက်ဂူထဲကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သဘာဝအတိုင်း
 သောက်စက်ရည် တစ်စက်စက် ကျရာက ရေအိုင်ချိုင့်ခွက်လေး ဖြစ်နေ
 တယ်။ အဲဒီ ရေအိုင်ချိုင့်ခွက်လေးရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်ဟာ အသည်းပုံနဲ့
 ဆင်ဆင်တူတယ်။ အဲဒီ နှစ်ချိုသဘာဝကျောက်စက်ရည်ကို သောက်ရင်
 အသက်ရှည်တယ်လို့ အယူရှိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မာယာက သူ
 ကိုယ်သူ အသက်ရှည်အောင် အဲဒီ ကျောက်စက်ရည်တွေကို နေတိုင်း
 သောက်လို့ ခန်းခြောက်တော့မယ်။

ထုကယ်တော့ မာယာဟာ စိတ္တဇ

ဖြစ်နေပြီ။ ရူးသွပ်နေပြီ။ အဲဒီအကြောင်းကို မာယာ ဖမ်းဆီးထားရာက
 ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆီက ကြားသိရ
 တာ။ မာယာ့ အစေအပါးမိန်းကလေးလည်း မာယာကြောင့် သေသွားပြီ
 တဲ့။ ရှင်နဲ့ပါလာတဲ့ မိန်းကလေးကကော အပျိုစင် တစ်ယောက်လား။

ကျွန်ုပ်က စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
 "ဒါဆို၍ အမြန်ဆုံးသွားပြီး ကယ်မှဖြစ်တော့မယ်။ ကျွန်မ

ဆီမှာ ရောက်နေတဲ့ ဝေလု ဆိုတဲ့လူငယ်နဲ့ မာနရှောက် ကျွန်မ သွားခေါ်
 ခဲ့မယ်။ ရှင်မှာလည်း လက်နက်ပါတယ် ဖဟုတ်လား။ မာယာက အဲဒီ
 မိန်းကလေးရဲ့ သွေးကိုအသုံးမပြုခင် အချိန်မီသွားမှဖြစ်လိမ့်မယ်။
 ရှိမာက အလောသုံးဆယ် ထိုက်တွန်းသည်။
 ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ရှိမာ လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း နန်းမ
 ဆောင်လိုက်ဘဲ အပြေးအလွှား ခြေဦးတည်ခဲ့ရသည်။ တစ်ချိန်တည်း
 မှာပင် ရှိမာသည်လည်း ဝေလုနှင့် မာနရှောက်ကို သွားခေါ်ရန် ဖြတ်လမ်း
 မှု သုတ်ခြေတင် သွားလေပြီ။

www.burmeseclassic.com

(၂၈)

ကျွန်ုပ်၊ ဝေလုနှင့်မာနုရှောတို့ သုံးယောက်သည် မာယာ၏ လိုက်ဂူအပြင်ဘက် အင်ကြင်းပင်အောက်တွင် ဆုံဖို့ကြသည်။ လိုက်ဂူ အဝင်ဝတွင် သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ငှက်တုတ် ထိုင်လျက်၊ စဉ်းသုတ်ထားသော မြေအင်တုံထဲမှ သစ်သီးစိတ်များကို ကောက်ယူ၍ ပလုတ်ပလောင်း စားနေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဦးဆောင်၍ ဝေလုနှင့်မာနုရှောက နောက်မှကပ်လျက် တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ထိုသတ္တဝါနှစ် ကောင်ကို ရှင်းပြီးမှ လိုက်ဂူထဲသို့ ဝင်နိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် မာနုရှော တို့ ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းညိတ်၍ အချက်ပြလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် ဆိုလိုချက်ကို မာနရှေ့က သဘောပေါက်သည်။
 အဆိပ်စူးထည့်ထားသော ဝါးပြောင်းဖြင့် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မှုတ်လိုက်
 သည်။ အစာစားနေသော သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်သည် ဓေတ္တမျှ လှုပ်ရှား
 မှုအားလုံး တန်ခန့် ရပ်သွားသည်။ ထိုနောက် ပြိုင်တူမှောက်လျက်သား
 ကျွန်ုပ် ငြိမ်သက်သွားသည်။

သတ္တဝါနှစ်ကောင်အတွက် သစ်သီးထည့်၍ ကျွေးထားသော
 ခြေအင်တုံထဲတွင် သစ်သီးစိတ်အချို့ ကျန်ရှိနေသေးသည်။ ထို သစ်သီး
 စိတ်များကို အနီရောင် အရည်ပျစ်ပျစ်ထဲ၌ စိမ့်၍ ကျွေးထားခြင်းဖြစ်
 သည်။ ဝေလုက ထိုအနီရောင် ရွှဲပျစ်ပျစ်အရည်ကို လက်နှင့်တို့၍ အနံ
 ခံကြည့်ပြီးနောက်...

“တကယ်တော့ ဒီသတ္တဝါနှစ်ကောင်ဟာ ဟိမဝန္တာနင်းလူနဲ့
 တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်မျိုးမျိုး ပေါင်းစပ်ထားတာ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့
 သူတို့ကို အခု ကျွေးထားတဲ့သစ်သီးဟာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့
 သွေးနဲ့ စိမ့်ပြီး ကျွေးထားတာ။ ဒါကြောင့် မူလတုန်းက သစ်သီးစားတဲ့
 သတ္တဝါကြီးတွေဟာ သွေးရဲ့ အရသာကို နှစ်သက်သွားကြတယ်။ အဲဒီ
 တော့ နဂိုကတည်းက ယဉ်ထီးတတ်တဲ့သဘာဝရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဟာ သူတို့

တို့ ကျွေးတဲ့သူ ဓေခိုင်းသမျှ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြလေ့ရှိတယ်”
 ဟု၍ ရှင်းပြသည်။ ကျွန်ုပ်က ဝေလု၏ပြောဆိုချက်ကို အပြည့်
 အဝ လက်ခံကြောင်း ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင်
 သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်သည် မာယာ ကျွေးထားသောသွေးစိမ့်သစ်သီး
 စိတ်များကို နေ့စဉ်စား၍ တိရစ္ဆာန်၏သဘာဝအသိဉာဏ် ပမာဏအတိုင်း
 အတာအတွင်း မာယာဓေခိုင်းသမျှ အလိုက်ဆီစွာ ဆောင်ရွက်နေကြခြင်း
 ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်မိသည်။

ဝေလု၊ မာနရှေ့နှင့်ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သားသည် သေး
 နူးယဉ်လျက် မခြေသလုံလုံဖြင့် ရွတ်နင်း၍ လိုက်လှအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ
 သည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲတွင် ပြားတံနှင့်အတူ လေးညှိတင်ထားပြီး
 ခြွတ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော ဦးလေးကို ရှေ့သို့ ရှိန်ရွယ်လျှော် သံတီ
 မား၍ သွားနေသည်။ ထိုအနိတ်အတန်တွင် လိုက်လှအပြင်ဘတ်၌ ဝိုး
 သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလာသည်။

ဝေလုသည် အမဲလိုက်စားမြှောင်ကို သူ၏ ညာလက်ထဲတွင်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တို့၏အောင်ဆုပင်ကိုင်ထားသည်။ မာနရှောသည် ဝါးပြောင်းထဲတွင်
ဆိပ်လှည်းပြားထည့်သွင်းထားပြီး၊ လိုအပ်သောအချိန်တွင် အချိန်မရွေး
တတ်နိုင်ရန် ပြောင်းဝနှင့် ပါးစပ် တစ်ထွာခန့်အကွာတွင် အသင့်ပြင်ထား
သည်။

လိုက်ဂူအတွင်း၌ နောက်ထပ် မည်သည့်အန္တရာယ်ရှိမည် ဟူ၍
တတ်နိုင်ပါချေ။ အကယ်၍ သေနတ်ကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်
တို့ ရင်ဆိုင်ရမည့်သူများအား သေနတ်သံဖြင့် အသိပေးနှိုးဆော်လိုက်
မည်ပမာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ အသံတိတ်လက်နက်များကိုသာ
အသုံးပြုရန် အသင့်ကိုင်ဆောင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အတွင်း၌ ပကတိ
တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လိုက်ဂူ၏ အတွင်းဘက် အောက်ခြေသို့ နိမ့်ဆင်း
သွားသော ဥမင်လမ်းကြောင်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ဥမင်လမ်းကြောင်းအဆုံးတွင် ပေတစ်ရာခန့်ကျယ်သော
ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ တညင်ဆီ မီးတုတ်များကို အခန်းကျယ်
ကြီး၏လေးဘက်လေးတန်တွင် ထွန်းညှိစိုက်ထူထားသည်။ ထိုအခန်း
ကြီး၏ တစ်ဖက်အဆုံး ကျောက်သားနံရံတွင် လူတစ်ရပ်ခန့်အမြင့်၌

သံကွင်းနှစ်ကွင်းတစ်ဆင့်ထားသည်။ သံကွင်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အတူ
အဝေးမှာ သုံးပေခန့် ရှိမည်။ နန်းစော၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အထက်သို့
မြှောက်ပေးပြီး သံကွင်းနှင့်ချည်နှောင်ထားသည်။

မာယာသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်လာရာဘက်သို့ ကျောပေးလျက်
နန်းစောထံသို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးသွားနေသောကြောင့် သူမ၏ နောက်
တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာသည်ကို သတိပြုမိပုံမရပါချေ။

“ညီမတော် ရှုပနန္ဒီရဲ့ သွေးကို အစ်မတော် မာယာနန္ဒီအတွက်
အသက်ဆက်ဖို့ ယူတော့မယ်။ အဲဒီသွေးတွေဟာ အစ်မတော်ရဲ့ ဝမ်းထဲ
ကို ရောက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် သွေးချင်း
ရောစပ်သွားပြီ။ ဒါဆိုရင် နောက်ထပ် လူသက်တမ်းတစ်ကြိမ် တိုးပြီးသား
ဖြစ်သွားပြီ။ ညီမတော်မှာ လျော့သွားတဲ့သွေးတွေကို အစ်မတော်တ
အစွမ်းထက်တဲ့ အစာအဟာရတွေနဲ့ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်။ ဘာမှ မရှိဆိပ်
နဲ့တော့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မာယာသည် သူမ၏ လက်ထဲမှ ဓားကို
အချိန်ယူမြှောက်ကိုင်လျက် နန်းစောနှင့် နီးကပ်ရန် ရှေ့တစ်လှမ်းသို့
လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်လက်တွင်းရှိ ခူးလေးမှ ပြားတံသည် လေထုကို ဖြတ်သန်းချွတ် မာယာ၏ ညွှာလက်ချုံသို့ စူးစင်နှစ်မြှုပ်သွားသည်။ သူမသည်

“အား”ခနဲ တစ်ချက်ညည်းတွားသံ ထွတ်ပေါ်လာပြီး သူမ၏ ညွှာလက်ချုံမှ ပြားတံကို ဆွဲနုတ်လျက် ကျွန်တို့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ သူမ၏မျက်လုံးအစုံထဲတွင် ဒေါသမီးရောင် ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လင်းလက်သွားသည်။

သူမက အံကို တင်းတင်းကြိတ်၍ ဥမင်လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ဂူပြင်ပသို့ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် မိုးရေထဲတွင် ပြေးထွက်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နန်းစော၏ လက်နှင့်ပူးတွဲချည်နှောင်ထားသော ဝံတွင်းမှ ကြိုးများကို သွက်လက်စွာဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နန်းစောကို ဆွဲ၍ ဥမင်လမ်းကြောင်းမှ လျှောက်လာခဲ့ကြစဉ် လိုက်ဂူအပြင်ဘက်မှ စူးစူးဝါးဝါး လျှပ်ပြက်လိုက်သဖြင့် ဂူတွင်း၌ လင်းထိန်သွားသည်။

“ဂျိန်း... ဂျုလိန်း... ဂျိန်း”

ဟူသော မိုးကြိုးပစ်သံကြီးသည် နားကွဲမတတ် မြည်ဟည်းသွားသည်။

“လာ... လာကြ၊ မြန်မြန်ထွက်ကြဦး၊ ဒီလိုက်ဂူဟာ အန္တရာယ်မကင်းဘူး”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နန်းစောနှင့်အတူ ခြေထွတ်လာကြသည်။ နောက်ထပ် လျှပ်လက်ခြင်းကြောင့် မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားပြန်သည်။ ထိုအလင်းရောင်ဖြင့် ဂူပေါက်ဝ အပြင်ဘက် ဖြေပြင်ပေါ်တွင် မိုးကြိုးပစ်ခံထားရသော ဓမ္မာကိုယ်တစ်ခုတွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းစောအပါအဝင်၊ ဝေလု၊ မာနုရှောတို့သည် မိုးရေထဲသို့ ဖြတ်သန်း၍ လိုက်ဂူနှင့် အလှမ်းကွာဝေးသောနေရာသို့ တာတိုအပြေးသမားစာ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပြေးလွှားရောက်ရှိနေလေပြီ။

လျှပ်ပြက်သော အလင်းရောင်ထဲတွင် လိုက်ဂူပြင်ပ၌ မိုးကြိုးပစ်ခံထားရသူသည် “ရှိမာများ ဖြစ်လေလောား” ၊ ရှိမာသည် တွဲနှိပ်စဉ်၏ အခြေအနေကို သိလိုသောကြောင့် လိုက်လာစဉ် မိုးကြိုးပစ်ခံခြင်းများလား ဟူ၍ တွေးမိလိုက်သည်။

နောက်ထပ် နှစ်ကြိမ်မျှ လျှပ်ပြက်ခြင်းနှင့်အတူ ဆက်တိုက် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သံကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ လေးယောက်စလုံး တောင်မတ်လမ်းကြောင်းသို့ပင် ရောက်ရှိနေလေပြီ။ ထိုအမှိုက်အတန်

မင်းစကြာ

တွင် ဦးကြီးပစ်ခတ်ခံရပြီး အဆုံး၌ “ဝရော... ဝေါ... ဝေါ ဝေါဟောဟော”
 ဟူသော လိုက်ဂူတစ်ခုလုံး ပြိုကျသွားသည်။ တောင်ကြောများသို့ ပဲ့တင်
 ရိုက်သံနှင့် ရောထွေးပေါင်းစပ်သွားသည်။ ဘုရင် မဟာဝိတာရ၏မိဖုရား
 ခေါင်ကြီး သယ်ယူခဲ့သော နန်းစံဥရတနာများသည်လည်း မာယာနှင့်
 အတူ မြေမြှုပ်ပြီးသားဖြစ်သွားလေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်
 တို့ လေးယောက်စလုံး တောင်ခြေ၊ တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ
 စောင့်ကြည့်နေသော ရှိမ့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ လိုက်ဂူတွင်
 ဦးကြီးပစ်ခတ်ခံရ၍ သေဆုံးနေသူမှာ မာယာမှတစ်ပါး အခြားသူ မဖြစ်နိုင်
 တော့ချေ။

“အကြင်သူသည် အပြစ်မဲ့သူအား အန္တရာယ်ပြုငြားအံ့၊
 ထိုသူသာလျှင် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်သည်။
 ပမာဆိုရသော် ...
 လေလာရာ အရပ်သို့ ဖုန်မှုန့်တို့ဖြင့် ပက်သည့်နှယ်
 တည်း”

ဓမ္မပဒ

မင်းစကြာ